

Giới thiệu Mộc Lan Hai Lần Nở Rộ

Truyện Mộc Lan Hai Lần Nở Rộ của tác giả P Hana thuộc thể loại truyện teen. Không có tình yêu sét đánh... chỉ có mỗi tình trời đánh. Không có hôn ước định mệnh... chỉ có một sự ràng buộc tự nguyện. Không có nhân vật hoàn hảo... chỉ có những con người bình thường, sống những cuộc đời bất thường.

Không có tình yêu lãng mạn... chỉ có tình buồn bi cảm, đau thương. Cô gặp anh hai lần, một lần ghét, một lần yêu. Anh gặp cô hai lần, một lần giữ, một lần buông. Mộc lan hai lần nở rộ, một lần cười hạnh phúc, một lần rớt lệ chia ly...

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Hai Lần Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Không rơi nước mắt.

Trịnh Lam.

Sinh ra đã là một sai lầm, càng sống lại càng là sai lầm.

Năm sáu tuổi bạn trong lớp hỏi cô “Bạn không có ba sao?”, cô mỉm cười lắc đầu rồi ngô nghê trả lời “Minh có ba nha. Mẹ nói ba ở xa lắm!”.

Cô nhìn bạn bè có cả ba lẫn mẹ, tủi thân nhìn lại mình rồi tự hỏi “Tại sao mình không có ba như các bạn?”. Hôm nào cô cũng hỏi mẹ một câu “Ba chừng nào mới về hả mẹ?”. Mẹ lúc nào cũng mỉm cười nói ba sắp về rồi, còn bảo cô cố gắng chăm ngoan thì sẽ sớm được gặp ba.

Trịnh Lam đợi, đợi rất lâu mà vẫn chưa thấy ba đến gặp cô. Ba ghét cô sao? Tại sao lại không đến gặp cô? Cô nghe lời mẹ học hành chăm chỉ, lại rất ngoan ngoãn siêng năng. Vậy tại sao ba vẫn chưa đến? Mười năm rồi, ba ngàn sáu trăm năm mươi ngày rồi, suốt cuộc đời chờ đến bao giờ nữa đây?

Nhà nghèo, lại bị bạn học trêu chọc là con hoang, về ngoài không được chăm chút, từ nhỏ Trịnh Lam đã không có bạn bè. Mãi đến năm mười một tuổi cô mới có người bạn đầu tiên. Cô gái tên Đinh Hạnh Uyển, cái tên nghe thật hay, người cũng xinh đẹp đáng yêu, đặc biệt đối xử với cô rất tốt. Hạnh Uyển cái gì cũng cho cô. Cô cái gì cũng làm giúp Hạnh Uyển. Tình bạn như tình thân ấm áp vô cùng.

Tình bạn ấy đến một ngày cũng như bong bóng xà phòng, vỡ tan thành những hạt li ti hòa vào trong không khí. Ngày hôm ấy, Trịnh Lam lần đầu nhận ra, tình bạn kia hóa ra chỉ là ảo tưởng của mình cô mà thôi.

Chát...

- Trịnh Lam! Mày lấy tư cách gì tranh giành với tao? Huy Nam không thích tao thì mày cũng không có cửa đâu biết chưa?

- Không có Hạnh Uyển... mình thực sự không có ý gì với Huy Nam hết - Trịnh Lam mặc kệ một bên má sưng đỏ vẫn cố gắng giải thích với cô bạn thân.

- Không có? Mày nghĩ tao tin hả? - Hạnh Uyển cười khẩy, đứng khoanh tay nhìn Trịnh Lam với vẻ khinh bỉ - Sẵn đây tao cũng nói cho mày biết. Mày vẫn ảo tưởng tao là bạn của mày sao? Mơ đi nhé! Mày không có cái vinh dự đó đâu. Chẳng qua mày học hành cũng xem như giỏi nhất lớp, lại rất biết nghe lời, cho mày làm sai vật bên cạnh cũng thấy không tệ!

Đứng cạnh Hạnh Uyển là bốn đứa bạn thân thiết, ánh mắt của bọn họ nhìn cô không có nửa điểm tôn trọng.

- Hạnh Uyển! Bạn đang đùa với mình phải không? Mấy năm qua chúng ta chơi cùng rất tốt mà! – Trịnh Lam ngờ ngác không tin những gì nghe được, ánh mắt tràn đầy tia hy vọng.

- Ngụ thật hay giả ngu vậy hả con hoang? - Hạnh Uyển cười phẩy, quay lưng rồi đi.

Chỉ cần một câu nói có thể dập tắt mọi hy vọng nơi ánh mắt. Trịnh Lam đứng đó tâm chết lặng.

Cô cuối cùng cũng hiểu, Hạnh Uyển vì bài vở nên mới làm bạn với cô. Hạnh Uyển là con nhà giàu, là thiên kim tiểu thư hô mưa gọi gió, lúc đầu cô không hiểu sao Hạnh Uyển chịu làm bạn cùng cô, lại còn thân thiết như vậy.

Hóa ra là vì lợi dụng chuyện học.

Cậu nam sinh Hạnh Uyển thích để mắt đến cô. Hạnh Uyển nói ngưỡng mộ cô có sở đào hoa, thực ra trong lòng cô ta đã sớm tích tụ thù hận. Đến hôm nay cuối cùng cũng không chịu đựng thêm nữa, ra tay dạy dỗ cô một trận.

.....

Năm mười sáu tuổi, cuộc đời Trịnh Lam rẽ sang hướng khác. Ngày hôm đó, lần đầu cô gặp ông nội, cũng là lần cuối cô nhìn thấy mẹ.

Buổi trưa hôm đó, Trịnh Lam vừa đi học về, nghe mọi người nói “Mẹ cháu đi cấp cứu rồi! Mau đến bệnh viện”. Cô hốt hoảng đạp xe hơn sáu cây số giữa trưa nắng gắt đến bệnh viện. Bác sĩ nói với cô, mẹ được chẩn đoán là ung thư phổi thời kỳ cuối không còn hy vọng cứu chữa.

Không thể nào tin vào tai mình, Trịnh Lam ngồi chết lặng hơn một giờ đồng hồ trong phòng bác sĩ.

Mẹ nằm trên giường bệnh mỉm cười nhìn cô thều thào.

- Lam... mẹ không sao... không sao đâu.

Trịnh Lam cũng cố nở nụ cười nắm lấy tay mẹ.

- Con biết! Con biết! Mẹ sẽ không có chuyện gì đâu.

Đau khổ, tuyệt vọng, Trịnh Lam trốn vào nhà vệ sinh khóc cả buổi, cô không muốn mẹ chết. Những lời bác sĩ nói cô không thể không tin, bệnh của mẹ đã đến thời kỳ không thể cứu vãn. Cô còn có cách nào khác sao? Còn tiền? Cô kiếm đâu ra tiền để lo cho mẹ? Ông trời ơi, sao ông có thể dồn con người ta đến mức đường cùng như vậy?

Chợt! Trịnh Lam nhớ đến một người. Cô chạy về nhà điên loạn lục tung mọi thứ. Cuối cùng cô cũng tìm thấy tấm danh thiếp. Là của một người đàn ông đi xe sang trọng đưa cho mẹ, nếu cô nhớ không lầm, người đàn ông đó là do ông nội sai đến muốn dùng tiền đổi lấy cô nhưng đã bị mẹ kiên quyết từ chối.

Ông nội cô- Trịnh Đình. Con người này, chính là nguyên nhân tuổi thơ cô phải sống xa ba. Con người này, chính ông ta đã vì tính cố chấp của mình chia cắt một gia đình vốn dĩ đầm ấm. Là vì ông cho rằng mẹ không xứng làm con dâu nhà họ Trịnh. Trong khi biết rõ mẹ đang mang thai cô vẫn tàn nhẫn đuổi mẹ đi.

Trịnh Lam chưa từng gặp ông Trịnh Đình, nhưng sự căm ghét đã sớm hình thành trong tiềm thức. Cô đã nghĩ mình sẽ không bao giờ gặp mặt ông ta. Nhưng bây giờ cô cần gạt bỏ thù hận vì mẹ mà cầu xin.

Trịnh Lam cầm tấm danh thiếp, ngồi trên xe khách hơn hai tiếng đồng hồ.

- Chú! Cháu có chuyện cần gặp ông Trịnh Đình. Xin chú cho cháu gặp ông ấy! – Trịnh Lam nước mắt chảy dài, dưới trời nắng gắt, đứng trước cổng Trịnh gia, cất giọng cầu xin.

Người gác cổng nhìn Trịnh Lam hết một lượt, quần áo cũ, tóc tai rối bời, gương mặt mờ hời nhếch nhác, có ý xem thường cô chần chừ không cho vào. Ngay lúc đó, một chiếc xe hơi màu đen chạy đến, cổng lớn nhà họ Trịnh mở ra để chiếc xe đó đi vào.

Trịnh Lam thấy cổng lớn mở ra nhân cơ hội cũng lao vào, cô chạy theo chiếc xe, miệng không ngừng nói lớn.

- Cháu muốn gặp ông Trịnh Đình! Cháu muốn gặp ông Trịnh Đình!

Chiếc xe chạy thẳng vào trong, lúc sau có người bước từ ghế trước ra, đi đến cửa xe sau cung kính mở cửa. Từ ghế sau, một người đàn ông đứng tuổi, ăn vận lịch sự bước ra. Ông ta đi thẳng một đường vào trong nhà, không may mắn để ý đến Trịnh Lam đứng bên này mong chờ.

- Con bé bản thiêu này ở đâu ra? Còn không mau đuổi nó ra ngoài! - Cái người vừa rồi đi ra từ cửa trước chỉ tay về phía Trịnh Lam, ra lệnh với người gác cổng.

- Con bé kia, đi ra ngoài nhanh lên!!! – Người gác cổng nghe lệnh, nắm lấy cánh tay Trịnh Lam kéo đi.

Ánh mắt Trịnh Lam trước sau vẫn nhìn về bóng lưng người đàn ông đang bước vào nhà. Cô không biết ông ta là ai nhưng lại cảm thấy khí thế bức người cùng gương mặt lãnh đạm của ông, cô đánh liều hét lớn.

- Ông! Cháu là Trịnh Lam. Cháu là cháu nội của ông đây!

Người đàn ông khựng lại, ông ta quay đầu quan sát Trịnh Lam. Một lúc sau cất giọng âm trầm.

- Dẫn vào nhà đi!

Trịnh Lam được người dẫn vào đại sảnh, ngồi trên chiếc ghế đắt tiền, mọi thứ sang trọng xung quanh cô bây giờ mà nói, không lọt vào nổi tầm mắt. Mỗi phút trôi qua lòng cô lại như thiếu như đốt. Mẹ đang đợi cô về, cô nhất định không được lãng phí bất kỳ thời khắc nào.

Hơn ba mươi phút trôi qua, ông Trịnh Đình cùng hai người cận vệ từ trên lầu đi xuống. Trịnh Lam nhìn thấy vội đứng bật dậy nhìn về phía ông.

- Muốn ta giúp mẹ cháu, cháu cần đồng ý với ta một chuyện!

Trịnh Lam không cần biết yêu cầu của ông ta là gì. Cô đã vui mừng nước mắt ngấn dài, gật đầu lia lịa, gấp gáp nói.

- Cháu đồng ý, chuyện gì cũng đồng ý. Ông cứu mẹ cháu, nhanh cứu mẹ cháu, cháu cầu xin ông!

Ông Trịnh Đình cho người soạn bản cam kết. Nếu ông giúp đỡ mẹ, cô phải theo về sống ở Trịnh gia. Trịnh Lam không chút do dự đặt bút ký tên. Chỉ cần mẹ được sống cô có phải làm gì cô cũng chịu hết.

Cam kết ký xong, ông Trịnh Đình cùng Trịnh Lam lên xe đến bệnh viện. Mẹ đã được ông Trịnh Đình cho người chuyển lên tuyến bệnh viện thành phố, xe rất nhanh sẽ đến nơi.

.....

Trịnh Lam mang tâm trạng vui mừng đến bệnh viện nhưng vừa đến nói lại nhận được tin sốc, mẹ vừa được đưa vào cấp cứu trong tình trạng nguy kịch.

Trịnh Lam đứng chờ ngoài cửa phòng cấp cứu, lòng nóng như lửa đốt, đầu óc căng thẳng đến tột độ, không ngừng tự trấn an chính mình Mẹ nhất định sẽ không sao, nhất định không sao.

Ông Trịnh Đình cũng ngồi đó, vẫn vẻ mặt thản nhiên điềm đạm ấy.

Chưa đầy năm phút sau, cánh cửa phòng cấp cứu mở. Một vị bác sĩ đi ra, một trong số họ nhìn Trịnh Lam lắc đầu thờ dài.

Trịnh Lam nhìn thấy thái độ của bác sĩ, cô như rơi từ trên cao xuống vực sâu thăm thẳm. Không suy nghĩ được gì, cô chỉ biết làm theo bản năng lao vào bên trong phòng cấp cứu.

Không ai nói lời nào, cũng không ai ngăn cản.

Không gian trầm đặc chỉ còn vọng lại tiếng bước chân của Trịnh Lam, vội vã, nặng nề...

Khoảng khắc chiếc khăn màu trắng phủ lên gương mặt mẹ khiến tim Trịnh Lam ngừng đập. Tiếng hét cô nghẹn lại trong cổ họng không phát ra thành tiếng. Cô lao thân hình ốm yếu của mình về phía mẹ, nước mắt cứ thế vô thức trào ra.

- Mẹ! Mẹ đừng bỏ con. Đừng bỏ con... Con đến rồi, sao mẹ lại không đợi con? Mẹ ơi... mẹ mở mắt ra nhìn con đi! Mẹ ơi!!!

Mẹ từng nói, ba là một người xuất sắc, muốn tài năng có tài năng, muốn diện mạo có diện mạo.

Mẹ từng nói, một ngày nào đó ba người bọn họ sẽ được ở cạnh nhau.

Mẹ từng hứa, mẹ sẽ cùng ba đưa cô đi những nơi cô muốn, cho cô ăn những món cô thích, mua cho cô bất kỳ thứ gì cô yêu cầu.

Thế mà mẹ đã không giữ lời, lại còn gạt cô. Mẹ gạt cô, làm cô một hy vọng. Mẹ có biết không? Hy vọng càng nhiều đến khi biết được sự thật, nỗi thất vọng sẽ còn đau đớn gấp nhiều lần.

Vừa lúc này cô hỏi ông Trịnh Đình Ba cháu đâu rồi?. Ông lạnh lùng nói với cô Tai nạn xe, mất cách đây mười sáu năm. Ba đã sớm qua đời do tai nạn xe? Vậy mà mẹ vẫn luôn hứa hẹn với cô về một ngày gia đình đoàn tụ. Còn có thể sao?

Trịnh Lam đã từng mơ, mơ về một ngày cả nhà đoàn tụ. Cô sẽ thông báo với cả thế giới, cô có ba mẹ, cô không phải con hoang.

Nhưng bây giờ thì sao?

Cô không còn ai cả...

Ngày hôm đó.

Mẹ mất đi, trên trái đất này cô đã trở nên đơn độc.

.....

- Tiểu Thư Trịnh Lam!

Câu chào từ đám người hầu khi Trịnh Lam lần đầu bước vào Trịnh gia, nghe thật không quen. Tiểu thư hai từ này nghe thật xa xỉ với một đứa như cô. Cô rất muốn quay lại hét lớn vào mặt họ một câu “Đừng gọi tôi là tiểu thư!!!”. Nhưng cô biết mình không thể.

Đám người hầu ngoài mặt tôn trọng cô, sau lưng lại nói cô là sao chổi xấu xa khắc chết cả ba lần mẹ. Cô nghe, nghe hết thấy. Giận có, buồn có, nhưng cái thân phận tiểu thư hư ảo của cô không thể làm cản ở Trịnh gia, nên đành xem như gió thoảng qua tai. Không bận tâm đến lòng sẽ không giận, sẽ không đau nữa.

- Đã chuẩn bị để tuần sau đến trường chưa? - Ông Trịnh Đình cất giọng trầm, trên tay còn cầm tờ báo.

- Dạ rồi, thưa ông! - Trịnh Lam giữ thái độ lễ phép trả lời.

- Ủ. Làm sao thì làm, đừng làm mất mặt Trịnh gia nhà ta.

- Vâng, cháu biết. Cháu xin phép lên phòng.

Nói rồi, Trịnh Lam đứng lên, khẽ cúi đầu chào, quay người đi thẳng về phía cầu thang. Cô bước được nửa đường thì chân bắt đầu chậm lại, cô quay đầu nhìn ông Trịnh Đình, tay siết chặt.

Cô căm ghét người ông này, lại càng căm ghét chính mình, ghét mình ngày ngày sống với bộ mặt giả tạo chỉ biết ngoan ngoãn nghe lời.

Trở về phòng khóa chặt cửa, Trịnh Lam ngồi một góc phòng ôm bức hình ba mẹ vào lòng. Từng hàng nước mắt chảy dài. Cô không muốn người khác biết mình khóc, không muốn người khác thấy mình yếu đuối, từng giọt, từng giọt rơi xuống, âm thanh được giữ lại trong lòng.

Trịnh Lam là một cô bé vui vẻ, không biết đến nỗi buồn và những giọt nước mắt. Khoảng thời gian này chính là lấy hết nước mắt của mấy năm qua dồn lại mà thành.

Con gió nhẹ thổi vào trong phòng, mang theo mùi hương dịu nhẹ của hoa mộc lan. Tựa như có bàn tay đang lau khô vệt nước mắt trên đôi má hồng.

Tiếp...

(Theo dõi truyện, để xem Trịnh Lam trải qua những chuyện gì nữa nhé!)

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Hai Lần Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Cô xứng được nhận lời xin lỗi sao?

Tuần đầu tiên của tháng chín...

Trịnh Lam ngày đầu đến học tại trường mới. Hệ thống trường tổng hợp Khải Nguyên.

Trường Khải Nguyên do Trịnh gia đầu tư xây dựng cách đây ba mươi năm. Bao gồm khu A dành cho cấp một, khu B dành cho cấp hai và khu C dành cho cấp ba. Trường có các cơ sở vật chất đạt chuẩn quốc tế, với sân thể dục, nhà ăn, hồ bơi và phòng học năng khiếu.

Trường Khải Nguyên được đặt theo tên ba của Trịnh Lam, Trịnh Khải Nguyên. Trịnh Khải Nguyên là con trai cả và là người thừa kế của Trịnh gia. Học lực, tài năng, diện mạo đều không có khuyết điểm. Nhưng đáng tiếc số mệnh ngắn ngủi, Khải Nguyên bị tai nạn xe qua đời từ mười mấy năm trước.

Trường Khải Nguyên từng một thời nổi tiếng về mối tình đẹp nhưng trắc trở của đại thiếu gia Khải Nguyên và cô nữ sinh tên Tô Thanh Tĩnh. Về sau, người chết, kẻ bỏ đi biệt tăm, nên không ai còn nhắc đến chuyện này nữa.

Thế hệ sau này, chắc cũng có mỗi Trịnh Lam là biết về mối tình kia. Vì Tô Thanh Tĩnh không ai xa lạ, lại chính là mẹ của Trịnh Lam. Trịnh Lam đã từng được nghe mẹ kể rất nhiều chuyện về hai người. Kể nhiều đến nỗi cô ngỡ như chính mình cũng ở trong không gian đó trực tiếp chứng kiến.

Nay, cuối cùng cô cũng được đến đây, tận mắt nhìn thấy nơi tạo thành tình yêu của ba mẹ.

.....

Thân phận là cháu gái của chủ tịch trường, nên Trịnh Lam đặc biệt được ưu ái. Thầy hiệu trưởng đích thân dẫn cô xuống lớp. Đi dọc theo hành lang, Trịnh Lam nghe tiếng xầm xì liên vang lên phía sau. Cô làm như không quan tâm, mặt cổ tỏ ra lạnh lùng, nhìn thẳng phía trước.

- Các em chú ý - Tiếng thầy hiệu trưởng vang lên.

Cả đám học sinh nhón nháo bỗng dừng ngưng lại, dồn ánh mắt lên bục giảng.

- Em học sinh này là thành viên mới của lớp 11A1 - Thầy hiệu trưởng quay sang nhìn Trịnh Lam - Em giới thiệu một chút đi.

- Tôi tên Trịnh Lam, mới chuyển trường đến đây, rất mong được giúp đỡ.

Trịnh Lam nói ngắn gọn có vậy, gương mặt cũng không hề biến đổi. Nhưng thâm tâm lại muốn có bạn nào đó trong lớp đáp lại lời cô.

Cả lớp đầu đó vang lên tiếng xì xầm, ánh mắt dò xét, ngón tay chỉ trỏ... Tất cả đều tập trung nhắm vào cô.

- Lớp còn chỗ nào trống không?

Cả lớp im lặng, cũng không ai muốn đáp lời thầy hiệu trưởng. Trịnh Lam quan sát thấy thái độ của bọn họ, tự mình tìm thấy một chỗ trống, rồi không nói lời nào, tự đi xuống phía dưới.

Thầy hiệu trưởng cũng không nán lại lâu, nhanh chóng rời khỏi.

Trịnh Lam ngồi xuống bàn, vén mớ tóc xõa bên má ra phía sau tai, im lặng lật cuốn sách tiếng Anh ra xem. Cô biết, những ánh mắt trong lớp này vẫn đang nhìn mình, tiếng xì xầm vang lên kia là đang nói mình. Nhưng cô vờ như không nghe, không thấy. Tự mình tạo ra thế giới tách biệt.

- Nghe nói bạn là cháu gái của chủ tịch trường? - Một cô bạn bàn bên nói vọng sang.

- Đúng vậy - Trịnh Lam nhỏ tiếng đáp trả, mắt không trực tiếp đối diện với cô bạn bàn bên.

- Ngưỡng mộ thật nha! Chắc gia đình bạn phải giàu có lắm ha. Mà thiên kim tiểu thư như bạn đáng ra phải đi du học mới xứng tầm.

Nghe thấy lời nói chứa đựng mỉa mai đó, Trịnh Lam nhận ra ngay, hóa ra ở đây cũng có kiểu bắt nạt này.

- Mà bạn học lực ở mức nào vậy? Lớp này tuy không phải lớp quyền lực nhất nhưng thành tích lại luôn dẫn đầu toàn khối.

Câu này ý tứ rõ ràng muốn nói cô dù cho là tiểu thư giàu có, nhưng nếu học lực kém cỏi thì không đủ tư cách để ngồi trong lớp. Trịnh Lam nghe đến đây, lông mày đã khẽ nhíu lại.

- Từ Ninh! Thành tích của cô chắc tốt lắm nhỉ?

Nghe giọng nam vang lên xen vào cuộc đối thoại, Trịnh Lam ngược lên nhìn. Liền thấy một cậu học sinh, cao thật cao, đang đứng cách bàn mình không xa. Gương mặt rõ là mỹ nam thần tượng, ánh mắt cậu ta đang nhìn về hướng này.

Từ Ninh vừa nhìn thấy cậu ta cũng không nói thêm lời nào, âm thầm quay sang làm bộ nói chuyện với bạn.

- Vũ Phong! Đi học lại rồi sao? - Một cậu bạn vui vẻ bước tới cạnh.

- Tại nghe có học sinh cao cấp mới vào, tôi thật là tò mò. Nghe đồn tên Trịnh Lam! - Vũ Phong bước tới, cúi người xuống nhìn Trịnh Lam, nở nụ cười - Là cô gái này sao? Mặt mộc, tóc đen tự nhiên, nhìn cũng không tồi!

Học sinh cao cấp lại còn nhìn không tồi, dụng ý cũng quá đáng lắm rồi. Trịnh Lam hóa khí nghi ngút, trừng mắt nhìn cậu ta, khẽ gằn giọng.

- Biến đi.

Câu “Biến đi” từ Trịnh Lam vang lên rất khê, có lẽ chỉ Vũ Phong nghe rõ. Mặt cậu không có tức giận, chỉ có nụ cười kiêu ngạo là đã tắt xuống. Cậu dùng ánh mắt thích thú đối lại với ánh mắt khinh ghét của Trịnh Lam.

Tiếng chuông báo vào lớp vang lên. Mọi người nhanh chóng trở về vị trí. Vũ Phong thu hồi ánh mắt, ung dung bước về chỗ của mình. Bàn của Vũ Phong nằm ở cuối lớp, bàn của Trịnh Lam nằm ở giữa, theo một đường chéo. Vị trí của Vũ Phong muốn quan sát nhất cử nhất động của Trịnh Lam thật quá dễ dàng.

Ra chơi..

Trịnh Lam một mình đi dạo một vòng quanh trường. Mẹ cô từng kể, ngôi trường này có một phòng nhạc nằm tách biệt, con đường dẫn đến phòng nhạc đó trồng rất nhiều hoa mộc lan. Mỗi mùa hoa nở, mùi hương dịu nhẹ thoang thoảng khắp cả không gian. Nghe đến thôi cũng đã thấy nao lòng.

Đi thật lâu, băng qua một hàng cây cao, lá chăm sóc đến độ xanh mướt. Trịnh Lam nhìn thấy một căn nhà. Bước đến gần thấy rõ, căn nhà chủ yếu sử dụng gỗ xây cất nên, kết hợp hài hòa với nhau bằng một thiết kế kiểu phương Tây.

Trịnh Lam đưa tay chạm vào bức tường, cảm nhận được lớp sơn đang dần bong ra. Cô từ từ quan sát, rồi mở cửa bước vào. Bên trong khá rộng, có rất nhiều ghế được xếp ngay ngắn một góc, những cuốn sách cũ được để ngổn ngang trên giá sách, ở giữa căn nhà có đặt một chiếc dương cầm lớn (Piano). Nhìn chung, căn phòng này mọi thứ đều rất cũ, nhưng lại khá sạch sẽ.

Trong lúc Trịnh Lam đi một vòng quan sát, thì bỗng có tiếng bước chân vội vã đi vào. Nghe thấy tiếng bước chân, Trịnh Lam quay người lại. Vừa lúc Vũ Phong bước vào. Hai ánh mắt vô tình giao nhau.

Sau vài giây ngạc nhiên, Vũ Phong nhanh nở nụ cười.

- Tôi chỉ vào lấy đồ thôi. Đã làm phiền! - Nói rồi Vũ Phong bước tới, vớ lấy vật gì đó đang nằm cạnh Trịnh Lam. Rồi bước vội ra ngoài.

Trịnh Lam có thể đoán được thứ được đựng trong hộp Vũ Phong vừa lấy đi, là một cây vĩ cầm (Violon). Cô nghĩ “Một con người nhỏ nhắn như hân, cũng biết chơi vĩ cầm sao? Lừa ai chứ!”

Trịnh Lam không nán lại lâu. Tự mình khép cửa lại, cất bước đi thẳng.

Trong lòng vẫn có một thắc mắc. Vườn hoa mộc lan mà mẹ nói đến ruột cuộc ở đâu? Hay là... mười mấy năm trôi qua, cây đã già nên bị chặt bỏ đi rồi? Chuyện này, cô nhất định điều tra cho kỹ.

.....

Ngày thứ hai đến trường, không khí lớp học cũng không khác ngày đầu, vẫn đâu đó tiếng cười đùa của bọn con trai, lời nói đầy tính đồ kị của bọn con gái. Trịnh Lam cảm thấy mình vốn không thuộc về cái thế giới của bọn nhà giàu này, nên tự mình ngồi đó xem sách.

Đột nhiên...

Từ đâu trên bục giảng phi xuống một cuốn sách, ném trúng ngay đầu Trịnh Lam. Người bị ném không kêu lên một tiếng, chỉ có người ném là phát ra một tiếng “Á” đầy kinh ngạc. Âm thanh đó kéo sự chú ý của toàn bộ lớp, khiến mọi hoạt động dừng lại.

Trịnh Lam đầu đau nhức, nhanh nhìn thấy cái tên “Lâm Thành” ghi trên cuốn sách. Con người đó từ trên bục xuống, giắt lấy cuốn sách từ tay cô, giọng vang lên:

- Tuệ Minh, bạn thật là tệ. Mình ném như vậy cũng không bắt được. Rút kinh nghiệm nha! - Nói rồi Lâm Thành đặt cuốn sách lên bàn cô bạn Tuệ Minh, rồi thản nhiên bước đi.

- Đứng lại! - Trịnh Lam nói lớn.

Lâm Thành vẫn mặc nhiên bước đi như không nghe thấy.

Mọi người nhìn Trịnh Lam, khề xì xầm và khuôn miệng bọn họ lộ ý cười chế giễu cô. Trịnh Lam bước ra khỏi bàn, cầm lấy cuốn sách ban nãy từ cô bạn tên Tuệ Minh, nhanh như bay ném về phía Lâm Thành.

Mục tiêu ăn trọn cuốn sách vào người, đứng khựng lại vài giây, rồi nhanh chóng bước nhanh về phía Trịnh Lam, quất vào mặt cô:

- Muốn gì hả???

- Xin lỗi tôi - Trịnh Lam không hề run sợ, ngang nhiên đáp lại.

- Hừ... tại sao Lâm Thành đây phải xin lỗi một đứa như cô chứ? - Hấn hất mặt.

- Làm sai phải xin lỗi, đạo lý này cậu cũng không biết sao?! - Trịnh Lam mặt lạnh lùng, cất giọng.

Lâm Thành thấy thái độ của Trịnh Lam, liền cười phẩy, đưa tay chỉ chỉ trước mặt cô, hất mặt nói:

- Lên mặt cái gì? Trịnh gia chẳng qua cũng chỉ là một gia tộc hết thời. Còn cô, chẳng qua cũng chỉ là một đứa cháu hoang. Đại tiểu thư! Cô xứng được nhận lời xin lỗi sao?

Sau câu nói của Lâm Thành, tiếng xì xầm lại càng to hơn, nghe được tiếng cười từ đám con gái khề vang lên. Cái lớp này, đồng loạt chống lại cô, đồng loạt ghét bỏ cô hay sao? Trong tình huống này cô phải làm sao cho phải?

- Lâm Thành, ngậm miệng lại cho tôi.

Giọng nam vang lên cuối lớp, lại kéo tất cả sự chú ý chuyển hướng một lần nữa.

- Vũ Phong, là cô ta ném sách vào mình. Cậu có thấy không vậy?

- Thấy. Mà thấy cậu ném trước đấy! - Vũ Phong chống cằm nhìn lên, bình thản trả lời - Ai có lỗi, có cần tôi nói không?

Chẳng biết Vũ Phong quyền uy thế nào, mà lại khiến Lâm Thành im bật, cậu ta ánh mắt lờ mờ nhìn Trịnh Lam, rồi nghênh ngang đi lướt qua người cô, thái độ rõ đáng ghét.

Trịnh Lam từ nãy giờ tức giận trong lòng. Câu nói “cô xứng được nhận lời xin lỗi sao?” làm cô không thể chấp nhận được. Tên này ruột cuộc gia đình giàu có, thế lực đến đâu mà dám lớn tiếng nói Trịnh gia hết thời, lại còn coi khinh cô là một đứa cháu hoang. Tức giận này làm sao nuốt xuống cho được?

Lại còn cái tên Vũ Phong đó, ruột cuộc hẳn là ai mà lại có tiếng nói đến vậy? Hấn lên tiếng, là để bênh vực cho cô hay là đang chứng tỏ quyền uy với người mới như cô đây?

Tiếp....

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Hai Lần Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Trịnh Lam, tôi cầu xin bạn.

Ba ngày sau...

- Bạn thực sự là cháu gái Trịnh gia sao? - Cô bạn ngồi cùng bàn e dè lên tiếng.

Trịnh Lam đi học đã nhiều ngày, đây là lần đầu cô bạn chung bàn bắt chuyện với cô. Cô bạn này nghe mấy người trong lớp gọi hình như tên Mộc Khuê. Trịnh Lam ung dung nhìn sách, nhưng không kiêu ngạo im lặng, lạnh lùng đáp lời cô bạn.

- Đúng vậy.

- Mình thấy bạn không giống...

Trịnh Lam cau mày. Nghe rõ giọng Mộc Khuê không có ý mỉa mai như Từ Ninh hôm trước, lại nói với giọng rất đổi nhẹ nhàng. Nhưng sao lại nói cô “không giống”, Mộc Khuê ruốt cuộc là ý gì?

- Bạn đừng hiểu lầm! - Mộc Khuê thấy nét mặt của Trịnh Lam liền vội giải thích - Vì.. vì người có thân phận như bạn mà cũng bị bắt nạt nên mình thấy hơi lạ. Mình tưởng chỉ những người như mình mới phải bị như vậy.

- Bạn thường bị bắt nạt sao?

- Cũng không hẳn là bắt nạt. Mình chỉ bị bọn họ cô lập thôi! - Mộc Khuê thật thà kể lại - Mình được vào đây học là nhờ học bổng. Gia đình mình không giàu có gì. Nên thế giới của mình cũng khác những bạn ở đây. Hôm đầu tiên vào mình cũng đã bị ném sách vào đầu. Mình lúc đó cũng chỉ biết im lặng. Hôm đó thấy bạn ném trả, quả thật mình rất ngưỡng mộ, mình nghĩ trong lớp này ruốt cuộc mình cũng có người chung hoàn cảnh rồi.

Mỗi Trịnh Lam vẽ lên ý cười. Không ngờ cũng có người bị lạc lõng giống như cô, cứ tưởng mình cô bị cả lớp này cô lập. Xem ra cô cũng có đồng minh rồi.

Trịnh Lam không tiếp tục câu chuyện với Mộc Khuê, lại ung dung ngồi đọc sách một mình. Ngay lúc đó, Trịnh Lam không hề biết có một người đang thô bạo bước từng bước tiến về phía mình.

- Trịnh Lam!

Nghe tiếng gọi như thét vào mặt, Trịnh Lam ngược mắt lên nhìn, liền nhìn thấy Lâm Thành đứng ngay trước mặt. Mặt cậu ta đặng đặng sát khí, từng đợt hơi thở dồn dập tuôn ra.

- Cậu lại muốn gì? - Trịnh Lam lạnh lùng cất giọng.

Trịnh Lam thấy rõ, tay Lâm Thành đã nắm thành nắm, với gương mặt lộ rõ tức giận thế kia, làm cô có chút lo sợ. Trong lớp này, nếu cô bị đánh thì có ai can thiệp không? Cô đột nhiên trong đầu hiện lên cái tên Vũ Phong, hẳn là người duy nhất đứng ra giúp cô hôm trước, nhưng hôm nay hình như hắn chưa đến lớp.

Nhưng lập tức, Lâm Thành buông lỏng tay ra. Bất ngờ cúi gập người trước cô, âm giọng hạ thấp xuống.

- Tôi xin lỗi bạn chuyện hôm trước. Bạn có thể nói với ông bạn buông tha cho công ty Lâm Thường được không?

- Cậu nói gì? Tôi không hiểu.

Lâm Thành ngẩng mặt nhìn Trịnh Lam, ánh mắt dè chừng.

- Mấy hôm nay, tập đoàn Dori dùng số tiền lớn tiến hành thu mua cổ phần các cổ đông trong công ty Lâm Thường. Sớm muộn gì tập đoàn Dori cũng thôn tóm cả công ty Lâm Thường. Tôi biết hôm trước là tôi ngu ngốc nói lời xúc phạm bạn, bạn có thể không chấp nhận mà bỏ qua không? Bạn có thể nói ông bạn đứng ra tay với công ty của ba tôi được không?

Hai từ “bỏ qua” nghe sao mà nhẹ nhàng. Hôm trước làm cô mất mặt, còn lớn tiếng nói cô là đứa cháu hoang, ánh mắt lúc đó của cậu ta rõ là khinh thường. Hôm nay đến đây kê lễ đủ thứ, nói bỏ qua là bỏ qua được sao? Trịnh Lam của bây giờ đâu phải con bé có tâm lòng rộng lượng của ngày xưa. Dễ dàng bỏ qua, để sau này lại dễ dàng bị bắt nạt hay sao? Cô không có ngốc nghếch dễ dàng tin tưởng bất kì ai.

Trịnh Lam cười phẩy một cái, đưa ánh mắt đi xuống, ngụ ý không quan tâm, tiếp tục đọc sách. Cô biết ánh mắt trong lớp đang tập trung về mình, nhất là tên Lâm Thành đang đứng trước mặt cô đây, hẳn là đang nóng lòng chờ câu nói từ cô.

Quá một phút sau, Trịnh Lam vẫn không nói gì.

- Tiểu thư Trịnh Lam... - Lâm Thành nôn nóng cất lời - Tôi xin bạn đó!

- Tiểu thư? Hai từ này cậu nghĩ tôi xứng được gọi sao? - Trịnh Lam nhấn mạnh từng từ, cố ý nhắc lại lời Lâm Thành nói hôm trước, tay vẫn bình thản lật trang sách tiếp theo, tiếp lời - Chuyện này tôi không thể can thiệp, tôi chẳng qua cũng chỉ là một đứa cháu hoang, làm gì có quyền hành chứ. Tôi nghĩ cậu nên đi cầu xin những thiếu gia, tiểu thư ở đây, họ đều là bạn tốt của cậu, biết đâu lại có người giúp được.

Tiếng chuông báo vào lớp vang lên...

Mọi người nhanh chóng ai về chỗ người đó. Vừa lúc nghe Trịnh Lam có ý nhắc đến, tất cả đều không muốn chính mình bị liên lụy, nên âm thầm ngồi giả vờ ôn bài. Nói bọn họ vô tâm cũng đúng, mà nói hèn cũng chẳng sai. Lúc vui thì cùng chia, lúc hoạn nạn tự đi mà gánh. Đạo lý này chính là chân lý sống của bọn họ.

Trịnh Lam không quan tâm đến Lâm Thành nữa, quay qua cất cuốn sách đang xem dở vào cặp, rồi lôi sách vở ra để sẵn sàng.

Đột nhiên, từ trước mặt Trịnh Lam, Lâm Thành khụy người xuống. Hành động bất ngờ làm Trịnh Lam giật mình. Khi trấn tĩnh lại, cô liền nhìn thấy cậu ta đã quỳ rạp xuống nền, ánh mắt khẩn thiết nhìn cô.

- Trịnh Lam, tôi cầu xin bạn. Tôi thực sự đã hết cách rồi. Gia đình tôi thực sự đang nguy cấp. Bạn làm ơn đi. Muốn trừng phạt tôi thế nào thì tùy bạn. Chỉ mong bạn nói với ông của bạn đừng đòi phò với gia đình của tôi.

Trịnh Lam trong lòng chợt có cảm giác áy náy khó xử. Chuyện hôm trước quả thực cô vẫn còn tức giận, nhưng không vì thế mà nhờ ông giúp cô trả thù. Chuyện ông làm trước nay đều có lý do riêng, cô làm gì có quyền can thiệp. Lâm Thành đã cầu xin cô đến mức thế này, bỏ qua cũng được đi. Còn chuyện nói với ông không thu mua cổ phần của công ty nhà người ta, cô thực sự không thể.

- Vũ Phong, cậu đến rồi. Xem đằng kia đang có kịch hay - Một cậu bạn lên tiếng.

Nghe đến tên Vũ Phong, vô thức Trịnh Lam đưa ánh mắt nhìn sang. Thấy Vũ Phong bước nhanh vào lớp, rồi đi ngang qua Lâm Thành, không hề có nửa bước dừng lại. Vũ Phong xem ra tâm trạng không vui, vừa ngồi vào bàn đã gục đầu xuống.

Trịnh Lam vốn nghĩ trong đầu, Vũ Phong nhất định dừng bước chỗ Lâm Thành, sẽ bảo Lâm Thành đứng lên, rồi còn buông vài câu giáo huấn cho cô cái tội ức hiếp bạn học. Ai lại ngờ Vũ Phong lại thờ ơ như vậy, một câu cũng không nói.

- Trịnh Lam, tôi xin bạn đó. Làm ơn!

Trịnh Lam nhìn Lâm Thành quỳ trước mặt, thật không vừa mắt. đành dùng lời nói, trước sau là muốn cậu ta đừng tiếp tục khiến cô khó xử.

- Cậu đứng lên đi. Tôi sẽ thử nói chuyện với ông, nhưng không dám hứa trước.

- Cảm ơn... - Lâm Thành đứng lên, lảo lồi bước về chỗ của mình.

Trong thấy bộ dáng Lâm Thành bị Trịnh Lam làm cho thê thảm như vậy, cả lớp ai nấy đều dè chừng. Trịnh Lam một lần nữa gây ra náo động trong lớp. Nhưng lần này, các cô cậu trong cái lớp này phải nhìn cô bằng con mắt khác. Đại tiểu thư của Trịnh gia, thế lực vô cùng lớn, không nên động vào.

Tối hôm đó, Trịnh Lam chần chừ nhiều lần muốn hỏi chuyện của Lâm Thành, lời đến miệng liền bị trôi vào trong.

Ông Trịnh Đình không phải người khắc khe, hung dữ, nhưng cái khí chất bức người kia lại khiến Trịnh Lam phải dè chừng. Thường ngày hai ông cháu không gặp mặt nhiều, nói chuyện không đến ba câu, chỉ đến giờ cơm là cùng ngồi ăn chung bàn. Tối nào cũng vậy, sau khi ăn tối xong, ông sẽ vào thư phòng, không trở ra nữa.

Đêm đó, Trịnh Lam nằm trên giường, lẩn qua lẩn lại không ngủ được. Nghĩ đến ngày mai phải đối mặt với Lâm Thành, cô thấy thật khó xử.

Hôm sau...

Trịnh Lam đến lớp, liền nghe thấy tiếng xì xầm bàn tán. Thi thoảng những ánh mắt kia lại liếc nhìn cô. Trịnh Lam không hiểu chuyện gì xảy ra, bước không nhanh không chậm ngồi vào bàn.

- Trịnh Lam, bạn biết chuyện gì chưa? - Mộc Khuê nói nhỏ.

- Chuyện gì?

- Lâm Thành nghỉ học rồi.

Trịnh Lam nghe đến liền bị giật mình. Bên ngoài, cô cố giữ vẻ mặt bình tĩnh, vờ như không quan tâm lắm, thân nhiên đem sách vở ra xem. Nhưng trong lòng cô rối loạn. Có phải vì cô không chịu nói chuyện với ông, nên công ty nhà Lâm Thành xảy ra chuyện, cậu ta phải nghỉ học?

Giờ ra chơi, Trịnh Lam lang thang ra phía sau trường.

Suốt đường đi, trong đầu cô không thôi nghĩ đến lời của mấy cô giúp việc nói với nhau hôm trước “Tiểu thư gì chứ? Là sao chớ! Ai ở gần nó đều gặp xui xẻo, chúng ta tốt nhất ít lại gần nó!”.

Họ có biết cô nghe những lời đó bị tổn thương thế nào? Cô là sao chổi sao? Cô không có ai bên cạnh, chẳng có ai muốn chơi cùng cô. Là vì cô mang xui xẻo cho bọn họ sao? Cô chỉ muốn sống những ngày yên ổn, cũng chưa từng làm hại ai. Người khác gặp chuyện không may thì nói cô sao chổi xui xẻo. Sao lại vô lý như vậy?

Tiếp...

(Truyện được đăng ở SANTRUYEN.COM)

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Hai Lần Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Vị trí đứng đầu.

Bất chợt, Trịnh Lam nghe tiếng đàn phát ra từ căn nhà gỗ.

Tiếng nhạc này nghe như tiếng đàn vĩ cầm, âm thanh réo rắt, du dương đến lạ thường. Người đang chơi đàn, có phải là nghệ sĩ chuyên nghiệp?

Trịnh Lam cất bước khê đi về phía ngôi nhà gỗ, nhẹ nhàng như thể sợ ai đó phát hiện sự có mặt của cô. Trịnh Lam ló đầu nhìn vào trong. Cô chợt kinh ngạc khi nhìn thấy Vũ Phong. Cậu ta đang phiêu với cây vĩ cầm trên tay, động tác kéo đàn rất chuyên tâm, cả người như đang chìm vào thế giới riêng biệt. Trịnh Lam bị sự việc trước mắt làm thay đổi suy nghĩ “Hắn thực sự biết chơi vĩ cầm!”

Trịnh Lam chăm chú nhìn hồi lâu. Say sưa đến nỗi quên luôn những suy nghĩ trong đầu.

Trước nay cô vẫn luôn ngưỡng mộ những người biết chơi nhạc cụ. Sự ngưỡng mộ xuất phát từ việc cô có cố gắng thế nào cũng không học được. Cô không những không biết chơi đàn, nhạc lý mù mờ, mà ngay đến ca hát cũng thuộc dạng tầm thường. Lúc nhỏ hay bị mẹ trêu, nói cô là “Sự kết hợp giọng hát của Jaian và khả năng chơi đàn của Shizuka” (Truyện Doraemon).

Mãi đến khi bản nhạc kết thúc, Trịnh Lam mới từ trong hồi tưởng thoát ra. Cô vẫn chăm chú nhìn, thấy Vũ Phong đặt cây đàn vào trong hộp, động tác rất nhẹ nhàng, cẩn thận. Xem ra cậu ta rất yêu quý cây đàn này.

Bất chợt, tiếng chuông báo từ xa vọng đến, Trịnh Lam vội vội vàng vàng quay lưng rời đi.

Đi được một đoạn, tai Trịnh Lam rõ ràng nghe thấy tiếng bước chân đi ở phía sau. Cô đi thì người đó đi, cô dừng thì người đó dừng.

Trịnh Lam cảm giác mình bị trêu đùa, cô quay người lại, liền nhìn thấy Vũ Phong đứng cách cô một khoảng không xa, mắt đang nhìn cô chăm chăm, trên tay còn xách theo hộp đàn.

- Sao dừng lại rồi? – Vũ Phong mặt tỉnh bơ hỏi.

Trịnh Lam nhú mồm nhìn cậu ta, không có ý đáp lại, quay lưng tiếp tục đi.

Đi được một lúc, cảm giác có người đi phía sau lưng, thật là thiếu tự nhiên, từng bước đi của cô trở nên vô cùng cứng nhắc. Bất ngờ, giày vấp phải đá trên đường, mềm chút bổ nhào. May mà cô kịp thời lấy lại được thăng bằng.

Chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, Trịnh Lam đã nghe thấy tiếng cười từ phía sau. Cô một lần nữa quay đầu.

Nụ cười từ con người đó, rõ ràng là rất chói lóa, dưới ánh mặt trời càng thêm phần rực rỡ. Nhưng Trịnh Lam chỉ nhìn thấy sự giễu cợt. Hàng lông mày cô cau lại, ánh mắt nhìn Vũ Phong có tính sát thương cao độ.

- Trịnh đại tiểu thư, ruột cuộc bạn có định vào lớp hay không? – Vũ Phong vẻ mặt rất nghiêm túc hỏi.

- Đi trước đi! – Trịnh Lam bước sang một bên, có ý nhường đường.

Trong tâm cô thiện ác đấu tranh, rõ ràng hắn cười nhạo cô, tại sao cô phải giữ thái độ hòa bình cùng hắn?

Tại sao?

Tại sao ư! Vì cô được Trịnh gia dạy, một tiểu thư thì cần có những hành động đúng mực. Và điều quan trọng nhất là “Không được làm mất mặt Trịnh gia”. Vâng! Trịnh gia, hai chữ này có trọng lượng ghê gớm. Làm việc gì cũng phải đặt Trịnh gia lên hàng đầu.

Trên môi Vũ Phong nở nụ cười như có như không, con đường phía trước có người nhường, đương nhiên cậu cứ ung dung mà đi.

Trịnh Lam nhìn cậu ta, bàn tay siết chặt, hận không thể trút giận.

Vũ Phong đi được mấy bước, đột nhiên dừng lại, quay đầu nói với Trịnh Lam.

- Đôi mắt đẹp đấy! - Nói rồi, cậu ta quay lưng đi thẳng.

Trịnh Lam chờ đắn hồi lâu. Câu nói đó, là có ý gì? Là khen hay là ngầm ý chê bai? Không cần hẳn nói, cô cũng tự biết bản thân chỉ có mỗi đôi mắt này làm vốn liếng, đôi mắt cô đương nhiên là xinh đẹp. Nhưng cô chỉ đụng mắt hẳn không quá ba lần, để nhìn thấy được điểm này, cái tên Vũ Phong này quả thật không đơn giản.

Một tuần sau...

Sự việc của Lâm Thành dần lắng xuống. Tuy vậy, hệ lụy đằng sau là cả một vấn đề.

Có đứa nói, Lâm Thành vì xích mích với Trịnh Lam, nên cô nói ông Trịnh Đình đuổi cậu ta cho bỏ ghét. Có đứa lại nói, Trịnh Lam phách lối ngang ngược, nhìn ai không thuận mắt thì lập tức đuổi khỏi trường...

Miệng thiên hạ, một lời thành mười. Nhân vật chính của lời đồn không phải là Lâm Thành, mà là Trịnh Lam. Trịnh Lam sau đó được nhắc đến như một tiểu thư kiêu ngạo, phách lối, coi trời bằng vụn.

Trịnh Lam nghe thấy hết, rất rõ là đằng khác. Nhưng cô có thể làm gì được? Lời đồn, một khi lên tiếng giải thích, chỉ sợ mọi người càng tin vào nó hơn. Vậy nên, cô tốt nhất nên giữ im lặng, để nó tự chìm vào quên lãng.

Nếu là cô của ngày xưa, bạn bè hiểu lầm một chút, cô sẽ rồi rít chạy đi giải thích này nọ. Cô của lúc đó, yếu đuối, nhu nhược. Bây giờ thì sao? Cô rất mạnh mẽ, chỉ ít người ngoài nhìn cô cũng cảm thấy khí chất bức người, cùng với thể lực của Trịnh gia, ai có thể bắt nạt cô được đây?

.....

Trường Khải Nguyên, có các câu lạc bộ năng khiếu do hội học sinh tổ chức. Nhằm giao lưu, kết bạn và thể hiện năng khiếu của bản thân. Đa số học sinh đều tham gia. Tuy là hoạt động không bắt buộc, nhưng nếu không muốn bị cô lập, tốt nhất cũng nên lựa chọn một câu lạc bộ dành cho mình.

Trịnh Lam cầm phiếu hồi lâu, cô quay sang nhìn Mộc Khuê, có ý muốn hỏi cô bạn đang học môn gì, để cô biết đăng ký học cùng.

Mộc Khuê vừa thấy Trịnh Lam quay sang nhìn mình, liền hiểu ý, nhanh miệng nói:

- Mình học nhạc cụ nha! Bạn muốn thì có thể đăng ký cùng, hai đứa mình học chung cho vui!

Trịnh Lam nghe Mộc Khuê nói xong, lại càng phân vân hơn. Cô muốn học cùng Mộc Khuê, vì trong trường này, cô chỉ quen có mỗi cô ấy. Nhưng mà học nhạc... cho xin đi, cô chẳng có chút năng khiếu nào.

Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng Trịnh Lam quyết định đăng ký vào câu lạc bộ hội họa, cô không muốn đi theo người khác để tự làm khó mình.

Người phụ trách của câu lạc bộ hội họa là một cô giáo trẻ tên là Diệp Hạ, cô có dáng người nhỏ nhắn, cô thường mặc bộ đầm dài và áo khoác cardigan phong cách Mori girl điển hình, nụ cười thân thiện luôn hiện diện trên môi.

Mấy bạn trong câu lạc bộ hội họa tính cách điềm nhiên, đa số rất kiệm lời. Trịnh Lam đến đây được một tuần, vẫn chưa nói chuyện với ai ngoài cô Diệp Hạ.

Chuyện câu lạc bộ này xem như Trịnh Lam lựa chọn đúng đắn.

Cuối tháng mười.

Sau đợt kiểm tra giữa kỳ, giáo viên chủ nhiệm đứng ra đọc thứ hạng trong lớp.

- Ba mươi lăm Nguyễn Minh Tuấn, ba mươi bốn Bùi Chí Viễn, ba mươi ba Dương Đan Quỳnh, ba mươi hai Trần Trọng Nam.

Trịnh Lam hồi hộp chờ đến tên của mình, đợt kiểm tra vừa rồi cô làm rất tốt, công sức cô cày mấy đêm liền. Cô không muốn bị mất mặt với đám học sinh kiêu ngạo này, càng không muốn mất mặt Trịnh gia, nên đã tự mình cố gắng.

- Ba mươi Lâm Vũ Phong, hai mươi chín Nguyễn Kiều Thiên Kim, hai mươi tám Vũ Ngọc Từ Ninh...

Trịnh Lam bất chợt chú ý đến cái tên Lâm Vũ Phong, cô nghĩ cái người này, uy quyền nhất lớp, chỉ ít cũng đứng top mười, hóa ra chỉ đứng thứ ba mươi.

- Ba Đỗ Mộc Khuê, hai Trịnh Lam và thứ nhất Lâm Thuận Phong.

Lâm Thuận Phong? Trịnh Lam có nghe đến cái người này, nghe đâu là anh em với Vũ Phong. Từ lúc cô học ở cái lớp này, chưa một lần nhìn thấy cậu ta. Lúc kiểm tra cũng trộn các lớp lại, nên cô cũng chưa từng gặp qua người này.

Trịnh Lam không tin cô ra sức ôn tập ngày đêm lại thua một người không bao giờ đến lớp. Hai anh em nhà họ Lâm, một người hại cô mất mặt, một người

giành vị trí đứng đầu, cô đối với chuyện này, không thể không ôm hận.

Lâm Thuận Phong, không đi học, chỉ đi kiểm tra mà cũng đứng đầu lớp, con người này quả thật khiến Trịnh Lam tò mò.

Sự tò mò của Trịnh Lam chỉ kéo dài chưa đến một tuần. Vì cái người tên Lâm Thuận Phong bắt ngờ đi học lại.

Ngày hôm đó, Trịnh Lam đang ngồi thảo luận cách làm toán với Mộc Khuê, bỗng nhiên từ phía cửa lớp ồm ồm một phen.

- Thuận Phong! Lâu rồi không gặp.

- Thuận Phong, sức khỏe đã tốt lên chưa?

Thuận Phong? Lâm Thuận Phong. Trịnh Lam nghe đến cái tên Thuận Phong, ngay lập tức cô quay đầu nhìn ra cửa lớp. Hình ảnh đập vào mắt cô lại là gương mặt của Vũ Phong. Sao có thể? Người này là Vũ Phong mà, sao bọn họ lại gọi là Thuận Phong?

Và rồi, Trịnh Lam lại nhìn thấy phía sau, một người nữa giống Vũ Phong xuất hiện.

Hai người hai sắc thái. Người đi phía trước cảm giác ấm áp bao nhiêu thì người ở phía sau lại cảm giác lạnh lẽo bấy nhiêu.

- Vũ Phong! Hôm nay đi học sớm thế? – Một cậu bạn cười nói, khoát vai người đi phía sau.

Anh em song sinh! Cái ý nghĩ này nhanh chóng làm Trịnh Lam tỉnh ngộ. Chả trách hai người học cùng lớp. Tên cũng giống nhau, Thuận Phong– con gió hiền hòa, Vũ Phong– mưa gió ý chí bão tố.

Lúc người phía sau đi ngang qua bàn của Trịnh Lam, cậu ta nhìn cô, nhếch mép lộ ý cười. Trịnh Lam có thể chắc chắn người vừa đi ngang chính là Vũ Phong.

Nhìn bề ngoài hai người giống y hệt, từ vóc dáng cho đến kiểu tóc, điểm phân biệt duy nhất bây giờ chính là phù hiệu trên áo của bọn họ. Đám học sinh trong lớp dựa vào đây để phân biệt.

Tối hôm đó.

Trịnh Lam tìm kiếm thông tin của hai anh em họ Lâm trên diễn đàn trường. Cả hai người nghe đồn đều là người nổi tiếng của trường Khải Nguyên. Quả nhiên thông tin của cả hai đều được chia sẻ đầy đủ, thậm chí còn có riêng một Fanpage.

Lâm Vũ Phong – Playboy chính hiệu, tính cách ngông cuồng, thầy cô và ba mẹ không ai quản được cậu ta. Thành tích học tập ở hạng trung. Nghe đồn bỏ nhà ra ở riêng bên ngoài, nguồn tài chính tự cung tự cấp, có thông tin cậu ta kết giao với một số thành phần bất hảo. Điểm cộng lớn nhất là khả năng chơi võ cầm võ cùng điều luyện.

Lâm Thuận Phong – Nam thần đứng đầu trong các nam thần, tính cách điềm nhiên trầm ổn. Thành tích học luôn đứng trong top đầu. Sống cùng ba mẹ trong ngôi biệt thự triệu đô, đi học có xe sang đưa đón. Cậu chính là hình tượng mà mọi nữ sinh đều mơ đến. Điểm trừ lớn nhất là sức khỏe không được tốt, nghỉ học nhiều hơn đi học.

Nếu đem hai người ra so sánh, Thuận Phong chính là một người con ưu tú, còn Vũ Phong được xem là đứa con không có cũng chẳng sao. Thế nhưng, Vũ Phong không hề ghen tị với Thuận Phong, thậm chí còn rất quan tâm đến anh trai của mình.

Trịnh Lam xem xong Fanpage của hai người, cô ngồi suy nghĩ hồi lâu.

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Hai Làn Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Anh em Vũ - Thuận.

Giờ học thể dục luôn là giờ mà Trịnh Lam ghét nhất.

Đám nam sinh chạy nhảy vận động không nói đến. Đám nữ sinh chỉ ngồi tám chuyện, học thể dục mà chẳng khác nào đi dạo phố, mặt đứa nào cũng mày lết trang điểm, tóc tai kiểu cách nhìn đến là chướng mắt. Cái đám con nhà giàu này, vận động một chút là than mệt. Giờ thể dục chẳng khác nào giờ nghỉ giữa buổi cho bọn họ.

Sau khi chạy hai vòng sân, Trịnh Lam ngồi trên hàng ghế cùng Mộc Khuê. Vào lúc đó, cô không để ý có người ngồi xuống cạnh mình.

- Lúc trước tôi không thấy bạn. Bạn là học sinh mới sao?

Trịnh Lam nghe giọng nói bên cạnh mình, cô lập tức quay sang nhìn, liền thấy gương mặt của Vũ Phong. À không, người này là Thuận Phong mới đúng. Cậu ta mặc đồng phục trường, khác hẳn với cô đang mặc quần áo thể dục. Vì lý do sức khỏe nên Thuận Phong được miễn học thể dục. Nhưng cậu ta lại không chịu ở trên lớp, nên xuống sân ngồi nhìn mọi người luyện tập.

- Vào từ tháng chín – Trịnh Lam đáp cụt ngắn, hướng ánh nhìn về sân thể dục.

- À, thảo nào nhìn bạn hơi lạ - Thuận Phong gật gù kiểu như hiểu, lại quay sang nhìn Trịnh Lam – Bạn tên gì?

- Trịnh Lam.

- Trịnh Lam? Bạn chính là học sinh đứng thứ hai trong lớp? – Thuận Phong ngạc nhiên cảm thán.

Trịnh Lam bị lời nói của Thuận Phong làm cho đứng hình trong giây lát. Đứng thứ hai? Cậu này có phải cười chê vị trí của cô thấp hơn cậu ta không? Anh trai song sinh của tên “càn rỡ” Vũ Phong, không phải tính cách cũng giống hần đấy chứ?

Trịnh Lam đang định mở miệng nói “Phải”. Thì đột nhiên đám bạn học nhao nhao chạy về phía sân bóng rổ, lời nói không ngừng kích động.

- Đấu bóng rổ đó, có mấy anh hotboy khối mười hai nữa. Nhanh! Nhanh!

Tiếng chân chạy huỳnh huyếch phá tan không khí yên tĩnh lúc nãy. Từ sân bóng rổ vọng đến tiếng reo hò ầm ĩ.

Trịnh Lam trước nay vẫn chưa từng nhìn thấy trực tiếp trận đấu bóng rổ nào, cô cũng tò mò ngoáy đầu về đám đông ở xa. Nhưng lại không thể hành động lỗ mãng, Trịnh Lam được dạy, trước bất kỳ tình huống nào cũng phải tỏ ra bình tĩnh, khí thế điềm nhiên đứng mực.

- Lam! Đi qua đó không? – Mộc Khuê cũng hào hứng rủ rê, ánh mắt háo hức hướng về sân bóng rổ.

Trịnh Lam còn đang suy nghĩ, Thuận Phong không biết đã đứng dậy từ lúc nào, bất lấy tay cô kéo đứng dậy, trên môi nở nụ cười hiền lành.

- Hiếm khi có dịp đấu bóng rổ, cùng qua bên đó đi!

Trịnh Lam bắt giác đỏ mặt, vội vàng rút tay ra khỏi tay Thuận Phong, cất bước đuổi theo Mộc Khuê. Thuận Phong nhìn thấy biểu hiện của bạn học, trên môi thoáng nở nụ cười.

- Tiêu Tường! Cố lên!

- Trình Khanh! Cố lên! Cố lên!

Đám Fan của mấy anh chàng không ngừng cổ vũ. Thậm chí còn tỏ ra thách thức lẫn nhau. Dưới sân bóng, những thân hình liên tục di chuyển, quả bóng cũng vì thế đánh bộp bộp, tung lên đội xuống.

Trịnh Lam yên lặng quan sát. Cô nhìn thấy tấm bảng hiển thị điểm 24 - 46, nghiêng về khối 12. Rõ ràng khoảng cách giữa hai khối gần gấp đôi, khối 11 muốn đảo ngược tình thế chắc là không thể.

- Ê! Nhìn kia, Vũ Phong ra sân!

- Oa! Vũ Phong! Vũ Phong cô lên! Cố lên!

Nghe tiếng cổ vũ từ phía đội vào tai, Trịnh Lam bắt giác nhú mày. Lâm Vũ Phong, vừa mới lúc nãy không phải còn cúp tiết thể dục sao? Bây giờ lại xuất hiện ở dưới sân bóng rổ như kiểu anh hùng thế kia, thật là khoa trương mà. Không biết có làm nên trò trống gì không nữa?

Sân bóng còn nháo nhiet hơn lúc nãy, số cổ động viên hô tên Vũ Phong áp đảo tất cả.

Vũ Phong cũng không phụ kỳ vọng của đội, vừa vào đã liên tiếp ghi tám điểm, chuyền bóng cho đồng đội ghi ba điểm. Khối 12 phút chốc náo loạn trên sân, thậm chí còn giành nhảm bóng của đội mình.

Kết thúc hiệp ba tỉ số đang là 39 – 46, khối 12 vẫn đang dẫn điểm. Vẫn còn một hiệp bốn. Nhưng với tình hình khối 12 không chạm được tới bóng, liên tiếp bị lọt rổ, kết quả cũng phần nào đoán được.

Một chọi năm, Vũ Phong hoàn toàn có thể.

Trịnh Lam theo dõi trận đấu đang dần đảo ngược, cô kinh ngạc mở to mắt. Lại thêm một lần cô nhận định sai về con người kia, hẳn thực sự rất giỏi. Chơi vĩ cầm giỏi, chơi bóng cũng xuất sắc.

Trịnh Lam nhìn sang bên cạnh, nếu Thuận Phong cũng làm được như vậy, chắc chắn cậu ta sẽ trở thành người hoàn hảo không ai bì kịp. Tiếc là, những chuyện Vũ Phong có thể làm, Thuận Phong lại không cách nào thực hiện được.

Tiếng chuông báo hết giờ vang lên. Mấy lớp thể dục dần tản ra trở về lớp. Lớp của Trịnh Lam cũng lưu luyến rời khỏi sân bóng. Còn một hiệp là hết trận, thế nhưng bọn họ không thể cúp tiết sau được, đành để ra chơi nghe ngóng kết quả.

Giờ ra chơi.

Sau trận thắng với khối 12, danh tiếng của Vũ Phong được lan truyền nhanh chóng. Nữ sinh khối 11 với khối 12 ít nhiều đều biết Vũ Phong, nam sinh ngang ngược, can rở, thành tích nằm top đội sổ của trường. Riêng mấy em khối 10 mới vào thì tò mò đến lớp nhìn cho rõ mặt. Thậm chí có bé bạo gan muốn vào lớp xin làm quen với cậu ta.

Nhưng khổ nỗi, Vũ Phong với Thuận Phong ngồi cùng bàn, hai người lại giống nhau y hệt, làm mấy bé hoang mang tột độ. Ai là Vũ, ai là Thuận?

Ngày hôm sau, không biết mấy bé tìm hiểu sao đó, tất cả đột nhiên không hăm mộ Vũ Phong nữa, mà quay sang nhắm đến người anh song sinh của cậu ta- Thuận Phong.

Lý do rất dễ hiểu.

Thuận Phong được mệnh danh là nam thần của các nam thần trong trường. Vũ Phong với một trận thắng thì sao có thể bì với người anh có gia thế, học siêu đỉnh của mình được.

Thuận Phong thấy thái độ của đám nữ sinh chuyển sang mình, cậu nhũn mảy khó chịu. Mấy cái thể loại “không có người này thì có người kia”, thật là vô vị.

Rõ ràng mục tiêu ban đầu là Vũ Phong. Vậy mà chỉ vì cậu giống Vũ Phong, lại có phần vượt trội hơn em trai mình. Đám nữ sinh không ngần ngại đổi đối tượng. Hai người bọn họ có giống nhau thế nào đi chăng nữa cũng là hai người khác biệt, làm gì có chuyện giống nhau nên thích một trong hai đều được.

Thấy sắc mặt Thuận Phong khó coi, Vũ Phong nhích lại gần, hỏi nhỏ.

- Tiểu Thuận, anh có chỗ nào không khỏe sao? Có cần về nghỉ không?

Thuận Phong không đáp, chỉ khẽ lắc đầu. Vũ Phong nhìn Thuận Phong một lúc, lại thì thầm vào tai anh.

- Tiết toán sau có kiểm tra một tiết, chúng ta ra ngoài đối phù hiệu đi!

- Không cần đâu Tiểu Vũ, lần này anh đi học đầy đủ, anh muốn tự làm.

Vũ Phong tôn trọng ý kiến của anh trai, không nói gì thêm nữa.

Tiết kiểm tra toán, Thuận Phong làm hết mấy câu dễ, còn hai câu khó ba điểm vẫn đang suy nghĩ. Vũ Phong nhìn thấy anh nháp nháp, gạch gạch một hồi vẫn chưa ghi vào giấy. Cậu ở bên này quan sát hết một lượt, thấy ai cũng chuyên tâm vào bài làm, thầy ở trên cũng không chú ý, nhẹ nhàng đẩy bài sang cho Thuận Phong.

Thuận Phong thấy bài làm của Vũ Phong ở gần mình, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể chép được. Nếu là trước đây, cậu sẽ không ngần ngại copy vào bài làm của mình. Nhưng chuyện xảy ra ngày hôm nay làm cậu có chút không vui. Cậu muốn tự mình cố gắng một lần mà không cần đến Vũ Phong.

Thấy Thuận Phong không nhìn bài của mình, Vũ Phong nghĩ là anh không nhìn rõ, lại đưa tay mình đẩy đẩy tay anh, ra hiệu “Chép đi”.

Thuận Phong bên này vẫn không có nửa điểm quan tâm, chăm chú nháp trên giấy.

Thời gian kiểm tra còn khoảng năm phút.

Thuận Phong vẫn không cách nào giải ra được hai câu khó kia, trên trán căng thẳng đã lấm tấm mồ hôi. Bên này Vũ Phong cũng suốt ruột thay anh. Hôm nay anh bị cái gì vậy? Đã không cho cậu kiểm tra hộ, lại còn không chịu copy bài. Anh không sợ bị tụt hạng hay sao?

- Tiểu Thuận, chép bài đi – Vũ Phong nhắc nhở, cố gắng nhỏ giọng.

Bài không làm được, còn bị Vũ Phong bên này “quấy rối”, Thuận Phong vô thức nổi giận, nói lớn.

- Tiểu Vũ! Đề anh yên!

Tiếng Thuận Phong làm cả lớp đang yên tĩnh làm bài cũng ngoáy đầu nhìn. Thầy trên bàn giáo viên ngược mắt nhìn xuống, giọng nghiêm nghị.

- Vũ Phong. Nếu em làm bài xong thì nộp bài rồi ra ngoài. Đừng ở trong lớp ảnh hưởng bạn khác.

Vũ Phong còn chưa hết ngạc nhiên về thái độ của Thuận Phong, lại nghe tiếng thầy phía trên, cùng ánh mắt của tất cả mọi người. Cậu cầm bài kiểm tra của mình, đứng dậy đi lên nộp bài, rồi đi thẳng một đường ra khỏi lớp.

Buổi trưa hôm đó.

Vũ Phong leo lên gác mái của căn nhà gỗ, ngồi trầm ngâm rất lâu. Cuộc đời này, Vũ Phong hận nhất một chuyện “Tại sao song sinh lại có người này giỏi hơn người kia?”

Nhớ năm đó, lúc hai người bắt đầu học những phép tính đầu tiên, cậu dễ dàng làm hết, còn tiểu Thuận phải ngồi hơn nửa buổi. Cuối năm học, cô nhận xét trong phiếu liên lạc, Vũ Phong thông minh, hòa đồng, Thuận Phong tiếp thu chậm, thụ động.

Ba mẹ sau khi xem xong kết quả của cả hai, đều dành hết thầy ánh mắt cưng chiều cho cậu. Trong lúc đó, Thuận Phong lủi thủi trở về phòng. Đêm đó, cậu sang phòng anh, mới phát hiện anh khóc, anh tự cho mình là kẻ vô dụng, anh không muốn sống nữa. Cậu ra sức khuyên nhủ nhưng không được. Trong lúc kích động, bệnh tái phát, tiểu Thuận lên cơn co giật, không ngừng trợn tròn mắt nhìn cậu. Ánh mắt chứa đựng bi thương cùng tuyệt vọng.

Tiểu Thuận nằm trong bệnh viện hơn một tuần. Nhìn tiểu Thuận, cậu chỉ giận mình không giúp được gì cho anh?

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng cậu cũng nghĩ ra được một cách. Cậu sẽ giúp anh làm bài, giúp anh thi hộ. Có như vậy, anh sẽ không trở thành kẻ vô dụng, anh sẽ được vui vẻ sống cùng cậu. Và sẽ không bao giờ nghĩ đến cái chết nữa.

Nâng anh lên, đương nhiên cậu phải tự mình lủi xuống. Cậu chấp nhận ở trong mắt mọi người biến thành “đứa con không có cưng chẳng sao”. Thế giới này, hai người giống nhau, thì chỉ cần một người tài giỏi là đủ.

Tận đến bây giờ, bí mật này chỉ có cậu với tiểu Thuận biết, cũng chưa từng bị ai nghi ngờ. Cậu cũng không biết mình có thể giúp anh đến bao giờ, chỉ cần cậu còn ở đây, cái tên Lâm Thuận Phong trong mắt mọi người vẫn mãi là con người ưu tú.

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Hai Làn Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Ký hiệu Lỗ xoáy?

Xoạch...

Dòng suy nghĩ của Vũ Phong bị cắt đứt. Từ bên dưới phát ra tiếng động. Vũ Phong nhú nhú đôi mày “Ai vào giờ này chứ?”, cậu tò mò vươn người nhìn xuống.

Hiện lên trong tầm mắt Vũ Phong, cô gái có mái tóc đen dài, đang tỉ mỉ ngồi nhặt mấy tờ giấy rơi trên nền. Lúc sau, cô gái ngồi xuống bàn, viết viết gì đó rất lâu.

Vũ Phong nhìn thấy dáng ngồi rất quen, giống như dáng cô bạn ngồi cách cậu mấy dãy bàn. Vũ Phong ngó trái ngó phải, nhưng nhìn thế nào cũng không thấy được mặt cô gái ở bên dưới. Cậu đành ở trên này im lặng quan sát.

Tận đến khi giờ nghỉ trưa kết thúc, cô gái kia mới cất bước rời đi.

Vũ Phong từ trên căn gác leo xuống. Cậu cầm tờ giấy trên bàn lên nhìn. Đề kiểm tra toán ban sáng? Trên môi Vũ Phong kéo lên một nụ cười, cậu bây giờ có thể chắc chắn, cô gái ban này chính là Trịnh Lam. Dáng người nhỏ nhắn, mái tóc đen dài không lẫn với ai khác trong trường.

Thì ra, Trịnh Lam không làm được câu khó một điểm nên vào đây tìm cách giải. Và kết quả vẫn là... không giải được!

Vũ Phong không mán đến tiếng chuông vào lớp đã vang từ lúc nào, cậu ngồi ở đó ghi lại lời giải lên tờ giấy một cách tỉ mỉ, còn chú thích cách dùng công thức ở chỗ nào trong sách. Sau đó, cậu đặt tờ giấy trên bàn, cẩn thận dùng một quyển sách chặn lại.

Ngày hôm sau.

Lúc Vũ Phong đến bên bàn xem lại, đã không còn thấy tờ giấy hôm qua mình viết. Mà thay vào đó là một tờ giấy khác, đề ngắn gọn mấy chữ “Cảm ơn về bài giải”.

Vũ Phong nở nụ cười. Cậu đặt bút viết bên dưới ba chữ “Không có gì!”, sau đó lại leo lên tầng gác đánh một giấc.

Một tuần sau...

Bài kiểm tra toán được phát ra. Trịnh Lam nhìn con điểm chín đỏ chói mà nghẹn ngào. Câu khó một điểm, nếu để ý xem sách sẽ áp dụng được, vậy mà cô lại bỏ lỡ. Mộc Khuê ngồi bên có vẻ hài lòng với điểm bảy của mình, cô bạn còn nhìn bài của Trịnh Lam thốt lên ngưỡng mộ.

- Lam! Điểm lần này bạn cao nhất lớp rồi đó!

Trịnh Lam thờ dài, thật lòng cũng mong một lần đứng nhất lớp, nhưng cô tự biết chỗ đứng của mình, làm sao có thể vượt mặt cái người luôn đứng thứ nhất kia cơ chứ. Cơ mà “cái người luôn đứng nhất kia” hơn một tuần chưa thấy mặt mũi. Nghe lớp trưởng nói là bệnh cậu ta lại tái phát, nên đã xin phép ở nhà. Ở nhà luôn càng tốt, không ai tranh với cô nữa, Trịnh Lam từng có ý nghĩ xấu xa đó lướt qua trong đầu.

Vì mục tiêu giành vị trí thứ nhất, Trịnh Lam không ngừng cố gắng. Không kể buổi tối thức khuya, ngay cả buổi trưa cô cũng ở lại trường để ôn tập.

Nội lý tưởng nhất chính là căn nhà gỗ ít ai lui tới, không gian ở đó vừa yên tĩnh vừa thanh khiết, tuy có hơi cũ, nhưng Trịnh Lam lại đặc biệt thích kiểu cổ kính ấy.

Đạo gần đây còn có người nào đó hay giải bài giúp cô, chỉ cần cô để lại đề bài ở căn nhà gỗ, ngày hôm sau cô sẽ nhận lại được bài giải. Chuyện nghe có vẻ thần kỳ, nhưng lại hoàn toàn có thật. Nét chữ mạnh mẽ, dứt khoát, cách giải dễ nhìn dễ hiểu, có thể đoán người kia là một nam sinh. Có lần Trịnh Lam tò mò hỏi tên, cô nhận lại được một câu trả lời bí ẩn. Trên tờ giấy ghi ba chữ Tên tôi là, bên cạnh vẽ hình một con ốc xoáy.

Ốc xoáy? Ruột cuộc muốn ám chỉ tên là gì? Trịnh Lam suy nghĩ hồi lâu cũng không có cách nào lý giải được.

.....

Một trăm ngày, ngày mẹ rời xa thế giới này vậy mà được một trăm ngày.

Trịnh Lam xin phép ông được về thăm ngôi nhà hai mẹ con từng ở. Cả buổi sáng cô dọn dẹp mọi thứ trong nhà, sắp xếp lại vị trí các đồ vật, ngồi trò chuyện với di ảnh của mẹ. Cô kể về Trịnh gia, kể về trường Khải Nguyên, về đám học sinh kiêu ngạo trong lớp, còn kể về người bí ẩn tên “Ốc xoáy” thường giải bài giúp cô.

Bên ngoài, hai vệ sĩ cùng tài xế đi theo cô vẫn kiên nhẫn chờ đợi. Bình thường có mỗi cô với tài xế, hôm nay ông đặc biệt phân phó thêm hai cận vệ đi cùng. Cô đoán ông sợ cô nhân cơ hội bỏ trốn, nên mới cẩn trọng đến vậy.

Đến trưa Trịnh Lam lên xe trở về. Đi được giữa chừng thì xe đột nhiên chết máy. Hai người cận vệ cùng tài xế loay hoay xem xét tình hình, sửa chữa hơn một giờ đồng hồ xe cũng không hoạt động.

Trịnh Lam được mọi người đẩy vào trong quán cà phê gần đó ngồi đợi. Giữa cái nắng trưa gay gắt, nếu đề cô chủ vì họ mà chịu chút xúi cực khổ nào, họ xác định không thể ở lại Trịnh gia thêm một ngày.

Trịnh Lam chán nản nhìn ba người ở bên kia đường cùng với chiếc Audi A8, cô bắt giắc thờ dài, hút một ngậm sinh tố.

Chợt, một đám người tự nhiên kéo ghế ngồi xuống chỗ Trịnh Lam, một giọng nữ cất giọng.

- Trịnh Lam, lâu rồi không gặp!

Trịnh Lam đưa mắt nhìn lên, vừa lúc chạm phải ánh mắt của người bạn thân lâu năm, cùng bốn đứa bạn thân của cô ta. Ban đầu cô có hơi sững sốt, nhưng rất nhanh lấy lại được vẻ bình thản, nhàn nhạt nở nụ cười.

- Đình Hạnh Uyên, lâu rồi không gặp.

Hạnh Uyên hơi kinh ngạc với dáng vẻ tự tin không tưởng của Trịnh Lam. Nếu cô ta nhớ không lầm, Trịnh Lam của trước đây ánh mắt ngây thơ, nếu không muốn nói là ngu ngốc đến tội nghiệp. Gặp phải cô ta là sợ mà vòng đường khác. Con người trước mặt vừa giống Trịnh Lam, lại vừa như không phải là Trịnh Lam.

Trịnh Lam điềm nhiên cầm ly sinh tố đưa lên miệng uống, bộ dáng thanh tao nhàn nhã, có ý không xem đám người trước mặt có nửa điểm tồn tại.

- Tao nghe nói mày lên sống ở thành phố phải không?

- Phải.

- Tao nghe nói lên thành phố khó kiếm tiền. Vậy mày lấy gì để sống hả?

- Tiền cần gì phải đi kiếm. Có người tự đưa đến là được rồi – Trịnh Lam vừa nói, vừa nhìn vào ly sinh tố, ngón tay di chuyển ống hút đảo qua đảo lại trong ly.

Nghe xong câu nói rất đối bình thản mà đầy dụ ý từ Trịnh Lam, cả Hạnh Uyên lẫn đám bạn đều có chung suy nghĩ trong đầu. Đám bạn bắt đầu bàn tán, Hạnh Uyên cũng nhìn Trịnh Lam từ trên xuống đánh giá một lượt. Bộ dạng Trịnh Lam mặc nhìn có vẻ không phải loại rẻ tiền, mái tóc thẳng mượt gọn gàng, làn da trắng sáng hơn trước, có vẻ như được chăm chút rất tốt. Sự thay đổi đến chóng mặt này, nếu không phải là người có tiền, thì như người ta vẫn thường nhỏ to với nhau, chính là được đàn ông giàu có bao nuôi?

- Trịnh Lam, tao không ngờ da mặt mày càng ngày càng dày. Đến chuyện này cũng không ngần ngại công khai. Mày thật biết cách nâng đẳng cấp bản thân mình từ “con hoang” lên thành thứ “cặn bã của xã hội” – Dứt lời, Hạnh Uyên cười rộ lên.

Đám bạn hòa theo Hạnh Uyên không ngừng cười cợt. Trịnh Lam hiểu rõ ý tứ trong câu nói của Hạnh Uyên, cô khẽ nhếch môi, ngược mắt nhìn Hạnh Uyên.

- Nói về độ dày mặt, tôi làm sao có thể bì với cô. Trên mặt cô ít nhất cũng có đến ba lớp da mặt, một lớp giả dối, một lớp đồ kị, một lớp tham lam. Sợ rằng lớp phấn trên mặt có dày cách mấy cũng không che nổi. Sao hả? Mỗi ngày đều mang bộ mặt dày đó trên người, có phải nên cúi xuống mà đi hay không?

- Mày! – Hạnh Uyển tức giận đập mạnh xuống bàn.

Ngay lập tức cô ta vớ lấy cốc trà đá ở trên bàn, tạt về phía Trịnh Lam. Trịnh Lam bị tập kích bất ngờ, phản ứng không nhanh bằng, thế là cả mặt đều lãnh đủ một ly nước kia.

- Đừng ý có chút tiền là lên mặt với tao! Hôm nay tao nhắc cho mày nhớ, ở đây ai mới là người có tiền, có quyền – Hạnh Uyển hát hàm, chỉ tay về phía Trịnh Lam. Cô ta trước nay vẫn luôn dùng thái độ hống hách này, luôn xem Trịnh Lam là kẻ thấp bé dưới chân mình.

Trịnh Lam về mặt không thể bình tĩnh hơn, mặc cho nước chảy trên mặt thấm xuống bộ đầm đắt tiền, trên tay cô còn cầm ly sinh tố đang uống dang dở, thuận tay hát nước sinh tố trong ly về phía Hạnh Uyển cùng đám bạn của cô ta.

Cùng lúc...

Choang...

Ly thủy tinh trong tay Trịnh Lam va vào cạnh bàn, vỡ đi phân nửa, lộ ra cạnh thủy tinh sắc nhọn.

Hạnh Uyển bị tạt thứ nước nhầy nhầy, ướt ướt vào người, khó chịu vô cùng. Cả đám bạn cũng ít nhiều bị dính nước sinh tố, lo ó om sòm, muốn xông vào dạy dỗ Trịnh Lam một trận. Chưa kịp có hành động, đã nghe thấy tiếng ly vỡ, kèm sau đó là tiếng nói rất vang của Trịnh Lam.

- Muốn ý đồng hiệp yếu, xông vào đi, xem hôm nay ai mạnh hơn ai?

Cả đám sợ trợn tròn mắt. Cái đứa con gái thường hay bị chúng nó đè đầu cưỡi cổ, tát qua đánh lại hồi trước đây sao? Mạnh miệng chưa nói đến, ngay đến hành động cũng quyết liệt như vậy.

Đang lúc tình hình căng thẳng, một cô nhân viên phục vụ chạy vội đến, quát lớn.

- Có chuyện gì hả? Cái đám con nít ranh này, vào quán phá phách gì đây?

Trịnh Lam bình thản đặt ly xuống bàn, nhìn cô nhân viên rồi nói một câu.

- Tính cho tôi – Trịnh Lam rút trong ví ra một tờ tiền, đưa ra trước mặt cô nhân viên phục vụ.

Giá trị tờ tiền so với ly sinh tố gần gấp mười lần. Nếu Trịnh Lam ở lại chờ thối tiền thì chẳng nói gì, đằng này, cô vừa đưa tiền đã trực tiếp đi ra khỏi quán. Cô nhân viên chạy theo đưa tiền thừa, liền nhận được một câu sượng đến tận người.

- Tiền thừa cho cô.

Đương nhiên cả đám Hạnh Uyển hóng hót đều nghe rõ những lời này. Tuy bọn họ đang hận không thể đem Trịnh Lam dạy dỗ một trận, nhưng bọn họ ai nấy đều muốn được như Trịnh Lam, có tiền để vung ra cửa sổ, tiêu xài không nhìn đến giá trị.

Hạnh Uyển thấy bọn bạn đều đưa cặp mắt ngưỡng mộ nhìn Trịnh Lam, cô ta khó chịu ra mặt. Cô ta cũng có tiền, hơn nữa còn là tiền của ba mẹ cho, không như cái loại người dùng chính mình đổi lấy tiền. Thật khiến cô ta càng thêm khinh thường, chỉ muốn chà đạp dưới bàn chân.

Trịnh Lam đi lên xe. Nhìn qua gương chiếu hậu thấy đám Hạnh Uyển đang đứng nhìn ra.

Trịnh Lam vừa giận vừa run, không ngờ hôm nay cô lại gan thế, dùng lời lẽ học được của mấy đứa con gái trong lớp nói với Hạnh Uyển, còn lấy hung khí dọa người. Cô từ bao giờ đã trở thành đứa con gái hung hăng thế này?

Trái tim của Trịnh Lam vốn đã bị cuộc sống và con người trong xã hội này làm cho nguội lạnh. Ngày ngày hình thành thêm một lớp băng mỏng bao phủ lấy. Một ngày nào đó khi cô nhìn lại, chắc chắn sẽ không nhận ra được chính mình.

.....

Chiều hôm đó về đến nhà, bà giúp việc trường quan sát Trịnh Lam rất lâu khi cô bước vào nhà. Tóc tai cô không chỉnh tề, trên bộ đầm còn loang lổ vết ố vàng do trà gây ra. Ánh mắt bà ta vẫn lạnh lùng như thường ngày, chỉ cúi đầu chào, chứ không mở miệng hỏi một lời nào. Người của Trịnh gia là vậy, chuyện của chủ, người hầu trong nhà không cần phải biết nhiều. Họ chỉ cần làm tốt công việc của mình là được.

Trịnh Lam trở về phòng, ở trong phòng tắm hơn một giờ liền, ngâm mình dưới làn nước ấm, vô thức suy nghĩ đến một số chuyện cũ.

“- Mày có thấy cái áo của con Lam không? Hình như nó mặc cái áo ấy hai năm rồi đấy.”

“- Con Lam nhìn nó bẩn bẩn quê quê ý! Hôm nào cũng mang cái đầu xù như tổ quạ chạy vào lớp.”

“- Tao nghe nói Trịnh Lam lớp A1 bị bắt quả tang trộm đồ. Lắc tay bạc tìm thấy nằm ngay trong cặp nó luôn đấy!”

Đình Hạnh Uyên... một cái tên thật đẹp, lúc đầu tựa như hương hoa ngập trời đất, mang cho Trịnh Lam niềm vui chưa từng có. Không ngờ lúc Trịnh Lam không đề phòng, lại là kẻ đứng sau đẩy cô xuống tận cùng của vực sâu nhem nhuốc.

Kéo bè nói xấu, bắt nạt, bôi nhọ danh dự, những chuyện này Trịnh Lam trước sau đều tính với Hạnh Uyên đầy đủ. Hơn nữa còn phải nhận một trả mười. Ngày đó, nhất định sẽ đến.

Trịnh Lam đã từng nghĩ như vậy. Nhưng cô lại nhanh chóng bị chuyện học làm cho quên mất.

Tiếp...

(Truyện được P Hana đăng ở SANTRUYEN.COM)

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Hai Lần Nở Rộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ánh mắt sát khí.

Tháng mười hai.

Để chuẩn bị bước vào kì thi cuối kỳ, cô giáo chủ nhiệm có một phi vụ vô cùng to lớn, vì mục tiêu tranh giành thành tích của lớp nói chung và thành tích giáo viên của cô nói riêng. Cô quyết tâm lập nên các đôi bạn cùng tiến. Nội dung rất chi là đơn giản, đó là mười người top đầu sẽ kèm thêm cho mười người top chót.

Mười người top đầu có quyền lên bốc thăm tên và đứng đọc ra tên người bạn cùng tiến với mình.

Bắt đầu từ học sinh ưu tú, Lâm Thuận Phong.

- Vũ Ngọc Từ Ninh – Giọng Thuận Phong trầm ấm vang lên.

Từ Ninh từ bên dưới cười đến tít cả mắt, bây giờ cô mới thấy, học dở cũng có cái hay của nó, chỉ ít cũng mang lại cho cô cơ hội ở cạnh “nam thần siêu cấp” Thuận Phong! Quá tốt!

- Bùi Chí Viễn... – Mộc Khuê e dè nhìn về phía bàn cuối. Thầm than trời oán đất, trùng ai không trùng, lại trùng ngay thành phần cá biệt của lớp cơ chứ. Lần này cô xác định là rất thảm rồi.

Chí Viễn từ bên dưới đang nói chuyện phiếm, nghe thấy tên mình, cậu ta nhìn lên Mộc Khuê, mặt khinh khỉnh không thèm quan tâm đến cô bạn, tiếp tục quay sang nói chuyện với đồng bọn.

Lần lượt các cái tên được xướng lên. Người vui, kẻ buồn phiền, tất cả làm cho không khí cuối tuần thêm phần náo nhiệt.

Chọn được bạn vừa ý, cùng nhau cười nói vui vẻ.

Chọn trúng người mình ghét, đành một mình câm nín đến ghen ngào.

Trịnh Lam cầm tờ giấy ghi ba chữ “Lâm Vũ Phong” trong tay, quay đầu nhìn về phía bàn cuối. Ai đó nói cho cô biết. Tại sao lại là hắn? Tại sao cô bốc trúng tên hắn? Có hắn mười người cơ mà. Xác suất sao có thể nhỏ đến vậy?

Ai đó ở bàn cuối đang bàn bạc đại sự với anh trai, cảm giác có luồng sát khí từ bàn giữa phóng xuống. Lúc ngược mắt nhìn lên, Vũ Phong vừa hay nhìn thấy cặp mắt muốn giết người của Trịnh Lam. Ngay lập tức cậu thấy cô bạn quay ngoắt lên trên, làm như chưa từng nhìn xuống chỗ cậu. Trong đầu Vũ Phong hiện lên dấu chấm hỏi to đùng “Minh gây thù oán gì rồi sao?”.

- Cô có thể đổi em với Vũ Phong cùng một nhóm được không? Dù sao bọn em cũng ở cùng, học cùng sẽ thuận tiện hơn – Thuận Phong đứng lên bày tỏ ý kiến. Chuyện này hai anh em bàn bạc từ nãy đến giờ, là ý kiến của Vũ Phong, nhưng người xin cô giáo vẫn nên là học sinh ưu tú như cậu thì hơn.

- Cái này em phải hỏi bạn cùng tiến của em mới được – Cô giáo cười hiền lành.

Từ Ninh nghe Thuận Phong nói xong liền mặt mày không vui. Người chung nhóm với Vũ Phong là Trịnh Lam. Nếu đổi Thuận Phong cho Vũ Phong, cô chẳng phải sẽ cùng một nhóm với Trịnh Lam đi?

Từ Ninh nghĩ đến đó liền đứng dậy, nói lớn.

- Mình không đổi! Mình muốn học cùng Thuận Phong thôi! Hai anh em các bạn chung nhóm cái gì chứ! Nếu hai người học cùng mà tiến bộ thì Vũ Phong đã không đội sổ từ lâu rồi.

Nghe đến đó, mặt Thuận Phong tối sầm lại, lý lẽ Từ Ninh không hề sai nên cậu không thể phản bác lại. Cái vị trí đội sổ mà Từ Ninh nói, có ai ngờ thực chất chính là cậu, chứ không phải tiểu Vũ. Thuận Phong như vừa bị một gáo nước lạnh dội thẳng vào mặt. Lạnh. Đau. Nhưng cũng chỉ biết câm nín.

Vũ Phong đang nghịch điện thoại động tác cũng khựng lại, nhanh chóng trừng mắt nhìn về phía Từ Ninh, làm cô bạn ngoan ngoãn im miệng ngay lập tức vội vàng ngồi xuống. Nếu cô giáo không ở trong lớp, có cho Từ Ninh mười cái mạng cô ta cũng không lớn gan chọc đến “đại ca” Vũ Phong như thế.

Trịnh Lam biết Từ Ninh không thích mình và cô cũng biết cái lớp này trừ Mộc Khuê ra đều không ưa cô.

Trịnh Lam dù không cam làm đôi bạn cùng tiến với Vũ Phong, nhưng với Từ Ninh cũng chẳng khá hơn là bao. Trong chuyện này, Trịnh Lam quyết định ngồi ở vị trí trung lập để xem trò hay.

Cô giáo cho các bạn từ từ suy nghĩ lại, sau đó đưa danh sách cuối cùng cho cô. Mấy đứa khác thấy cô dễ tính, cũng nhao nhao muốn đổi nhóm.

- Nếu vậy cô cho em chuyển qua nhóm với Tuệ Minh nha cô!

- Em muốn qua chung nhóm với lớp trưởng cô ơi!

- Bọn em cũng muốn có nhóm nữa! – Thành viên top giữa lên tiếng tị nạnh.

Cả lớp lại được dịp nhộn nhịp một phen. Cô bị đám học sinh đẩy qua đẩy lại đến choáng váng hết cả. Cuối cùng ra quyết định, bóc sao để vậy, không cho bất cứ đứa nào đổi chất, thêm bớt gì hết.

.....

Hôm sau ở căn nhà gỗ.

“Nếu phải làm việc cùng người mình không thích, bạn sẽ phải cư xử thế nào?”

Vũ Phong nhìn chăm chăm vào tờ giấy. Cậu không ngờ Trịnh Lam lại tin tưởng người bí ẩn này đến vậy. Không chỉ làm quân sư học tập, bây giờ lại cho kiểm luôn nhiệm vụ tư vấn tâm lý.

Đọc đi đọc lại nội dung trong tờ giấy, Vũ Phong thầm nghĩ “Cái người không thích là đang nói mình sao? Đúng là bị người ta ghét thật rồi!”.

Đang định đặt bút viết lên mấy dòng, đại khái sẽ khuyên cô nàng nên “Dĩ hòa vi quý”, dù sao cũng làm việc cùng, bày tỏ thái độ là không nên. Sau nữa sẽ nói tốt cho “cái người bị ghét” một tí, có thể người ta cũng không phải đáng ghét, khuyên cô nàng nhìn người ta ở phương diện khác đi.

Bút đang chuẩn bị chạm giấy, thì bỗng nhiên có tiếng bước chân đi vào bên trong.

Tay Vũ Phong lập tức thả bút xuống, quay ra nhìn, liền thấy bóng dáng của Trịnh Lam.

Vũ Phong nghĩ, Trịnh Lam vẫn chưa biết cậu là người vẫn hay trao đổi giấy với cô ấy, ký hiệu con lóc chỉ tên “Vũ Phong” cô ấy hình như vẫn chưa hiểu ra. Hiện tại biết Trịnh Lam không thích mình, nên Vũ Phong nghĩ mình không nên để lộ thân phận này ra, nhờ làm ai đó hụt hẫng thì tội nghiệp. Đánh làm bộ giả ngơ.

Trịnh Lam có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy Vũ Phong ở trong căn nhà gỗ này, lại còn thấy cậu ta ngồi cạnh cái bàn cô đặt tờ giấy kia. Lòng cô có chút khâm trọng “Hắn đã đọc được nội dung chưa vậy?”. Suy đi nghĩ lại thì Vũ Phong làm sao biết cô chính là người viết tờ giấy kia, cô cứ thản nhiên xem như không liên quan là được. Bình tĩnh, bước vào bên trong.

- Vũ Phong, vừa hay tôi cũng đang tìm bạn – Trịnh Lam bước tới, đặt tập giấy xuống bàn, vừa hay che đi tờ giấy của cô viết – Đây là tài liệu ôn tập tôi soạn ra, bạn đem về xem, có gì không hiểu cứ hỏi.

Một tập giấy A4 dày như cuốn vở hai trăm trang ở trước mặt. Vũ Phong nhìn vừa choáng vừa buồn cười. Cái vụ học nhóm cô chủ nhiệm giao cho tính làm thật đấy à? Học sinh nghiêm túc có khác.

- Trịnh đại tiểu thư cứ giữ lấy mà dùng, tôi không cần.

Vũ Phong đứng dậy, ung dung hướng cửa mà bước. Thế mà Trịnh Lam từ sau vẫn không buông tha cho cậu, giọng cô nàng rất có khí thế.

- Bạn không lấy cũng được. Còn về vụ học kèm, bạn lúc nào thì rảnh, tôi sẽ sắp xếp để chúng ta cùng ôn tập?

- Tôi không cần ôn tập. Trịnh đại tiểu thư à, bạn tự lo cho mình đi thi hơn.

- Tôi tên là Trịnh Lam. Bạn có thể gọi tôi là Lam. Bạn có hiểu ý tôi nói không?

Không hiểu có mà đồ ngốc à? Ý cô nàng kêu cậu đừng gọi “Trịnh đại tiểu thư” nữa đây mà. Vũ Phong quay người, nhếch mép cười khinh khỉnh.

- Trịnh đại tiểu thư muốn nói ý gì, tôi làm sao mà hiểu.

- Gọi tôi là Trịnh Lam! – Trịnh Lam tức giận kiềm chế, nhưng giọng vẫn lớn đến vậy.

Vũ Phong lại có cơ hội nhìn thấy ánh mắt sát khí của Trịnh Lam. Ánh mắt khiến cậu ấn tượng vào hôm đầu tiên cô xuất hiện.

Hôm ấy, cậu nhìn thấy Trịnh Lam từ xe của Trịnh gia bước ra, dáng người nhỏ nhắn, tóc đen dài, đặc biệt là ánh mắt của cô khi nhìn về phía bảng tên trường. Cậu không biết phải diễn tả như thế nào, ánh mắt đó giống như chứa sự oán hận của cả thế giới, ánh mắt của một kẻ đơn độc. Cô gái này, ruột cuộc là người thế nào?

- Tôi rất bận, có gì nói sau – Vũ Phong nói rồi nhanh chóng quay lưng rời đi. Khi chưa hóa giải được ả tình trong ánh mắt kia, Vũ Phong tự thấy mình không có can đảm để đối diện trực tiếp với cô. .

Trịnh Lam nhìn theo bóng cái người đáng ghét kia. Cô cầm lấy tờ giấy trên bàn vò nát. Lúc trước còn phân vân không biết cư xử với cái tên này thế nào, nên cô mới viết giấy hỏi Lỗ xoáy. Bây giờ cô xác định luôn, người mình không thích thì trực tiếp tỏ ra không thích, chẳng cần hòa nhã làm gì.

.....

Không phải mỗi Trịnh Lam gặp rắc rối với bạn cùng tiền. Mộc Khuê cũng đau đầu với thái độ bất hợp tác của người bạn cá biệt chung nhóm. Cô bạn than thở với cô đủ điều.

Bây nhóm còn lại cũng chật vật không kém. Đã là học sinh giỏi thì cách nghĩ và cách làm cũng khác với học sinh kém, các bạn ai cũng nhất định bảo vệ quan điểm, nhất định không chịu hợp tác. Xem ra kế hoạch của cô chủ nhiệm thất bại thảm hại rồi.

Riêng nhóm của Thuận Phong với Từ Ninh, Thuận Phong nói gì Từ Ninh cũng nghe theo, xem ra chỉ còn hy vọng mỗi cặp đó.

Một ngày kia, Trịnh Lam nhìn thấy Từ Ninh cầm tập tài liệu của cô soạn. Hôm trước Vũ Phong nói cô đưa cho cậu ta tập tài liệu, cứ tưởng cậu ta muốn ôn tập nghiêm túc, sao giờ nó lại nằm trong tay Từ Ninh? Cô phải gấp tên Vũ Phong kia hỏi cho ra lẽ.

- À, cái đó hả? Là tôi lấy cho Thuận Phong.

Lấy cho Thuận Phong? Rồi Thuận Phong lại cho Từ Ninh? Công sức của cô ngồi cả hai đêm soạn ra cho hắn. Hắn đã không biết ơn thì thôi, lại còn nói cái giọng rất chi là vô tâm. Hắn ta đừng nghĩ cô đưa cho hắn thì là của hắn, hắn có quyền mang cho ai thì cho. Trịnh Lam tức giận đến run người, kiềm chế lắm mới mở miệng hỏi lại.

- Vậy bạn ôn tập bằng cái gì?

- Tôi nói rồi, tôi không cần ôn tập – Vũ Phong tay vừa xoay bút, miệng vừa nói.

- Không cần? Vậy trả tập tài liệu cho tôi.

- Trịnh đại tiểu thư, bạn không phải keo kiệt thế chứ? Có mỗi tập tài liệu cũng đòi lại – Vũ Phong nói giọng trêu chọc.

- Đừng có gọi tôi là đại tiểu thư!!!

Tiếng quát của Trịnh Lam làm Vũ Phong xém chút làm rơi cây bút trên tay, quay phắt sang nhìn cô.

Ánh mắt sát khí ấy lại hiện lên, nhưng lần này mang theo một chút gì đó không bình thường. Nước mắt? Phải không nhỉ? Hay đôi mắt sáng đến nỗi khiến Vũ Phong nhìn nhầm?

- Ê! Khóc hả? – Vũ Phong rời ghế, bước đến chỗ Trịnh Lam, cúi xuống quan sát gương mặt cô.

Khóc? Từ lâu cái từ này đã không tồn tại trong từ điển của cô rồi. Với một chuyện như này thì càng không đáng.

Trịnh Lam lùi một bước tránh xa khỏi Vũ Phong, thở một tiếng khẽ, thả lỏng tay xuống, quay lưng rời khỏi căn nhà gỗ, chán ghét nói một câu.

- Bỏ đi! Nếu đã như vậy, tôi sẽ nói với cô chủ nhiệm hủy nhóm, tôi cũng không cần tốn công với người như bạn nữa.

Tiếp...

(Truyện được cập nhật đầy đủ tại Santruyen.com)

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Hai Lần Nở Rộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Hóa ra cô ấy cũng biết cười.

Hôm sau đến lớp, Trịnh Lam nhìn thấy tập tài liệu của cô trên bàn, cô cũng không thèm để ý nó được tên đáng ghét kia đặt ở đây từ khi nào, trực tiếp nhét xuống ngăn bàn.

Ai đó ở bàn cuối đang nằm bò ra bàn quan sát hành động của cô bạn bàn giữa, nhìn rất lâu cho đến khi Từ Ninh chạy đến ngồi xuống chỗ bên cạnh, ngọt ngào nhờ vả.

- Thuận Phong, bạn giảng lại cho mình chỗ này với, mình không hiểu.

Không thèm liếc nhìn Từ Ninh, cũng không mở miệng nói câu nào, ai đó cầm lấy giấy ghi một mạch cách giải, rồi đẩy trả cho cô bạn. Từ Ninh thấy Thuận Phong thường ngày vui vẻ cười nói, hôm nay lại im lặng như vậy, lo lắng hỏi bạn có sao không, có mệt không, có cần xuống phòng y tế không. Ai đó chỉ chán ghét lắc đầu rồi lại nằm ra bàn.

Tiết đầu là tiết Vật Lý, nội dung ôn tập chuẩn bị thi học kỳ. Học sinh còn thiếu điểm thi lên giải bài bổ sung. Mấy đứa còn thiếu cột điểm cứ cầm cúi nháp nháp tính tính sợ thầy gọi đến tên mình.

- Bài một mời bạn Minh Tuấn, bài hai mời bạn Diệu Nhi.

Có mấy đứa bên dưới vừa cắn bút, vừa cầu nguyện thầy đừng “gọi hồn” mình lên làm bài ba. Bài ba nhìn cái mạch điện rồi rầm cũng đủ choáng rồi, còn bắt tìm chỉ số Ampe kể với hiệu suất của nguồn? Tìm ở đâu ra?

Trịnh Lam ung dung chống cằm nhìn lên bảng. Điểm cô đã có đủ, nên không sợ đến lượt, mà nếu có bị gọi thì cũng chẳng sao, đề này trong sách nâng cao cô làm đến mấy lần rồi, nhuần nhuyễn hơn cả cháo.

Không khí lớp học căng thẳng đến thiếu khí trầm trọng. Có thể nghe thấy tiếng lá rơi bên ngoài một cách chân thực nhất.

- Thuận Phong làm bài ba.

Một loạt tiếng thở phào cùng lúc vang lên, cái cảm giác trút bỏ được căng thẳng nó mới tuyệt vời làm sao. Lớp học bắt đầu rộn ràng trở lại.

Lâm Thuận Phong nghe gọi tên, cậu từ trên bàn bò dậy đi lên phía trên. Cậu đứng im nhìn bảng, bắt đầu nghiên cứu đề bài.

Trịnh Lam quan sát Thuận Phong, cái bộ dạng đứng nhìn đề bài kia, là không làm được hay bây giờ cậu ta mới đọc đề vậy? Bài này lúc trước cô mất nửa giờ nghiên cứu, sách vở phải lật qua lật lại mới có thể giải được. Cứ cho là Thuận Phong học giỏi, đứng đầu toàn khối, nhưng Trịnh Lam không nghĩ cậu ta siêu đến độ vừa đọc đề là làm được ngay.

Năm phút.

Lần lượt Minh Tuấn, rồi Diệu Nhi về chỗ ngồi. Trên bảng còn mỗi Thuận Phong vẫn đang viết.

Thầy bắt đầu rời chỗ ngồi đi chấm bài. Hai bài kia dễ khỏi nói, chỉ có bài ba là quá khó nuốt.

Nhưng mà ai đó không ngờ, Thuận Phong vẫn làm được. Trình bày đầy đủ, dễ hiểu, quan trọng là đáp án chính xác. Con điểm mười vào hệ số hai cậu ta rất xứng đáng được nhận.

Trịnh Lam nhìn Thuận Phong thăm ngưỡng mộ. Con người này quả thực rất giỏi, cô sợ rằng có cày ngày cày đêm cũng không hạ bệ được cậu ta khỏi cái vị trí thứ nhất kia.

Ngày hôm đó, ngoài tiết Vật Lý, còn có Toán, Anh, cái tên Lâm Thuận Phong được thầy cô ưu ái gọi lên hết lần này đến lần khác. Thuận Phong không khiến thầy cô thất vọng, bài nào cũng làm được, điểm mười cứ phải gọi là chảy vào như nước.

.....

Tối hôm đó, ở biệt thự nhà họ Lâm

Thuận Phong đang ngồi ôn bài thì nghe có tiếng mở cửa, cậu quay ra thì thấy Vũ Phong đang đi vào, đồng phục đi học còn chưa thay, phù hiệu tên Lâm Thuận Phong thì đã tháo xuống rồi.

Vũ Phong bước đến bên tiểu Thuận, tò mò muốn biết anh đang làm gì mà ngồi chăm chú thế? Rồi lại nhìn thấy trên bàn đĩa sushi vẫn còn nguyên, đồ ăn khuya của tiểu Thuận đây mà. Vũ Phong rất tự nhiên nhón một miếng sushi bỏ vào miệng, vừa ăn vừa hỏi.

- Anh ôn bài à?

- Ủ - Thuận Phong vừa bấm máy tính vừa trả lời.

Vũ Phong lôi từ trong ba lô mấy quyển vở đặt lên bàn, rồi kéo một cái ghế tới ngồi cạnh anh.

- Vở ghi của hôm nay. Sáng nay em lấy cho anh một con mười Lý, hai con mười Toán với Anh.

Loại chuyện này đã trở nên quá bình thường, Thuận Phong không xem đó là điều cần cậu bận tâm. Chỉ đơn giản nói cảm ơn em trai, rồi lại chuyên tâm bấm bấm nhấp nhấp.

- Anh đã thấy đỡ chưa? – Vũ Phong lo lắng hỏi han bệnh tình của anh trai.

- Anh uống thuốc rồi.

Thuận Phong thờ dãi đáp. Thật sự thì sáng nay cậu chỉ có chút choáng váng đầu óc, nhưng không đến nỗi không đi học được. Mà Vũ Phong cứ nhất định muốn đi học thay, nó còn nói hôm nay chỉ ôn tập chứ hết học kiến thức mới rồi. Lại tốt bụng nhắc môn Lý của cậu vẫn đang thiếu điểm, sợ là hôm nay phải bỏ sung, có gì cứ để nó đi thay sẵn lấy điểm hộ cho.

Vũ Phong rảnh rồi ngồi nhìn tiểu Thuận làm bài, đĩa sushi của anh trai đã bị cậu bỏ bụng mất phân nửa.

- Tiểu Vũ! Em đừng có vừa ngồi giám sát anh, vừa ăn có được không? Làm anh không tập trung.

Vũ Phong cười, nói mình chỉ ngồi chờ anh đến câu khó giảng giúp anh thôi. Tốt bụng là thế, mà bị anh quay sang lườm cho một phát, rồi đuổi đi chỗ khác. Vũ Phong đành di chuyển sang giường, nằm dài trên nệm ngắm trần nhà. Được một lúc lại bắt đầu lăm nhăm.

- Thuận! Đợt kiểm tra này cần em làm giúp không? Còn đợt gấp mặt học sinh ưu tú cuối năm nữa, anh đi hay em đi?

Kiểm tra cuối kỳ đương nhiên phải nhờ đến tiểu Vũ rồi. Nhưng lần này Thuận Phong nghĩ mình chỉ nhờ tiểu Vũ mấy môn tự nhiên thôi, còn lại cậu tự mình làm. Còn về vụ gấp mặt học sinh ưu tú cuối năm kia, chắc phải nhờ tiểu Vũ đi thay.

Nhớ đợt năm ngoái, cậu trong nhóm học sinh ưu tú của khối mười đi tham gia gấp mặt, ban đầu phấn khởi là thế, mà đến lúc hội học sinh tổ chức cuộc thi kiến thức làm cậu méo cả mặt. Mang danh là người đứng đầu khối mười, vậy mà tính toán còn không nhanh bằng con bé đứng thứ ba của khối. Lúc sau trụ không nổi nữa đành phải nói là sức khỏe không ổn, nên mới được rút về nhà chung nghỉ ngơi. Nghĩ đến là mất mặt.

Thuận Phong suy đi nghĩ lại một lúc, định quay sang trình bày ý kiến với tiểu Vũ, ai ngờ cái người kia đã ngủ từ đời nào rồi, ngủ gì mà úp cả cái gối kê lên trên mặt, gối dài thì bị nó gác dưới chân. Thuận Phong chỉ biết nhìn rồi thờ dãi, quay lại tiếp tục ôn bài.

Mười giờ tối. Vũ Phong lơ ngơ nhìn lên đồng hồ, không ngờ mình chỉ chợp mắt có một lát mà đã qua ba giờ, cậu ngay lập tức bật dậy khỏi giường, vớ lấy ba lô trên bàn, vội vội vàng vàng đi ra khỏi phòng.

Lúc xuống cầu thang, cậu đụng mặt tiểu Thuận bung đồ ăn đi lên, cậu đang định chào anh đi về. Lời chưa kịp nói thì anh đã nói trước.

- Ở lại đi, trời gần khuya rồi. Với cả, em chưa ăn tối phải không?

Hả? Sao tiểu Thuận lại biết cậu chưa ăn tối? Vũ Phong chỉ biết cười cười, nói chút nữa về nhà ăn mì là được, cậu quen thế rồi. Ai ngờ, tiểu Thuận không thèm nghe cậu nhiều lời, xách cổ cậu kéo trở về phòng, đem đồ ăn đặt trên bàn, còn rút ra đáng anh hai nghiêm túc dặn cậu đi tắm rửa rồi ăn hết đồng đồ ăn này cho anh.

Cuối cùng cậu đành phải nghe lời ở lại biệt thự này một đêm.

Phòng của cậu giống phòng của tiểu Thuận, chỉ khác màu sơn thôi. Phòng tiểu Thuận màu xanh navy, phòng cậu màu xám. Không phải cậu thích màu xám mà vì thấy màu xám tối, mà tối thì dễ ngủ, thế thôi.

Cũng đã lâu rồi, từ ngày cãi nhau với ba mẹ rồi ra ngoài tự lập, đây là lần đầu tiên cậu trở lại căn phòng này, giường rộng đến ba người nằm sợ còn dư thừa, bộ sofa to đùng ở giữa phòng, góc học tập sang chảnh, phòng tắm, phòng chứa đồ, mọi thứ bao quát như cái nhà thu nhỏ. Ở trong căn phòng trọ nhỏ của mình lâu ngày nên quen rồi, giờ về lại căn phòng siêu xa xỉ này, cảm giác diễn tả ngắn gọn trong hai từ “Không quen”.

Sáng ra.

Thuận Phong nghe giúp việc nói là tiểu Vũ đi học rồi. Cậu chỉ biết thờ dãi, đi cùng xe với cậu thì nó chết à? Vội vàng chạy trước làm gì chứ? Thuận Phong tâm tình không vui, lên xe để tài xế chở đến trường.

.....

Vụ học nhóm có chút tiến bộ, các nhóm dần ổn định, như nhóm của Mộc Khuê – Chí Viễn cũng vào nề nếp được thì quả là kỳ tích. Không biết cô nàng dùng cách gì mà thuần phục được con thú hoang đó nữa. Trịnh Lam cũng phải phục.

Lại nghĩ đến quyết định của mình, sau khi nói với cô giáo và được cô giáo đồng ý, nhóm của Trịnh Lam - Vũ Phong đã bị xóa sổ khỏi chiến dịch của lớp. Cô thấy nhẹ nhõm hẳn, tự mình ôn tập chẳng cần bận tâm nhiều, nhưng cô lại cảm thấy khó chịu mỗi lần đụng mặt với ai kia. Cái bản mặt nhe nhòn, cả

lớp ôn tập trời chết, có mỗi hán nằm dài trên bàn ngủ suốt ngày.

Trịnh Lam làm sao biết, Vũ Phong ngoài đi học còn phải làm thêm buổi tối, thời gian còn lại yên tĩnh lên gác mái của căn nhà gỗ ôn bài. Thế nên lên lớp ngủ là chuyện thường. Thêm nữa, ngủ trong lớp là mục đích của cậu, cậu muốn người khác nhìn vào sẽ thấy cậu đúng là học sinh lười, đội sổ là chuyện hợp lý.

Đợt này tiểu Thuận nói cậu chỉ cần thi giúp anh ấy mấy môn tự nhiên, còn lại anh tự làm. Thế là cậu đỡ phải thức khuya học bài.

Vũ Phong chống cằm nhìn từng nhóm từng nhóm ngồi ôn bài mà thấy mình rảnh rỗi ghê gớm. Ngay cả tiểu Thuận ở bên cạnh cũng có nhỏ đáng ghét Từ Ninh suốt ngày léo nhéo đến phát bực. Cậu lại nhìn lên bàn giữa, có ai đó cũng đang rảnh rỗi ngồi ngắm cả lớp, không biết là đang nghĩ gì mà nhìn cô nàng đắm chiêu đến lạ.

Từ cái vụ tập tài liệu, Vũ Phong bị ai đó không thèm nhìn mặt, đi lướt qua cũng xem cậu như người vô hình, cái mối quan hệ “bạn cùng lớp” cũng chẳng cho cậu. Thế là cậu hết cơ hội tìm hiểu ánh mắt sát khí khó hiểu của cô nàng.

Tiết thể dục.

Kiểm tra chạy bộ năm trăm mét, chỉ cần lết được xác về đích, kiểu gì cũng đủ điểm đạt. Khổ nỗi mấy vị thiếu gia tiểu thư yếu đuối nghe đến là tái mặt.

Với Trịnh Lam chạy năm trăm mét chỉ là muối. Lúc trước cô còn ở dưới quê, sáng nào cũng chạy bàn phụ thêm tiền cho mẹ, đến gần giờ vào lớp thì phóng xe đạp hơn ba cây số đến lớp. Nền sức bền của cô cũng được xếp ở hạng cao thủ. Gần đây có xe đưa đón, sức lực chắc cũng giảm không ít, nhưng không sao, cô so với đám học sinh này vẫn ở trên một bậc.

Nhưng Trịnh Lam nào có ngờ ngoài cô, có ai đó cũng không thể xem thường.

Chạy được hơn hai trăm mét, hết thấy chuyển sang đi bộ, lại còn vô tư tám chuyện thời trang, phim ảnh, game các thứ. Chuyện trò rôm rả như đi hội. Trịnh Lam bỏ xa hơn trăm mét còn nghe thấy.

Vũ Phong còn mấy chục mét nữa là về đích, cậu ung dung chạy chậm chậm. Còn ngông cuồng chạy lùi để nhìn đám vô tích sự phía sau. Bỗng, thấy cái dáng bé nhỏ đang chạy đến, tóc đuôi ngựa buộc cao đang đưa qua lại. Vũ Phong khẽ mỉm cười. Không tồi! Cô nàng đại tiểu thư này xem ra không chung một loại với đám đẳng kia.

Đang vừa chạy lùi vừa nhìn cô bạn. Bỗng, tai nạn nhỏ ập đến.

Quả bóng chuyền chẳng biết từ xó nào chui ra, báo hại Vũ Phong đang chạy lùi không nhìn thấy, chân trượt vào, ngã đau cả mông.

Bực bội ngoảnh quanh tìm thủ phạm, khổ nỗi chẳng thấy ai, Vũ Phong chỉ biết tự trách bản thân xui xẻo, cậu điên tiết ném quả bóng ra chỗ đám cỏ. Đang định bỏ chạy thì Trịnh Lam vừa chạy đến, ánh mắt thoáng nhìn cậu và môi khẽ nhếch.

Trịnh Lam cười? Trịnh Lam vừa cười sao?

Nhất định là cậu chạy nhiều nên bị hoa mắt, cô gái đó rõ ràng không biết cười. Suốt ngày cô nàng chỉ có hai biểu cảm, đó là mặt đơ và giận dữ. Nụ cười đó, chắc chắn là cậu nhìn nhầm.

Vũ Phong ngây ngốc ngồi ở đó, tận đến lúc Mộc Khuê ở vị trí thứ ba sắp chạy đến, cậu mới bỏ chạy phui phui quần áo, rồi chạy về đích.

Cô gái nhỏ ở phía trước vừa về đích, đang đi đến chỗ thầy báo tên. Vũ Phong nhớ nụ cười ban nãy của ai đó, bất giác cũng nở nụ cười. Thầm nghĩ Hóa ra cô ấy cũng biết cười!

Tiếp...

(Comment cái nha!)

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Hai Lần Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Tôi xui xẻo mới gặp bạn.

Trịnh Lam hôm nay ra sau căn nhà gỗ ôn bài, bất chợt nhìn thấy tên nào đó đang đứng ở cửa, hán vừa thấy cô miệng liền khẽ nhếch. Chẳng biết vì điều gì mà Trịnh Lam cảm thấy nụ cười đến từ người đó mang vẻ gì đó như châm chọc người khác, nhìn không thuận mắt chút nào. Trịnh Lam quay lưng đang định bỏ đi thì hán đã phóng đến chặn ngay trước mặt cô.

- Trịnh đại tiểu thư, cho mượn tập tài liệu ôn tập!

Lại dùng cái danh xưng “đại tiểu thư” mà cô ghét cay ghét đắng. Lâm Vũ Phong, con người này thật biết cách làm người khác phát hỏa. Trịnh Lam không nói không rằng ôm sách vở vòng qua người Vũ Phong, hướng phía trường thẳng tiến.

- Ê! Trịnh đại... – Vừa kêu đến đó, Vũ Phong chợt nhớ đến lần Trịnh Lam giận dữ nói đừng gọi cô là đại tiểu thư. Cậu liền hiểu ra vấn đề, bước nhanh đuổi theo cô còn lớn tiếng gọi theo – Trịnh Lam!

Đi phía sau Trịnh Lam, chờ cô bạn cất lời mà phải mất mấy chục giây sau Vũ Phong mới nghe tiếng nói đáp lại cậu. Ngắn gọn hai từ...

- Chuyện gì?

Cuối cùng cô bạn cũng chịu mở miệng, xem ra cũng không đến nỗi kiêu ngạo, Vũ Phong thầm nghĩ.

- Cho tôi mượn lại tập tài liệu được không?

- Tôi quảng sọt rác rồi – Trịnh Lam vừa nói, vừa giữ vững nhịp bước.

Vũ Phong nghe mà ngớ người, đứng nhìn theo bóng dáng nhỏ bé trước mặt. Mới mấy giây trước còn nghĩ tốt cho cô, mấy giây sau phải nhìn nhận lại. Trịnh Lam quả thực có chút kiêu ngạo. Nhà họ Trịnh có phải như đồn đại, đã là người của Trịnh gia thì dù có là người giúp việc trong nhà, khí chất cũng khác người thường mấy phần?

Vũ Phong thực ra chỉ lấy cớ mượn tập tài liệu để nói chuyện với Trịnh Lam và chọc cô nàng xù lông lên thôi. Đơn giản là cậu chỉ muốn nhìn thấy đôi mắt giận dữ của ai đó. Nếu có ai nói cậu đầu óc có vấn đề thì cậu sẽ không phản bác. Đúng là cậu thấy bản thân mình có chút vấn đề thật.

Trịnh Lam hôm sau đến lớp, cô mò mẫm dưới ngăn bàn thì mới hay tập tài liệu của mình biến mất. Bất giác nhìn về phía kẻ đáng nghi Vũ Phong. Ai ngờ bất gặp hán đang chống cằm nhìn cô, còn thần nhiên nhếch nhếch môi.

Tự đứng lại nhìn cô chằm chằm. Là vô tình chạm ánh mắt hay hán cứ như thế nhìn cô hồi lâu?

Trịnh Lam không biết, cũng không muốn quan tâm. Cô quay phắt lên trên, không thèm truy xét kẻ lấy trộm tập tài liệu của cô nữa. Người nào lấy thì cô cũng phần nào đoán được rồi.

Vũ Phong bên dưới thờ dài. Cứ tưởng cô nàng hùng hổ đi xuống tra xét tập tài liệu mới bị mất, rồi dùng cái thái độ kiêu ngạo của Trịnh gia nhìn cậu. Ai ngờ lại thành ra bị ăn bơ.

.....

Thời gian vào những ngày cuối năm rộn ràng hơn hẳn.

Kiểm tra cuối kỳ nhanh chóng đến, rồi cũng nhanh chóng qua đi.

Trường cho học sinh nghỉ xả hơi một tuần để giáo viên thư thả chấm bài. Mọi người không phải đến lớp đều tập trung ở các câu lạc bộ để tham gia hoạt động cuối năm.

Câu lạc bộ nhạc cụ tham gia hòa tấu cho buổi tổng kết, ai nấy đều luyện tập rất chăm chỉ để được chọn vào đội.

Câu lạc bộ võ thuật tham gia thi đấu toàn thành, toàn đội quyết tâm giành giải cho trường.

Câu lạc bộ bóng rổ thi đấu các khối tranh vào chung kết, khán đài lúc nào cũng chật kín các cổ động viên ồn ào hò hét tên thần tượng.

Câu lạc bộ tiếng anh tham gia thi biện luận về vấn đề biến đổi khí hậu.

Câu lạc bộ nhiếp ảnh mở triển lãm ảnh, thu hút rất nhiều học sinh đến tham quan.

Trịnh Lam ở câu lạc bộ hội họa có tham gia một cuộc thi vẽ tranh. Chủ đề là “Vẽ một bức tranh về trường Khải Nguyên”. Nếu may mắn dành giải nhất, bức tranh đó sẽ được dùng làm quà tặng cho buổi gặp mặt học sinh ưu tú cuối năm, ở tận ngoài Bắc lặn.

Trịnh Lam suy nghĩ mãi không biết nên vẽ gì. Cô cầm tập phác thảo đi từ khu A đến khu B rồi lại trở về khu C, đi hết sân thể dục, rẽ qua nhà ăn, lượn qua hồ bơi, vườn hoa, nhà kính. Cuối cùng dừng chân trước căn nhà gỗ. Đứng im rồi nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng cũng không biết tại sao cô lại chọn vẽ vườn hoa mộc lan.

Mặc dù Trịnh Lam không biết vườn hoa mộc lan nằm ở đâu và không biết tranh cô vẽ có được tính là liên quan đến chủ đề hay không nữa? Chỉ là cô cảm thấy mỗi khi nghĩ đến hoa mộc lan bản thân đặc biệt có cảm hứng, muốn đặt bút xuống sáng tác ngay lập tức.

Bộ màu nước Daniel Smith đắt tiền được ông mua tặng Trịnh Lam không dùng. Những thứ ông đặc biệt sai người mua tặng cô đều không động vào. Cô tạm thời ở trong Trịnh gia, dùng tiền của Trịnh gia, dùng đồ của Trịnh gia. Nhưng cô chắc chắn một điều rằng ngày nào đó cô sẽ rời khỏi Trịnh gia, cái nơi vốn không thuộc về cô và cô cũng chưa từng thuộc về nó.

.....

Không khí trường tất bật là thế, vậy mà có ai đó mang danh là đội trưởng đội bóng rổ của khối mà cứ nhõn nhơ. Nghi hơn nửa tuần mới thấy mò mặt đến trường.

Lâm Vũ Phong, đội trưởng đội bóng rổ khối 11, vắng tập hơn năm buổi tập. Thầy phụ trách của khối 11 cũng không trừng phạt cậu ta, đơn giản cậu ta là người duy nhất trong đội có thể “một chọi năm”, bất khả chiến bại!

Cũng gần một tuần sau đợt kiểm tra Vũ Phong chưa ra sau căn nhà gỗ, không biết cô gái kia có nhắn gửi gì không nữa.

Trong phòng nhạc cũ hôm nay không có giấy nháp, chỉ có một giá vẽ đặt bên cửa sổ, ở trên là bức tranh còn đang dang dở. Vũ Phong tò mò tiến lại gần xem cho rõ. Bức tranh vẽ một cô gái ở góc nghiêng, trên đầu đội một cái vòng gai hay vương miện gì đấy không rõ nữa. Xung quanh cô gái là những cành hoa xà xuống ngang tầm mắt.

Vũ Phong ngó qua ngó lại nghĩ ngợi, hình như loại hoa này cậu đã từng thấy qua vài lần rồi.

Suy nghĩ hồi lâu, Vũ Phong chợt nhớ ra hồi học cấp hai ở khu B, có lần lên qua khu C này chơi, lúc đi ngang qua hàng cây bên ngoài, cậu đã thấy chúng nở ra loại hoa giống vậy, những bông hoa màu hồng nhạt tầng tầng lớp lớp tỏa ra hương thơm dịu nhẹ. Lúc đó cậu cũng không để ý nhiều, bây giờ nghĩ lại tự thắc mắc không biết loài hoa này tên là gì?

Đang mơ màng nghĩ ngợi, đột nhiên Vũ Phong nhìn thấy từ xa có bóng dáng nhỏ nhắn đang đi về hướng này. Cậu không kịp nghĩ nhiều vội vàng vòng ra sau kệ sách rồi leo lên trên gác.

Vũ Phong từ trên gác im lặng quan sát, cậu thấy cô bạn đi đến bên giá vẽ, cầm cọ lên tô tô vẽ vẽ. Bức tranh vẽ bằng chì đơn điệu dần có thêm chút màu sắc.

Vũ Phong chăm chú nhìn, bên dưới cô bạn vẫn cứ chăm chú tỉ mỉ hoàn thiện bức tranh, trên này cậu ngáp ngắn ngáp dài, không biết qua bao lâu đã ngủ quên mất. Lúc tỉnh dậy, Vũ Phong nhìn xuống thì đã không còn ai nữa, cẩn thận thăm dò rồi mới leo xuống.

Bức tranh được Trịnh Lam đặt ở một góc khuất, còn cẩn thận phủ lên một lớp vải che. Bức tranh lấy màu xanh lam làm màu chủ đạo, điểm một chút hồng nơi cánh hoa, đường nét tỉ mỉ, có thể cảm nhận được sự bình yên từ khung cảnh. Vũ Phong khẽ gạt đầu, cô nàng này đúng là người của Trịnh gia, thiên phú về hội họa quả thật không chê vào đâu được.

Hôm sau, hôm sau và cả hôm sau nữa, Vũ Phong cứ lên trường rồi lượn ra căn nhà gỗ xem quá trình bức tranh hoàn thành. Còn lấy danh nghĩa người tên Lỗ xoáy viết mấy lời trong giấy nháp động viên cô bạn, kiểu như khen tranh đẹp, còn hỏi tên loài hoa trong tranh tên gì, hỏi vì sao cô bạn lại có hứng vẽ tranh. Cô bạn trả lời rất nhiệt tình, thế nên từ một người không biết gì nay tất cả mọi chuyện liên quan đến bức tranh này cậu đều biết rõ.

Cuối tuần.

Sau khi luyện tập cùng đội bóng rổ, Vũ Phong vừa thay đồ rồi sân thể dục cậu đã vội vàng đi thẳng ra căn nhà gỗ. Theo như tình hình thì hôm nay bức tranh kia sẽ hoàn thành. Cậu muốn ngắm nó trước khi Trịnh Lam đem đi nộp thi.

Đang đi qua hàng cây dẫn vào căn nhà, Vũ Phong đụng phải một nữ sinh chạy từ hướng ngược lại, nữ sinh kia hình như rất vội, sau khi ngã xuống cũng không nhìn lại ai đã đụng trúng mình đã vội chạy vụt mất. Vũ Phong khẽ nhíu mày khi bị cô gái tóc ngắn kia đụng phải, đang vội nên cậu cũng không để tâm nhiều đến con người bất lịch sự kia. Nhưng cậu không thể ngờ, cô gái kia lại chính là đầu mối quan trọng của sự việc diễn ra tiếp sau đó.

Bức tranh của Trịnh Lam vẫn nằm trên giá vẽ, màu đã được hoàn thiện, từng đường viền xung quanh cũng được chỉnh chu từng chút. Bức tranh có lẽ đã rất đẹp, có lẽ sẽ được giải nhất trong cuộc thi sắp tới nếu những đường rạch chỉ chít kia không nằm ở trên mặt tranh.

Vũ Phong thẫn thờ nhìn bức tranh, như thể chính cậu là người đã vẽ nên nó để rồi bây giờ nhìn thấy tác phẩm của mình bị hủy hoại không thương tiếc. Cát bước đến gần, cậu giẫm phải một con dao rọc giấy đang nằm vô tội trên sàn.

Nhìn con dao, rồi nhìn lên bức tranh. Những đường ngang dọc trên bức tranh là do con dao rọc giấy này tạo nên sao? Vũ Phong sau khi nhìn thấy màu vẽ còn dính trên lưỡi dao đã chắc suy nghĩ của mình.

Hung khí đã có, vậy còn hung thủ?

Nữ sinh tóc ngắn ban nãy được đưa vào diện tình nghi. Chẳng phải vô cơ mà Vũ Phong nghĩ đến nữ sinh kia. Khu vực này từ sau vụ đồn đại ma quỷ đã không có ai lai vãng. Có nỗi cậu, cái người đưa ra tin đồn đó là vẫn thường xuyên đến đây học bài. Còn Trịnh Lam thì chắc là người mới nên chưa nghe lời đồn ma quỷ kia nên mới dám ra đây. Vậy cô nữ sinh kia rất có thể là người đã gây ra chuyện này. Nếu bây giờ đuổi theo, còn có thể tìm cô ta.

Đang định đi tìm thủ phạm phá bức tranh, lúc quay lưng lại Vũ Phong không ngờ nhìn thấy có người đã đứng lặng im trước cửa. Trên mặt Trịnh Lam lạnh tanh không đoán được là tâm trạng gì, cô cứ đứng im như thế khiến Vũ Phong càng thêm bối rối.

Tay cậu vẫn còn đang cầm con dao rọc giấy và cậu vẫn còn đang đứng cạnh bức tranh đã bị rạch tan nát. Tình huống này nếu đổi lại người đứng ngoài cửa là cậu thì cậu cũng có duy nhất một suy nghĩ Người cầm trong tay hung khí chính là hung thủ.

Giải thích ư? Tình huống này đến trời chắc cũng chẳng chứng minh được cậu vô tội. Cậu phải nói gì với Trịnh Lam lúc này đây?

- Vũ Phong, ruốt cuộc tôi đã đắc tội gì với bạn?

Giọng Trịnh Lam rất nhẹ, mắt của cô cũng không có nửa điểm tức giận nhưng lại khiến ai đó thất thần không tiếp thu nổi. Chỉ có thể dựa vào phản xạ tự nhiên mà đáp lại.

- Tôi biết có giải thích bạn cũng không tin. Nhưng chuyện này thật sự không phải tôi làm. Lúc này...

Chưa nói hết lời, Trịnh Lam đã lớn tiếng cắt ngang, giận dữ nhìn cậu.

- Làm hay không thì tự mình biết! Lâm Vũ Phong, tôi thật là xui xẻo khi gặp phải người như bạn!

Nói rồi Trịnh Lam quay người bỏ đi. Đôi mắt ấy không động một giọt nước mắt, nhưng lại chứa đựng sự oán hận của cả thế giới, bây giờ lại nạp thêm cái tên Lâm Vũ Phong.

Người đã đi xa, vậy mà có người vẫn thần thờ nhìn theo “Lâm Vũ Phong, tôi thật là xui xẻo khi gặp phải người như bạn!” nhớ đến lời nói lúc này mà Vũ Phong chỉ biết cười buồn, nhìn con dao rọc giấy trên tay “Phải! Bạn thật xui xẻo khi gặp phải tôi đó Trịnh đại tiểu thư!”

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Hai Lần Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Bức tranh Hoa mộc lan.

Cuộc thi của câu lạc bộ nhạc cụ và câu lạc bộ bóng rổ diễn ra cùng một buổi, cùng thời gian.

Sẽ chẳng có gì phải nói nếu như Thuận Phong ở câu lạc bộ nhạc cụ đáng ra phải thi dương cầm thì trước lúc vào thi lại bị phát bệnh.

- Tiểu Vũ, giúp anh được không? – Thuận Phong nằm trên giường, mệt mỏi nhìn về phía Vũ Phong.

Vũ Phong mặc sẵn quần áo bóng rổ, chỉ chờ mấy phút nữa ra sân thi đấu, vừa nghe tin tiểu Thuận phát bệnh đã lao ngay xuống phòng y tế. Lờn nhò và của tiểu Thuận cậu không thể không để tâm, rất hiếm khi anh mới chịu mở miệng nhờ.

Nhưng mà dương cầm với vĩ cầm là hai loại khác nhau, cũng như cậu với tiểu Thuận là hai trường phái riêng biệt. Tiểu Thuận chơi rất tốt dương cầm, vĩ cầm thì thôi khỏi nhắc, một khi tiểu Thuận động vào vĩ cầm là y như rằng thế giới bùng nổ. Vũ Phong đây chơi vĩ cầm không có đối thủ, còn dương cầm chỉ lọt chọt được mấy bài đơn giản, bài tiết tấu nhanh thì thôi bỏ tay luôn.

Tiểu Thuận nhờ cậu đi thi dương cầm chẳng khác nào anh muốn bản thân bị loại ngay và luôn.

Dường như đọc được suy nghĩ của Vũ Phong, Thuận Phong mỉm cười thì thào.

- Không cần lo, chỉ cần em có mặt thì là được.

Chỉ cần có mặt là được? Câu nói này đến lúc Vũ Phong ngồi vào ghế chuẩn bị thi giúp tiểu Thuận thì cậu mới thấu.

Đám Fan của nam thần Thuận Phong vây chặt cả phòng thi, chen chúc nhau để xem thần tượng biểu diễn. Dương cầm chẳng còn lạ gì với học sinh trường này, thậm chí chọn bữa một đĩa chắc cũng đàn được vài bài. Điều bọn họ quan tâm là cái người chơi đàn kia, còn chọn đàn bài gì, đàn hay dở ra sao thì ai mà thèm để ý làm gì cho mệt.

“Chỉ cần có mặt là được”, Thuận Phong nói lời này chắc chắn anh cũng biết trước mức độ quan trọng của bản thân. Đội hòa tấu của câu lạc bộ nhạc cụ không thể thiếu cái tên hút Fan Lâm Thuận Phong. Cho nên nói, người ở vị trí đàn dương cầm ngay từ đầu đã định sẵn dành cho Lâm Thuận Phong. Thi thố cái quái gì, còn không phải là hình thức che mắt thiên hạ hay sao?

Vũ Phong chọn một bài đơn giản tên “Kiss the rain”. Cậu vừa đàn vừa nghĩ “Cái này có được gọi là thi không? Một bài đơn giản như vậy ai mà không đàn được”, đến nửa giờ dương cầm như Lâm Vũ Phong đây còn chơi được nữa là.

Bài thi kết thúc cũng là lúc tiếng reo hò vang lên ầm ĩ ở quanh phòng. Không những làm thầy phụ trách câu lạc bộ choáng váng mà Vũ Phong nhìn thấy cũng toát hết cả mồ hôi. Cậu chợt nghĩ đến tình cảnh tiểu Thuận bị vây quanh, chen chúc xô đẩy, nghĩ thôi cũng muốn phát bệnh theo anh luôn rồi.

Vũ Phong còn phải nhanh chóng xuống sân bóng rổ thi đấu nên không ở lại nghe kết quả đã vội vàng rời đi. Khó khăn lắm cậu mới thoát khỏi đám điên cuồng vây quanh, ba chân bốn cẳng chạy trời chết xuống đôi đồ rồi lao ngay ra sân bóng rổ. Dựa theo sự tính toán của cậu thì trận đấu sắp bước vào hiệp ba rồi, không có cậu cái đám dưới đó chắc xoay sở chật vật lắm.

Thầy phụ trách của khối 11 vừa thấy Vũ Phong đã tóm đầu lại giáo huấn cho một trận, nói gì mà “Một người vô kỷ luật như em lần sau đừng vào đội nữa, làm ảnh hưởng đến các thành viên. Em đừng tưởng em giỏi rồi muốn làm gì thì làm, muốn đến lúc nào thì đến!”. Nói dài dòng lan man mãi không dứt.

Vũ Phong vừa chạy từ chỗ này qua chỗ kia đã rất mệt mỏi, gặp lời chỉ trích dai dẳng của thầy lại thêm càu, cậu chán ghét hất mặt đáp lại lời thầy.

- Bây giờ còn cần em ra sân nữa hay không? Cần hay là không?

Thầy nghe thấy thì điên lắm, nhưng vẫn cần răng cho cậu ra sân, đội bóng đang thua nên thầy nào có lựa chọn khác.

Lời Vũ Phong nói lớn đến nỗi mấy cổ động viên phải tò mò quay đầu lại nhìn một cái, rồi bọn họ đồng loạt làm lui quay đi. Tưởng ai chứ Lâm Vũ Phong thì họ còn lạ gì, ngang ngược không ai quản nổi. Có ai đó cùng Mộc Khuê đi ngang qua cũng nghe thấy lời nói ngang ngược kia.

Trịnh Lam, con người vô tội đang ở trong thư viện đọc sách thì bị Mộc Khuê lôi kéo đi cổ vũ. Hết đi xem Thuận Phong thi dương cầm, rồi lại xuống xem Vũ Phong cùng Hoàng Tiến trong đội bóng rổ thi đấu. Mới vừa ra đến sân bóng đã nghe thấy giọng nói quen thuộc của ai kia. Hắn đứng nói chuyện với thầy phụ trách, chiều cao của hắn cũng đủ lấn lướt thầy rồi, đã vậy lời nói còn xác xược không sao chấp nhận được.

Trịnh Lam thấy Vũ Phong là lại nhớ đến vụ bức tranh của mình, gương mặt đáng ghét của hắn cô hận không thể biến nó giống bức tranh của cô, ngang dọc rạch cho vài đường.

Nói đến bức tranh cô mới nhớ, không biết bức tranh kia đã biến đâu mất. Sau hôm đó cô không còn thấy nó nữa, trong căn nhà gỗ chỉ còn lại mấy túp màu với cái giá vẽ trống không. Trường hợp duy nhất Trịnh Lam nghĩ đến là tên hung thủ Vũ Phong đã lấy bức tranh đi phi tang, xé vụn sọt rác, thậm chí có thể đã bị hắn đốt mất xác. Càng nghĩ càng tức.

- Ê! Lam Lam nhìn đi, đảo ngược tình thế rồi! – Mộc Khuê ngồi bên cạnh lôi lôi kéo kéo thu hút sự chú ý của Trịnh Lam.

Trịnh Lam nhìn xuống dưới sân. Bóng dáng của tên đáng ghét cứ liên tục lướt qua đôi thủ, quả bóng trong tay tăng lên đội xuống, lọt rỏ không biết bao nhiêu lần, mỗi lần lọt rỏ là một lần khán đài náo nhiệt ầm ĩ.

Cái ý nghĩ duy nhất hiện lên trong đầu Trịnh Lam bây giờ là mong cái người đáng chết nào đó mau mau bị thua trận để bót huênh hoang đi. Nhưng trời nào có thấu ý nguyện của cô, ai đó mặc sức ghi điểm, dưới sân bóng cậu ta như thể tỏa ra ánh hào quang làm tất cả bị lu mờ. Trận đấu kết thúc, khối 11 nghiễm nhiên trở thành quán quân của trường. Lớp 11A1 kéo xuống sân ăn mừng chiến thắng của hai thành viên ưu tú của lớp, Vũ Phong và Hoàng Tiến.

Mộc Khuê có lời kéo thì Trịnh Lam cũng một mực không đi xuống dưới đó, tự mình bỏ về trước.

Có ai đó ở dưới sân bóng nhìn theo bóng lưng cô, khoe môi vẽ một đường cong.

.....

Lớp tự học cuối tuần lác đác vài đứa. Mấy đứa có hoạt động đều đi tham gia cả rồi, đâu có như Trịnh Lam với Mộc Khuê, đôi bạn thất bại có nhau. Mộc Khuê với khả năng chơi dương cầm cơ bản, tất nhiên bị loại ngay từ đầu. Trịnh Lam cũng chẳng vui về gì hơn, tranh dự thi không có nên cô cũng đành từ bỏ không tham gia.

Nếu không phải vì Mộc Khuê từng cảnh báo tên Lâm Vũ Phong rất đáng sợ, có lần đánh bạn học nhập viện, thì hôm đó trong căn nhà gỗ cô đã đi vào đánh chết hắn. Nhưng cũng vì hèn, sợ chỗ vắng vẻ kia hắn mà giờ thôi còn đồ chắc cô chết không ai biết, nên đành ôm uất nghẹn mà rời đi. Tranh của cô, tâm huyết của cô, mấy đường ngang dọc liền bị hủy mất, nỗi uất nghẹn này ai thấu cho đây?

- Thông báo của câu lạc bộ hội họa. Người phụ trách của câu lạc bộ cô Diệp Hạ thông báo đến các thành viên những tác phẩm dự thi được lọt vào vòng chung kết, gồm có các tác phẩm. Tác phẩm Vườn trường của Lê Mai Lan 10A4, tác phẩm Thanh xuân của Doãn Lăng 12A2, tác phẩm Niệm của Tô Chi Mỹ 11A3.

Trịnh Lam khẽ thở dài, nghe loa thông báo từng tên từng tên vào chung kết mà lòng buồn không sao tả nổi. Đã từng mơ ngày nào đó tranh cô được giải nhất, sau đó sẽ được đi giao lưu ở ngoài Bắc, giấc mơ ấy bây giờ sao xa vời quá. Giá như kỳ tích xuất hiện biến bức tranh của cô nguyên vẹn nằm trong mấy tác phẩm vào chung kết kia thì tốt quá. Một đứa sao chồi như cô, không gặp xui xẻo thì thôi, lấy đâu ra kỳ tích?

- Và cuối cùng là tác phẩm Hoa mộc lan của Trịnh Lam 11A1. Các tác phẩm vào chung kết sẽ được trưng bày ở phòng Mỹ thuật và điểm sẽ được tính dựa trên số bình chọn của các bạn...

Bạn phát thanh viên còn nói nhiều lắm, nhưng Trịnh Lam không nghe lọt thêm được nữa. Cái tin sốc kia, tranh của cô, tên của cô, chuyện gì đang xảy ra? Trịnh Lam như kiểu không kịp phản ứng, mặt ngơ ngác hỏi lại Mộc Khuê.

- Vừa nãy... vừa nãy... tên mình

- Chúc mừng Lam nha! Vào hẳn chung kết. Vậy mà mấy hôm nay còn nói bỏ thi nữa chứ! – Mộc Khuê mặt mày hớn hớn, quay sang chung vui với cô, lời nói còn mang theo ý hờn dỗi.

Chuyện này là sao? Tranh của cô sao có thể vào chung kết, còn được người nào đó đặt cái tên “Hoa mộc lan”? Là cô đang mơ, nhất định là đang mơ

rồi. Trịnh Lam nhéo má mình xác định, chờ đắn suy nghĩ một hồi rồi vội vàng đứng bật dậy hướng phòng Mỹ thuật mà chạy thẳng.

Trong phòng Mỹ thuật đặc biệt yên tĩnh, những bức tranh được đặt ngay ngắn đẹp đẽ trong khung, mười bức tranh xuất sắc vào chung kết được vinh dự nằm ở hàng trên. Cô Diệp Hạ khép hờ cửa rồi đi ra ngoài. Bóng cô khuất xa, có một bóng người đi vào trong phòng, tiếng giày khẽ vang lên phá vỡ sự im lặng, có tiếng xẹt xẹt của con dao rọc giấy dần rõ ràng. Người đó tiến lại gần bức tranh Hoa mộc lan, đưa lưỡi dao lên...

- Đúng là không bỏ công! Cuối cùng chuột cũng sa vào bẫy.

Có tiếng nói vang lên từ phía sau, người đó giật mình quay người lại, càng hoảng hốt hơn khi thấy nam sinh cao lớn đang bình thản đứng tựa cửa. Gương mặt nam sinh ấy được ánh sáng ban ngoài chiếu vào, có thể thấy rõ cả cái cười nhếch mép đầy khinh khinh.

Bị bắt tại trận, cô bé vội vàng giấu hung khí sau lưng, ấp a ấp úng.

- Em... em vào xem tranh.

- Xem tranh hay phá tranh? Thông báo mới được phát đã từ khu B chạy qua đây xem tranh?

Trước lời chất vấn của Vũ Phong, cô bé chọn cho mình quyền im lặng.

- Mà tôi cũng tò mò, hết lần này đến lần khác em đều nhắm vào tranh của Trịnh Lam? Bộ Trịnh Lam đã gây nên chuyện gì với em sao?

- Trịnh Lam là ai em đâu có quen. Anh nói nhằm gì em nghe không hiểu?

Thái độ cô bé rất cứng rắn, xem ra đã có sự chuẩn bị kỹ lưỡng từ trước, ranh con cũng để phòng ghê gớm thật. Vũ Phong này đâu phải dạng vừa mà bị con nhóc xỏ mũi. Cậu bình thản chỉ tay lên camera giám sát.

- Mọi hành động của em đều được ghi lại rồi. Thật thà khai báo còn được khoan hồng, nếu không tôi cũng không ngại đi làm nhân chứng tố cáo em tội phá hoại đâu!

Cô bé nhìn thấy camera liền bị hoảng hốt, bé cũng không để ý trong phòng có gắn camera, bây giờ lo sợ lúng túng đến phát run. Bị dồn vào đường cùng, cô bé nhìn con người cao lớn đứng chắn ở cửa thì cảm thấy bất lực, ca này muốn chạy e là khó hơn lên trời.

Bên ngoài hành lang.

Trịnh Lam đến gần phòng Mỹ thuật thì nghe có tiếng nói lớn vọng ra. Nói gì mà “Bọn em ghét cái tính kiêu ngạo hống hách của chị ta, mà động vào chị ta lại không được nên bàn nhau tìm cơ hội phá cho bỏ ghét!”

Bước chân Trịnh Lam chậm dần chậm dần rồi dừng hẳn lúc nào không hay, cô lại nghe thấy giọng nam vọng ra “Trịnh Lam không xấu xa như những gì mọi người đồn đại. Bọn em đừng nghe theo rồi đi phá cô ấy nữa. Nếu còn tái phạm, tôi sẽ đem tất cả bằng chứng giao cho hiệu trưởng đấy, rõ chưa!”

Trong đó ruốt cuộc đang bàn chuyện gì mà lại nhắc đến tên cô? Trịnh Lam ngây ngốc không hiểu, đến khi nghe tiếng cửa, rồi nghe tiếng bước chân đi ra thì cô mới vội vàng chui vào một phòng gần đây nấp mình. Nhìn qua khe hở, Trịnh Lam thấy một cô bé đi ra khỏi phòng, đi sau là cái tên đáng ghét Vũ Phong. Đứng ở đó một lúc nữa, khi đã chắc chắn không còn ai từ phòng Mỹ thuật, Trịnh Lam mới đi ra khỏi căn phòng kia, bước thật nhanh vào phòng Mỹ thuật.

Bức tranh của cô, bức Hoa mộc lan ý, nó nằm ngay trung tâm, vừa vào đã có thể nhìn thấy. Mấy hôm trước chẳng phải bị rạch tan nát, cơ sao hôm nay lại giống như chưa từng bị gì thế này?

Trịnh Lam tiến lại gần quan sát kỹ càng. Nếu để ý kỹ sẽ thấy mấy đường ngang dọc nhỏ như sợi tơ trên mặt tranh, cái này chắc chắn người phục chế phải rất tỉ mỉ từng chút mới có thể hô biến bức tranh trở về nguyên vẹn thế này.

Vũ Phong, hẳn đầu tiên là phá tranh, sau đó mang về phục hồi như cũ? Trịnh Lam nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết cái tên Vũ Phong đó đầu óc bị gì nữa.

Đang suy nghĩ, đột nhiên có tiếng người gọi cô từ đằng sau.

- Lam! Đến xem tranh à? – Cô Diệp Hạ nở nụ cười rất hiền.

- Dạ! – Trịnh Lam rất lễ phép đáp lời.

- Tranh em vẽ tốt lắm! Cô thấy rất có khả năng sẽ được giải nhất.

- Em cảm ơn cô đã có lời khen. Em tự thấy mình không bằng được với các thành viên khác.

Khiêm tốn thế thôi chứ trong lòng lại có chút tự hào về mình, cô Diệp Hạ rất ít khi khen ai, một khi đã khen hẳn bức tranh phải xuất sắc lắm. Có lời khen này của cô, bức tranh Hoa mộc lan kia chắc vẫn còn hy vọng.

Tiếp...

(Comment đi các đọc giả! Tiếp theo phải cho tình huống thế nào đây? T^T)

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Hai Lần Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chỉ có điều...

Trịnh Lam chợt nhớ ra một chuyện quan trọng, quay sang hỏi cô Diệp Hạ.

- Tranh của em là ai nộp giúp vậy ạ?

Diệp Hạ hơi ngạc nhiên nhìn Trịnh Lam.

- Chẳng phải em nhờ Vũ Phong nộp giúp sao?

- Cái đó... à là em quên thôi ạ! – Trịnh Lam bối rối nghĩ ra cách lăm lăm.

Không phải cô không đoán trước là Vũ Phong là người nộp tranh, nhưng cô Hạ lại nói là cô nhờ hần đi nộp? Đây rõ ràng là hần nói dối không chớp mắt. Trịnh Lam bình tĩnh lại, tiếp tục điều tra những nghi hoặc của mình, cô hỏi.

- Tên Hoa mộc lan cũng là Vũ Phong nói với cô sao?

- Ừm... – Diệp Hạ gật gù, nhẹ bước đến bên bức tranh Hoa mộc lan vừa quan sát vừa tâm tình – Lúc Vũ Phong nộp tranh đề tên là Hoa mộc lan, cô có nói với bạn là tranh hình như đi sai chủ đề. Bạn lấy tranh ra giải thích rõ từng chi tiết, nói với cô hoa mộc lan này trồng ở khu sau cạnh phòng nhạc cũ nên vẫn tính là nằm trong chủ đề. Cô ban đầu cũng nghi ngờ về tính xác thực trong lời giải thích của bạn. Lúc hỏi mấy thầy cô lâu năm thì mới biết hóa ra sau trường mình có trồng hoa mộc lan thật. Là do cô mới vào trường nên không biết.

Trịnh Lam nghe từng lời từng lời của cô Hạ mà đầu loạn càng thêm loạn. Vũ Phong, cái tên đó sao có thể khó hiểu đến như vậy. Bình thường thái độ vẫn hách dịch, tranh của cô cũng không nương tay phá hủy. Nhưng hần lại phục chế tranh, rồi mang đi nộp giúp cô, đã vậy còn mất công ở đó giải thích này kia với cô Hạ. Hành động này là muốn chuộc lỗi vì phá tranh cô sao?

- Lam, em thấy phòng tranh sắp xếp thế nào?

Lời cô Hạ kéo xuống dòng suy nghĩ của Trịnh Lam, cô nhìn phòng tranh hết một lượt, bắt đầu đánh giá.

- Rất tốt ạ! Sắp xếp thoáng với dễ nhìn. Ngoài mấy bức vào chung kết đặt ở trung tâm thì mọi người cũng có thể xem được những bức khác. Là cô tự mình sắp xếp sao ạ?

- Không! Cô có rãnh đâu, là Vũ Phong làm, bạn nộp tranh xong còn nói muốn giúp cô, nên cô giao bạn lồng khung tranh, sau nữa bạn lại tự mình sắp xếp toàn bộ chỗ này. Tính ra bạn cũng có khiếu với siêng năng đấy chứ. Trịnh Lam có bạn tốt như Vũ Phong sướng thật nhỉ!

Trịnh Lam nghe mà suy nghĩ. Bạn tốt? Hai từ này sao có thể dùng cho cô và hần. Nghe qua cũng thật buồn cười. Bạn tốt sao, có mà oan gia ấy. Cô thầm nghĩ thương cho cô Hạ, hần làm một số chuyện tốt qua mặt cô Hạ, diễn một màn bạn tốt trò ngoan.

Bất chợt nghĩ đến từng lời của cô Hạ, Trịnh Lam cảm nhận được có gì đó bất thường. Cô Hạ một câu Vũ Phong, hai câu Vũ Phong, không lẽ là... Trịnh Lam với cái ý nghĩ trong đầu, cô khẽ thờ dài. Cũng không trách được cô Hạ, giáo viên mới ra trường tính ra hơn học sinh có năm sáu tuổi, gặp phải cái tên đẹp trai quá mức quy định có lẽ bị động lòng đôi chút.

Thú thật thì từ cái lần đầu tiên nhìn thấy Vũ Phong cô cũng có chút gì đó cảm xúc, vì ngoài đời cô chưa từng gặp người nào đẹp trai đến vậy. Nhưng chưa đầy mấy giây sau bị hần chọc cho tức điên “Nghe có học sinh cao cấp mới vào, tôi thật là tò mò. Nghe đồn tên Trịnh Lam. Là cô gái này sao? Mặt mộc, tóc đen tự nhiên, nhìn cũng không tồi!”, từ lời nói đó, từ giây phút đó, cô đã bắt đầu ghét hần. Cái mặt đẹp trai đến vậy cũng không làm giảm bớt cái ác cảm ban đầu của cô dành cho hần.

Cô ghét, đến bây giờ vẫn ghét.

.....

Tổng kết cuối kỳ.

Toàn bộ học sinh của trường từ khu A, khu B, khu C đều tập hợp ở dưới sân chính. Mỗi lớp một hàng, nữ ngồi phía trên, nam nối tiếp hàng phía dưới.

Thầy cô người lên người xuống nói thao thao bất tuyệt. Đám học sinh nghiêm túc được lúc đầu, lúc sau thì nghe chán đâm ra ai làm việc nấy. Đến phần khen thưởng, học sinh lớp này lớp kia thay phiên người lên kẻ xuống.

Trịnh Lam ngồi nghe rất nghiêm túc. Một phần vì không có ai muốn nói chuyện cùng cô, một phần vì người đại diện của ông đang ngồi ở trên hàng ghế danh dự, từng hành động của cô không thể có chút sơ xuất nào.

Trước đó trong lớp cô chủ nhiệm cũng đã đọc thứ tự xếp hạng, cô vẫn là đứng thứ hai, ai đó vẫn chiếm vị trí thứ nhất của lớp. Hiện tại, Trịnh Lam muốn mừng nhận ra một sự thật phũ phàng, ai kia không chỉ đứng nhất lớp, nhất khối, mà còn vô số cái nhất khác nữa.

- Lâm Thuận Phong lớp 11A1, giải nhất toán toàn quốc.

- Lâm Thuận Phong lớp 11A1, giải nhất hùng biện tiếng anh cấp thành phố.

Lâm Thuận Phong rời lại Lâm Thuận Phong, ai kia vừa xuống chưa kịp ngồi đã bị gọi lên khen thưởng, nhìn thôi cũng thấy chóng cả mặt.

Trịnh Lam cô đứng thứ hai của lớp, nhưng toàn khối thì chỉ xếp thứ sáu, đã vậy còn không lấy một thành tích nào ở ngoài cả. Cô bây giờ mới chấp nhận sự thật mình thua kém người ta quá xa.

Ngay cả cuộc thi ở câu lạc bộ cô vẫn không thể đứng nhất, bức tranh Hoa mộc lan của cô được thầy cô chấm điểm cao, nhưng các học sinh lại không thích tranh của cô, nói đúng hơn là họ ghét cô nên cái gì của cô họ đều không thích, nên lượt bình chọn lại không cao. Tranh Hoa mộc lan chỉ về thứ hai khiến lòng cô có chút buồn. Trịnh Lam không hề biết ngoài cô ra, có người khi nhận được tin Hoa mộc lan chỉ đứng thứ hai cũng buồn không kém.

Vũ Phong ngồi bên dưới nghiêng đầu ra khỏi hàng, nhìn lên bóng lưng có mái tóc đen dài. Bóng dáng nhỏ bé dễ tìm thấy giữa đám học sinh, bóng dáng người đó cũng như cậu, ở giữa đám đông vẫn rất đơn độc.

Nói về bức tranh Hoa mộc lan, cậu chỉ vì thích bức tranh, không cam tâm nhìn tranh bị hủy, càng không muốn nhìn thấy ai đó buồn. Cậu đã đem bức tranh bị hỏng đi hỏi khắp các phòng tranh xem có có cách gì không, đi đến đâu cậu cũng chỉ nhận được cái lắc đầu. Không nản, cậu không ngại thức suốt đêm tỉ mỉ dán từng đường cắt. Còn đặc biệt chi ra số tiền lớn nhờ đến họa sĩ có tiếng của thành phố che lấp những khuyết điểm kia. Nếu cậu am hiểu về hội họa nhất định sẽ tự tay hoàn thiện mà chẳng cần nhờ ai.

Cậu còn suy nghĩ mấy ngày để đặt cho tranh cái tên Hoa mộc lan. Cậu vốn không phải là người thích nói nhiều, vậy mà vẫn kiên nhẫn giải thích với cô phụ trách câu lạc bộ hội họa về ý nghĩa bức tranh.

Vũ Phong ruốt cuộc cũng không hiểu mình tại sao lại phí công làm những chuyện vô vị như vậy? Cậu chỉ muốn cô gái nói ra câu “Tôi xui xẻo khi gặp phải người như bạn” nhìn về phía mình. Nhưng sau ngày nói ra câu đó, cô gái ấy ngay cả ánh mắt cũng keo kiệt nhìn về hướng có cậu.

Vũ Phong biết, cô gái đó ghét cậu, rất ghét...

.....

Ngày 30 tháng 12 năm đó.

Đoàn học sinh ưu tú của trường Khải Nguyên tập hợp ra sân bay để bay ra ngoài bắc. Đoàn gồm mười lăm người. Khối mười, mười một, mười hai mỗi khối ba học sinh, thêm một bạn được giải nhất vẽ tranh đại diện đem tranh đi tặng, tổng cộng nhóm học sinh có mười người. Giáo viên đi cùng hai cô, hai thầy, tổng cộng bốn người. Riêng một người không thuộc nhóm nào hết, là thành viên không có trong danh sách được ưu tiên đi chung do thân phận đặc biệt, người đó chính là Trịnh Lam.

Trịnh Lam lần đầu được đi máy bay, lúc làm thủ tục kiểm tra chân tay cứ long nga lóng ngóng, đã vậy mọi người không ai nhìn thấy sự bối rối của cô. Chắc họ quen với việc này, nên nghĩ cô cũng như họ.

- Mấy đồ này bạn phải đem ký gửi trước.

Trịnh Lam nghe giọng nam bên cạnh, nhìn lên thì vừa lúc thấy gương mặt quen thuộc, Vũ Phong... à không, chuyển đi này làm gì có tên đáng ghét đó, người này là Thuận Phong, học sinh đứng đầu toàn khối.

Thuận Phong nói xong còn chưa kịp để cô phản ứng đã kéo vali nhỏ của cô đi, hướng dẫn cô thủ tục này kia.

Lên máy bay mới là đáng sợ, lúc đầu không sao, khi máy bay bắt đầu cách cánh thì âm thanh động cơ khiến tai cô muốn nổ tung. Bàn tay vô thức nắm chặt, cả người như thể bị hút trở lại mặt đất. Phải đến khi có bàn tay ai đó lay nhẹ người cô thì mắt cô mới chịu mở ra.

- Không sao chứ?

Giọng ai đó rất ấm, nụ cười cũng rất hiền lành, Trịnh Lam nhìn mà ngỡ mắt mấy giây mới giật mình lắc đầu, ý bảo mình không sao. Bây giờ mới phát hiện, Thuận Phong ngồi ngay bên cạnh. Dường như trong cả hành trình, cậu ấy vẫn luôn là người bắt chuyện với cô, còn là người duy nhất giúp đỡ cô. Quá nhiên như lời đồn, nam thần Thuận Phong rất biết làm người khác cảm thấy ấm áp.

Hai tiếng sau máy bay hạ cánh. Mọi người được xe chở đến ở tại một ngôi nhà chung. Nói là ngôi nhà thôi chứ cũng không biết đây là cái gì, biệt thự, vila hay resort cũng không biết nữa. Bên hông nhà còn có hồ bơi rộng lớn cùng với hoa viên được chăm sóc kỹ lưỡng. Mỗi người ở một phòng, phòng tùy ý lựa chọn.

Chiều hôm đó mọi người tập trung đi ra trường. Trường Khải Nguyên cơ sở 2, quy mô lớn hơn cả cơ sở 1. Nghe nói là mới được xây dựng hơn năm năm, thảo nào lại nhìn mới như vậy.

Cả buổi chiều hôm đó nhóm học sinh của cơ sở 1 có dịp giao lưu cùng cơ sở 2, như mọi năm vẫn có tổ chức một cuộc thi nhỏ giữa hai cơ sở. Nói là thi giao lưu, nhưng bên nào cũng quyết tâm giành chiến thắng để chứng tỏ cơ sở của mình tốt hơn bên còn lại. Năm ngoái nghe nói là cơ sở 2 thắng. Nhưng năm nay cơ sở 1 lại lần áp hơn hẳn.

Trịnh Lam được giới thiệu là cháu của chủ tịch trường nên được mời lên hàng ghế danh dự xem mọi người thi thố.

Nghe câu hỏi đưa ra, Trịnh Lam cũng thử trả lời trong đầu, có câu đúng có câu sai. Quả nhiên thực lực của người đứng thứ sáu như cô không sao bị được với mấy người Top ba. Lâm Thuận Phong, cậu ta không có câu nào trả lời không được, kiến thức tựa như một cuốn bách khoa toàn thư sống vậy.

Trịnh Lam ngồi đó thi thoảng còn nghe được đầu đó dưới hội trường tiếng xì xầm bàn tán, kiểu như “Cậu nam cao cao đã đẹp trai lại còn giỏi nữa, chốc nữa bọn mình lên xin số điện thoại nhờ?”, “Tên Thuận Phong phải không nhỉ? Tớ là tớ thích mấy anh tên Phong lắm, nghe kiểu lạnh lùng soái ca thế nào ý!”, “Ày! Mê giai thế chứ lì. Các cậu phải điều tra xem cậu ấy có bạn gái chưa, không khéo ăn tát vỡ mồm ra đấy!”

Chất giọng này Trịnh Lam nghe không quen, nên nghe câu được câu mất, nhưng đại loại ý tứ là bọn con gái bên dưới đã nhầm trúng nam thần siêu cấp của trường cô. Trịnh Lam bất giác cũng thấy tò mò như đám nữ sinh kia “Thuận Phong đã có bạn gái chưa nhỉ?”

Tối hôm đó.

- Em mới tắm xong. Gọi em có chuyện gì không?

“Hợp mặt hôm nay tốt chứ?” – Ai đó bên kia điện thoại hỏi.

- Vũ Phong đã ra trận thì có lúc nào không tốt chứ! Chỉ có điều...

Nghe Vũ Phong ngập ngừng, ai đó bên kia nuốt ruột hỏi han.

“Sao? Có chuyện gì?”

- Chỉ có điều...

“Sao?” – Giọng bên kia trở nên khẩn trương hơn.

Vậy mà người bên này cứ ngập ngừng mãi không chịu nói, vẫn cứ lặp lại mỗi câu.

- Chỉ có điều...

“Tiểu Vũ!”

Vũ Phong nghe giọng nghiêm nghị của anh trai nên biết điều không giỡn nhây nữa.

- Được rồi, không chọc anh nữa! Em nói. Có điều cái tên Lâm Thuận Phong giả này được hâm mộ muốn phát điên đến nơi luôn rồi! Học sinh ở đây còn bá đạo hơn cả trường mình. Em hôm nay nhận hơn năm mươi lời làm quen, hai mươi bức thư tỏ tình. Anh! Anh có muốn em mang thư về trao lại cho anh không? – Vũ Phong vừa cười khi khi vừa trêu.

“Gửi em mà, em giữ đi” – Thuận Phong lạnh lùng đáp.

- Gửi em nhưng đề tên anh mà?

Hai anh em cứ người này đưa qua người kia đẩy lại một hồi lâu như thế. Một lúc sau, Thuận Phong nói hơi mệt nên Vũ Phong tạm tha cho anh đi nghỉ ngơi. Cậu thay quần áo, mặc một cái áo khoác kiểu dáng Duffle coat, còn choàng thêm khăn quàng cổ hôm trước mới “mượn” từ tủ quần áo của tiểu Thuận. Chuẩn bị xong xuôi đâu đấy, Vũ Phong đi xuống dưới nhà.

.....

Mọi người ăn tối rồi kéo nhau đi chơi phố. Trịnh Lam lúc đi tắm ra thì đã không thấy ai nữa rồi. Nơi này đường xá lạ lắm cô không biết, với lại không có ai dẫn đường nên cô không muốn mạo hiểm đi một mình.

Đứng ở ban công nhìn ra bên ngoài, không khí lạnh cắt da cắt thịt từng đợt lửa vào khiến Trịnh Lam không chống đỡ nổi, đành khép cửa đi vào nhà. Cô tiến đến phòng khách ngồi lên ghế sofa với lấy gối ôm bên cạnh, rồi bật ti vi lên xem.

- Không đi chơi với mọi người sao?

Nghe giọng nói từ trên lầu, Trịnh Lam quay sang nhìn. Thấy ai đó đang đi xuống dưới nhà. Lên cả cây đồ, chắc cũng đang chuẩn bị ra ngoài như mọi người. Trịnh Lam vẫn ôm gối khur khur chống cằm lên đó, chán nản lắc đầu, ý trả lời cô không ra ngoài, rồi lại quay sang xem ti vi.

Ai đó đi ra đến cửa, bắt giắc quay lại nhìn. Bóng dáng nhỏ bé ngồi thu mình trên ghế sofa, cảm giác sự đơn độc lại một lần nữa như bao trọn con người ấy. Vũ Phong thở dài, quay trở lại bên trong, ngồi xuống cạnh Trịnh Lam.

- Sao không đi chơi?

- Không biết đường – Trịnh Lam thật thà trả lời.

- Đi không? Tôi dẫn bạn đi.

Trịnh Lam chần chừ nửa muốn nửa không, cánh môi khẽ bặm lại. Bộ dáng suy nghĩ này khiến ai đó bên cạnh chăm chú nhìn, trầm nghĩ hóa ra cô nàng cũng có dáng vẻ này!

Một phút sau, Vũ Phong vẫn ngồi đó kiên nhẫn đợi câu trả lời của Trịnh Lam. Cô gái khẽ quay đầu, giọng nói rất khẽ vang lên.

- Tôi đi chuẩn bị.

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Hai Lần Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Khăn quàng cổ thêu chữ Thuận.

Trời đêm lạnh, rất lạnh. Giữa dòng người qua lại có hai con người, một trước một sau chậm rãi cất bước.

Vũ Phong bước chậm để chờ Trịnh Lam, cậu nào biết cô gái phía sau cũng bước chậm để không vượt mặt cậu.

Trịnh Lam nhìn bóng dáng trước mặt, cao lớn đến nỗi che khuất cả cô. Cô đi khám sức khỏe lần nào cũng đo được 1m57, hồi trước cô cũng tự thấy mình đầu đến nỗi thấp, sao đi cùng người này lại trở nên nhỏ bé đến vậy? Tính luôn đôi giày búp bê 5cm thì cô chỉ đứng tới ngang vai của ai kia. Cô buồn bã thở dài, thầm trách sao cuộc đời bất công, cô thấp bé nhẹ cân còn ai kia cao lớn hết cả phần người khác. Đã vậy còn rất đẹp trai, đi với người này bản thân tự nhiên sẽ bị chìm không cần báo trước.

- Trịnh Lam, bạn muốn đi đâu? – Vũ Phong dừng lại hỏi cô bạn.

Trịnh Lam đang suy nghĩ không để ý, bước đến đụng phải người trước mặt, mũi có chút đau.

Người phía trước cũng cảm nhận được cú va chạm của cô, quay người lại nhìn. Cô nàng đang đưa tay xoa xoa chóp mũi, vừa thấy người phía trước nhìn mình thì lập tức bỏ tay xuống.

Vũ Phong trước hành động của Trịnh Lam chỉ khẽ cười, nghĩ “Cô gái này đúng là kỳ lạ”. Đoạn, cậu tự mình lùi lại đứng ngang hàng với cô nàng, cúi xuống hỏi.

- Có sao không?

Trịnh Lam lắc đầu, ý bảo mình không sao, thật sự có chút giật mình thôi chứ cũng chẳng có gì to tát. Bất chợt cô rung mình, tự nhiên gió lạnh từ đâu ủa đến, lạnh thấu từng lớp da thịt. Bấy giờ cô mới nhận ra, hóa ra từ nãy đến giờ cô không cảm nhận luồng gió thổi đến là vì có ai đó ở đằng trước chắn hết rồi.

Dường như nhận ra từng đợt run rẩy của Trịnh Lam, ai đó lại hỏi.

- Lạnh không?

- Lạnh – Trịnh Lam rất nhanh trả lời, ánh mắt không nhìn đến người hỏi, cô đưa hai tay lên xoa xoa vào nhau, rồi bắt chước theo mấy bộ phim từng xem, hà hơi ấm vào giữa. Nhưng cô có thấy ấm lên chút nào đâu, phim ảnh lừa người à?

Còn đang suy nghĩ vẩn vơ, thì một vật gì đó ấm ấm được đặt lên vai cô, rồi ai đó tiến tới trước mặt cô, thành thực quàng chiếc khăn len màu lam lên cổ cô. Trịnh Lam nhìn xuống chiếc khăn len, rồi lại ngược lên nhìn con người kia, cậu ta quàng khăn xong thì đứng khoanh tay nhìn cô vẻ mặt như thể hài lòng lắm vậy.

Trịnh Lam đang định tháo khăn ra trả lại, môi hé mở chuẩn bị nói “không cần” thì đã bị người kia chặn trước, nhanh miệng nói.

- Cho bạn mượn đấy, Trịnh đại... – Vũ Phong kịp thời nhận thức, ngay lập tức dừng lời nói. Đi cạnh cô gái này thuận miệng xém chút nữa cậu quên mất mình đang đóng vai Thuận Phong. Lỡ miệng mà gọi cô là “Trịnh đại tiểu thư” không khéo cô ghét luôn cả Thuận Phong ấy chứ.

“Thuận Phong giả” chỉ biết cười, bổ sung câu nói đang bỏ dở, duy nhất một từ.

- Lam

“Trình đại lam?” Trình Lam nhìn người trước mặt, nhú mày khó hiểu.

Ai đó nhìn thấy nét mặt của cô liền vội vàng giải thích.

- Trình Lam với khăn quàng màu lam thì hợp thành “Đại lam”!

Cái kiểu lý luận gì đây? Lam với lam thì thành “Đại lam” à? Mà thôi không thèm chấp, dù gì người ta cũng tốt bụng cho cô mượn khăn quàng cổ. Trình Lam nghĩ xong, vẫn cái giọng lạnh nhạt thường ngày, cô nói.

- Cảm ơn.

Chẳng biết có phải bị sốc nhiệt hay không? Trình Lam từ lạnh bỗng nhiên thấy mặt nóng bất thường. Chỉ đơn giản là một lời nói cảm ơn, chỉ là vô tình nhìn thấy nụ cười của ai đó giữa tiết trời lạnh giá như thể sương ẩm cả khoảng không gian, khiến Trình Lam phút chốc ngây ngốc nhìn người ta chằm chằm. Khi kịp nhận thức về hành động của mình, Trình Lam vội nhìn sang chỗ khác, tìm một lý do đánh trống lảng.

- Về việc bạn hỏi tôi muốn đi đâu, tôi lúc này chẳng phải nói tôi không biết đường sao, bạn muốn đi đâu thì chúng ta đến đó.

- Được! Tôi có biết một nơi này khá thú vị.

Nơi thú vị giữa cái tiết trời lạnh cắt da cắt thịt mà Trình Lam được Thuận Phong “giả” đưa đi chính là một quán kem. Trời thì lạnh mà còn dẫn cô đi ăn đồ lạnh, còn nói thời tiết này thử thích hợp để thưởng thức nhất chính là kem.

Thuận Phong gọi mỗi người một hộp, của cậu ta là vị trà xanh, của cô là vị socola. Ăn miếng đầu tiên Trình Lam cảm giác toàn thân ê buốt, đến miếng thứ năm thì không cố được nữa đành buông miếng xuống. Toàn thân bất giác run nhẹ, lần đầu tiên cô được nếm trải cái cảm giác lạnh thấu xương thế này. Nói thú vị thì đúng là có đôi chút thú vị thật.

- Muốn thử vị này không? – Vũ Phong móc một miếng kem từ hộp của mình đưa tới trước mặt Trình Lam.

Trình Lam lắc đầu từ chối, mà ai đó cứ một mực đưa miếng kem trước mặt nói ăn thử đi. Cứng đầu quá thể, thôi thì cô ăn cho xong chuyện, ráng chịu lạnh một chút mà thôi. Trình Lam nghĩ vậy, liền há miệng nhận miếng kem.

Đến khi kem đi vào trong miệng, Trình Lam mới sực nhớ ra đây là miếng của Thuận Phong, cậu ta còn tự mình dứt cho cô. Cô sao có thể bất cẩn phút chốc không để ý như thế? Ăn chung miếng, từ trước đến nay cô chỉ có ăn chung với mẹ thôi. Mẹ từng dạy cô, trừ những người đặc biệt thân thiết thì chỉ có người yêu mới đồng ý ăn chung như thế.

Kem trong miệng dần tan ra, mặt cô thì dần đỏ rực. Ai đó ngồi đối diện thì vẫn thản nhiên ăn tiếp, luôn miệng gật gù nói muốn ăn tiếp mấy hộp nữa. Trình Lam nghe đến liền lắc đầu nguây nguẩy, nói mãi mới thuyết phục được ai kia không mua thêm kem. Cô lén nhìn người đó rồi từ từ kết luận, nam thân Thuận Phong cũng có lúc nói nhiều thật, lại còn rất ngoan cố. Bình thường ở trên lớp không có tiếp xúc nhiều nên không biết, bây giờ thì cô thấy cậu ta với cái người em song sinh kia cũng khá là giống nhau.

Ăn kem xong, Trình Lam vẫn theo sau ai đó đi ăn hết chỗ này đến chỗ kia, nào là ăn nem chua rán, táo phớ, chả rươi, mì vằn thắn, bánh cuốn, chả ngan, chè xoài... ăn đến không thể ăn được nữa. Trời càng tối càng lạnh, Trình Lam ăn no đến không đi nổi. Ai đó hình như không biết lạnh, ăn cũng không biết no, đi hết nơi này đến nơi khác.

Đến lúc đồng hồ báo mười giờ, Trình Lam cuối cùng không nhẫn được nữa, cô buộc phải lên tiếng kết thúc sự cam chịu của mình.

- Chúng ta về nhà chung đi.

Ai đó quay sang nhìn cô, tiu ngưu hỏi lại.

- Còn mấy nơi tôi chưa dẫn bạn đi mà?

- Mai đi.

- Chiều mai về rồi.

- Vậy lần khác đi.

- Tương lai không thể nói trước được đâu. Lần khác chưa biết đến khi nào.

Cứ thế mỗi người một câu lời qua tiếng lại, đến khi nhận ra thì Trình Lam đã thấy ngôi nhà chung xuất hiện ngay trước mắt. Cái người này, lời nói ra với hành động hoàn toàn trái ngược, rõ ràng là đang dẫn cô về mà nói lại lảm chuyện quanh co, hại cô tốn thêm calo nói chuyện với cậu ta suốt cả quãng đường.

- Tối nay bạn vui chứ?

- Ừ - Trịnh Lam vừa cố hít thở vừa đáp lại, điều cô muốn bây giờ là mau mau vào trong nhà, cô mệt và lạnh đến không thể chịu nổi nữa rồi, chỉ muốn vào phòng lăn ngay ra giường.

- Cảm ơn bạn nhé, Trịnh Lam!

Lời nói ai đó phát ra khiến chân Trịnh Lam khựng lại. Cảm ơn? Vì điều gì chứ? Cô quay người lại thắc mắc hỏi.

- Sao lại cảm ơn tôi?

Trịnh Lam nhìn thấy ai đó nở nụ cười bước đến chỗ mình. À, không phải, có lẽ cô nhầm, cậu ta là đang bước vào nhà. Lúc đi qua cô, cậu ta nói một câu làm cô rất là hoang mang.

- Cảm ơn bạn vì một năm sinh nhật đáng nhớ.

Trịnh Lam đứng đó ngây ngốc nhìn bóng người cao lớn đi vào trong nhà. Sinh nhật sao? Sinh nhật của Thuận Phong? Hôm nay?

0 giờ 0 phút ngày 31 tháng 12 năm đó, một tin nhắn được gửi đi “Tiểu Thuận, sinh nhật vui vẻ!”. Ai đó chui vào chăn, ngủ một giấc yên lành cho đến tận sáng.

Ở trong căn phòng khác, có cô gái thao thức thao thức mãi không tài nào nhắm mắt được. Mỗi lần nhắm mắt, có nụ cười nào đó lại xuất hiện, cô muốn xua đi mà nó cứ lớn vồn trong đầu mãi chẳng chịu buông tha.

.....

Kết thúc kỳ nghỉ ngắn, trường Khải Nguyên trở lại với học kỳ mới.

Ngay ngày đầu đến lớp, Trịnh Lam được nhìn thấy cảnh tượng hải hùng ở bàn cuối. Mấy chục hộp quà xếp thành đồng cao ngất ngưỡng.

Tên lớp trưởng lớp cô bạn rộn chạy ra chạy vào tiếp khách, mỗi lần như vậy hấn lại bê vào mấy hộp quà, bỏ sung lên cái đồng cao kia. Khổ thân “tên sai vật” của lớp, hấn vừa đi vừa cảm râm.

- Cuộc đời lắm bất công! Mình mà được một phần mười như thế này thì có chết cũng mãn nguyện.

Trịnh Lam hỏi Mộc Khuê tại sao bàn cuối được nhận nhiều quà đến vậy. Cô bạn nói quà sinh nhật của anh em nhà Vũ – Thuận, năm nào cũng vậy chứ không riêng gì năm nay. Cô bạn còn tiết lộ thêm, đến mấy ngày đặc biệt như Valentine thì quà còn nhiều hơn thế này nữa. Ngắm cũng đúng, cả hai đều là nhân vật nổi tiếng của trường, dù là ngoan như Thuận Phong hay quậy như Vũ Phong thì đều có người thích, fan nhiều tự nhiên quà sẽ nhiều.

Trịnh Lam bất giác nhớ đến đêm hôm trước. Người ta dắt cô đi ăn suốt cả đêm, cô lúc đó đến một lời chúc mừng cũng không nói, trong lòng có chút áy náy.

Trịnh Lam cũng có đồ cần đưa cho người bàn cuối, nhưng không phải là quà mà là khăn quàng cổ hôm trước Thuận Phong cho cô mượn. Đáng ra hôm bữa cô định trả rồi, mà khổ nỗi Thuận Phong có việc bận nên sáng hôm sau đã bay về trước. Cô đành phải giữ dùm cậu ta, hôm nay mới đem lên trả.

Nhân vật chính mãi vẫn chưa đến, cả người ngồi cùng bàn hôm nay cũng không thấy đâu. Trịnh Lam do dự, không biết có nên đem khăn quàng kia xuống bỏ bữa cùng với đồng quà dưới kia không nữa? Làm thế ngấm cũng có chút quà đáng.

Đến giờ ra về, mọi người nói nhau rời khỏi lớp. Trịnh Lam cầm khăn quàng cổ cùng một mảnh giấy đi đến bàn cuối, trên giấy viết “Cảm ơn bạn vì đã cho tôi mượn” để tên “Trịnh Lam”. Quan sát thấy trên bàn không còn chỗ trống nữa, Trịnh Lam buộc phải dọn gọn sách vở của Thuận Phong ở dưới ngăn bàn sang một bên, rồi đặt chiếc khăn quàng vào bên trong.

Khi Trịnh Lam đặt khăn quàng cùng tờ giấy vào trong ngăn bàn, bất chợt một tờ giấy khác từ bên trong bay ra ngoài. Nhặt tờ giấy lên, Trịnh Lam ngây người, bài kiểm tra toán được mười điểm của Lâm Thuận Phong. Điều làm cô ngạc nhiên không phải vì con điểm mười kia, mà chính là chữ viết này, cách giải này sao mà quen thuộc đến vậy. Càng nhìn càng thấy giống, như thể từ cùng một người viết ra vậy.

Thuận Phong với cái người tên Lốc xoáy, lẽ nào là...?

Lốc xoáy? Ký hiệu đó có khi nào không phải vẽ lốc xoáy mà là một thứ khác.

Trịnh Lam ngẫm nghĩ, liên kết những suy luận của mình, về nét chữ trong bài kiểm tra, về khăn quàng cổ có thêu chữ “Thuận, về việc Thuận Phong quan tâm đến cô một cách kỳ lạ trong chuyến đi vừa rồi.

Cuối cùng cô đi đến kết luận, ký hiệu đó chính xác là vẽ một con gió, cũng chính là ám chỉ tên Phong.

Trịnh Lam vội vàng chạy ra sau căn nhà gỗ, viết vội vàng lên giấy nhắn “Bạn tên Phong phải không?”. Cô không chắc người đó sẽ thành thật trả lời cô, cô chỉ muốn biết suy luận của mình có đúng hay không.

Ngày hôm sau, trong phòng nhạc cũ, trên chiếc bàn gỗ sòn màu có tờ giấy nháp được đặt ngay ngắn phía trên, dưới dòng chữ “Bạn tên Phong phải không?” ghi duy nhất một từ “Phải”.

Tiếp...

(Cập nhập đầy đủ trên Santruyen.com)

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Hai Lân Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Thực sự biết nhận lỗi.

Vũ Phong hôm trước đến lớp thấy quả chất một núi ở trên bàn, cậu không ngần ngại đẩy hết sang phía Thuận Phong. Tiểu Thuận thế nào cũng mang về giúp cậu, năm nào chẳng thế.

Đang mò mẫm dưới ngăn bàn tìm quyển vở bài tập, thì bất chợt Vũ Phong nhìn thấy khăn quàng xanh lam bên phía tiểu Thuận, bên trên còn có tờ giấy “Cảm ơn bạn vì đã cho tôi mượn - Trịnh Lam”.

Vũ Phong bật cười vì kiểu lịch sự phong cách Trịnh đại tiểu thư. Bất giác Vũ Phong cảm nhận thấy trên khăn quàng lưu lại một mùi hương rất đặc biệt, đưa lên mũi ngửi kỹ hơn, mùi hương này không giống mùi nước xả vải cho lắm, mà tựa như mùi hương hoa cậu từng cảm nhận được khi đi qua vườn mộc lan. Nhẹ nhàng, thoang thoảng rất đặc biệt.

Đang mê mải cảm nhận mùi hương lạ từ chiếc khăn quàng cổ thì Thuận Phong vừa vào lớp.

- Trả anh – Vũ Phong làm vẻ mặt tươi cười đưa vật về chỗ chủ.

Thuận Phong đưa tay tiếp lấy khăn quàng. Một giây sau, cả người khựng lại, quay sang lạnh lùng nhìn em trai.

- Mang về giặt lại, lần sau anh không muốn ngửi thấy mùi nước xả rẻ tiền này.

- Hà? – Vũ Phong há hốc, nhận đồ bị trả, đưa lên ngửi ngửi, rồi tự lẩm ba lẩm bầm – Thom mà... không phải là mùi xả vải đâu, là mùi hương của đại lam.

Thuận Phong nhú mày nhìn Vũ Phong, cậu vừa nghe nó nói cái gì mà “hương đại lam”?

Vũ Phong chỉ cười, nói không có gì, đoạn cất khăn quàng vào.

.....

Quả sinh nhật Thuận Phong phải nhờ tài xế đưa hộ ra xe. Tiểu Vũ còn nhờ cậu mang quà của nó về giúp, nói khi nào rảnh qua nhà lấy sau. Nói thì nói vậy, chứ có năm nào tiểu Vũ qua mang đồng quà này về đâu, toàn để cậu đưa sang nhà cho nó. Nhưng năm nay lại có chút khác, tiểu Vũ nói không phiền đến cậu, nó sẽ đích thân sang nhà hốt về.

Đêm hôm đó, Vũ Phong đúng như đã hẹn trở về biệt thự nhà họ Lâm.

Tiểu Thuận nói ba mẹ đi công tác, nên cuối tuần không có nhà. Cậu rõ là có nhà mà không thể về.

Vào hai năm về trước... Hôm đó cậu vì che giấu cho tiểu Thuận mà đứng ra nhận tội thay, ba cũng vì đứng về phía người ngoài mà ra tay đánh con trai, mẹ vì đứng về phía cậu mà cãi nhau với ba. Một mớ hỗn loạn ngày hôm đó đi đến kết cục, ba mẹ li thân, cậu ra ngoài sống. Cũng từ đó giữa cậu và ba vẫn luôn tồn tại hiềm khích không thể hóa giải, hễ hai người gặp mặt chiến sự lại bùng nổ.

Cứ đinh ninh ba mẹ không có nhà, Vũ Phong hiên ngang vừa vào nhà đã lớn tiếng gọi.

- Thuận, em tới lấy đồ.

Lời vừa dứt, có người đi từ nhà bếp lên. Người xuất hiện trước mặt cậu không phải tiểu Thuận mà là ba cậu – Lâm Hải Sơn. Chưa kịp ngỡ ngàng vì sự có mặt của ba, Vũ Phong liền nhận ngay một tập hình bay tới ngay trước mặt.

- Thăng nghịch tặc còn dám vác mặt về nhà, mày xem mày đã gây nên chuyện gì?

Vũ Phong không hiểu tình hình thế sự ra sao, chỉ thấy ba mặt mày giận dữ thiếu chút lao vào đánh cho cậu một trận. Cậu lại thoáng nhìn thấy tiểu Thuận đang đứng lặng thinh trên cầu thang, ánh mắt dõi theo tình hình dưới này.

“Cái thái độ này chắc chuyện gì lớn lắm đây?” - Vũ Phong nghĩ thầm trong lòng.

- Ba bớt động tay động chân đi. Có gì thì nói chuyện rõ ràng, ruốt cuộc là con đã làm sai chuyện gì?

- Mày tự mà xem! – Hải Sơn chỉ thẳng tay vào tấm hình nằm trên nền.

Vũ Phong nghi hoặc quan sát về mặt của ba, rồi mới cẩn thận nhặt lên xem.

Tấm hình đập vào mắt là ảnh có người con trai mang gương mặt Vũ Phong, bên cạnh là một cô gái thân hình quyến rũ trong bộ đầm gợi cảm hết mức. Hai người trong hình hết tấm này đến tấm kia đều không ngần ngại trao nhau những cử chỉ âu yếm.

Nếu Vũ Phong không nhầm thì cô gái này là cô người mẫu trẻ rất nổi tiếng trực thuộc công ty TT, tên là Mai Thy. Đã có lần bị báo chí đưa tin là tình nhân của đại gia Hải Sơn. Tuổi tác so với cậu không cách biệt là mấy, vậy mà thủ đoạn thật không tầm thường, quyến rũ được cả tổng giám đốc của công ty. Tình nhân của ba lại đi cùng con trai thì ba tức giận là phải.

Mà từ đã... Cô Mai Thy này cậu còn chưa từng gặp thì lấy đâu ra hình thân mật? Ảnh ghép chắc rồi. Vũ Phong thầm nghĩ. Cậu nhìn đi nhìn lại vẫn rất chân thực, không giống ảnh ghép tí nào. Hình này nhất định là do ba cho người theo dõi rồi chụp lại.

Người trong này có khi nào là... ?

Vũ Phong như ngộ ra điều gì, cậu hướng ánh mắt lên phía cầu thang quan sát thái độ của anh trai. Tiểu Thuận tựa người vào thành cầu thang, gương mặt thờ ơ giống như cái ngày hai năm về trước, dùng ánh mắt của người ngoài để nhìn vào cục diện.

Nhanh chóng hiểu rõ tình hình, Vũ Phong chỉ biết thầm thở dài trong lòng “Thuận, anh lại gây chuyện”.

- Mày ở ngoài quậy phá bao nhiêu tao không quản. Nhưng tao không ngờ mày hư hỏng đến mức này – Hải Sơn chỉ thẳng tay vào đứa con trai hư hỏng của ông.

Hư hỏng? Nghe đến hai từ này, Vũ Phong thu lại ánh mắt đang nhìn lên bậc thang, cậu cười nhếch mép lộ ra sự khiêu khích, ánh mắt bắt cần đòi nhìn người ba yêu quý, giọng điệu trào phúng lộ rõ.

- Ba đang tức giận vì con dám động đến tình nhân của ba sao?

- Mày đừng có đặt điều!

- Ba khỏi điên! Muốn người khác không biết trừ khi mình đừng làm. Con nói ba nghe, có tuổi rồi thì nên sống tử tế một chút, đến lúc không có ai bên cạnh có hối cũng không kịp.

- Mày! Thằng mất dạy. Hôm nay tao phải cho mày một trận!

Lời vừa nói, liên tiếp mấy đồ vật bay về phía Vũ Phong, có thứ tránh được, có thứ không tránh được. Vũ Phong đưa tay ra đỡ, cảm giác tay truyền đến từng đợt đau đớn, cậu vội vàng quay lưng chạy nhanh ra khỏi cửa.

Ở trên cầu thang Thuận Phong từ đầu đến cuối chỉ đứng đó quan sát. Một câu cũng không nói, một hành động cũng chẳng buồn làm.

.....

Đêm hôm đó.

Vũ Phong sau khi xử lý qua vết thương trên cổ tay xong xuôi, cậu nằm ra giường, lặng lẽ nhìn trần nhà.

Cậu hiểu tiểu Thuận hơn ai hết, người như Mai Thy nhất định không phải mẫu con gái mà tiểu Thuận yêu thích. Tiểu Thuận là người cầu toàn, có biểu hiện của chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, yêu thích sự hoàn hảo và sạch sẽ quá mức. Người con gái của anh nhất định cũng phải là người trong trắng thuần khiết. Một người xuất thân giới người mẫu hiển nhiên anh sẽ không để mắt đến.

Cho nên những hành động của tiểu Thuận chỉ có một lý do duy nhất để giải thích. Tiểu Thuận muốn phá đám chuyện ngoại tình của ba và cô người mẫu trẻ.

Vũ Phong cũng biết tiểu Thuận rất yêu mẹ, yêu đến nỗi nhìn mẹ buồn anh sẽ ở bên cạnh làm cho mẹ vui vẻ, người làm mẹ buồn nhất định anh sẽ không bao giờ tha thứ. Tình nhân của ba đối với anh mà nói chính là kẻ thù nhất định phải bị diệt trừ.

Nhưng với cách làm này, Vũ Phong không đồng tình với tiểu Thuận chút nào. Tự dưng lòng tiểu Thuận một chút có gọi điện đến xin lỗi cậu sẽ nói phải trái với anh một trận.

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng khi tiểu Thuận gọi điện đến, nghe giọng điệu xin lỗi rất chân thành của anh.

“Tiểu Vũ xin lỗi! Anh không nên đẩy em vào tình huống như tối nay. Anh làm sai, anh không có gì biện minh cho mình. Mọi việc đều là do anh làm, đều

không liên quan đến người khác. Nếu em vì việc này mà ghét anh thì anh cũng đành chấp nhận”

Vũ Phong nghe tiểu Thuận nói một lúc thì quên luôn những điều đã định nói, giọng điệu hùa theo đùa đùa.

- Anh không cần nói nhiều, em chỉ muốn nhận phí đền bù!

“Được! Mai anh sẽ đưa cho em thẻ của anh” – Thuận Phong ở bên kia giọng rất nghiêm túc hồi lỗi.

Tiểu Thuận hiếm khi dễ tính, Vũ Phong càng được nước muốn trêu chọc anh.

- Nếu anh đã có thành ý như vậy thì đưa thẻ Visa Infinite đây!

Vũ Phong nói là nói vậy nhưng không ngờ tiểu Thuận đồng ý thật, dọa cậu hoảng sợ mấy chục giây. Thẻ Visa Infinite nghe nói tài khoản ít nhất có chín con số, có phải thẻ ATM thường đâu mà anh đồng ý nhanh đến thế?

Cái biểu hiện như thế tội phạm ra đầu thú này, xem ra lần này tiểu Thuận thật sự biết nhận lỗi. Có thể lúc đầu anh bị cô người mẫu kia dụ dỗ lôi kéo, đến lúc bị bà phát hiện hoảng loạn mới phải kéo cậu chịu tội thay. Tiểu Thuận xưa nay vẫn trầm tính, thụ động, làm sao có thể gây nên chuyện thị phi như thế này được.

Sau một hồi thương lượng, Vũ Phong nói mình không cần thẻ của anh nữa, chỉ cần anh cho cậu cái khăn quàng màu lam cậu đang giữ. Khăn quàng hàng hiệu này là vật Thuận Phong rất yêu thích, vậy mà anh lại đồng ý không chút do dự. Vũ Phong nghĩ hiện tại mình có xin anh sao trên trời anh chắc cũng sẽ đồng ý. Nghĩ vậy cậu liền thấy tâm tình vui vẻ hẳn lên.

Trên hai cánh tay đều là vết bầm tím, cổ tay lại bị thương, nhưng có người lại ngủ rất đối bình yên.

Sự tin tưởng tuyệt đối dành cho một người. Người đó Vũ Phong xem như một phần sinh mệnh của chính mình, tin tưởng người đó cũng như cậu, sống chết luôn nghĩ cho một nửa còn lại.

“Tin tưởng” là đơn thuần hay ngu ngốc? Đơn thuần là dành cho Vũ Phong. Còn với ai kia, đó lại chính là ngu ngốc.

Sự việc lần này, làm gì có tình cớ? Làm gì có hành động không suy nghĩ? Tất cả được lên kế hoạch hoàn hảo, cái tên Lâm Vũ Phong ngay từ đầu đã là nhân vật chính trong vở kịch này.

.....

Hai tháng trước...

Mai Thy đến biệt thự Lâm gia tìm Hải Sơn. Sợ dĩ cô ta ngang nhiên như vậy vì nghe nói vợ của người đàn ông đó đang ở nước ngoài. Cô ta là muốn từng bước từng bước chiếm hẳn vị trí của người phụ nữ kia. Cô ta có sắc đẹp, có tuổi trẻ, không tin không thắng được người phụ nữ kia.

Người cô cần tìm không có nhà, đang hậm hực định bỏ về thì Mai Thy nghe thấy tiếng đàn ngân vang. Tò mò bước chân đi đến nhìn xem... Và đó là lần đầu tiên Mai Thy nhìn thấy một khung cảnh đẹp đến như vậy. Người con trai áo sơ mi trắng, nhàn nhã ngồi đánh đàn dương cầm.

Khung cảnh tựa như tranh vẽ, không gian sang trọng hòa vào tiếng đàn, ngón tay linh hoạt di chuyển trên từng phím, gương mặt ở góc nghiêng hoàn hảo, tóc con nhẹ bay trên trán, tất cả đều đẹp đến mê người. Giây phút người con trai đó kết thúc bản nhạc, quay mặt sang nhìn, cô cảm giác tim mình đã đánh rơi mất rồi.

Chủ động bắt chuyện cùng, Mai Thy mới biết thì ra cậu ta là con trai của Hải Sơn, tên Vũ Phong. Lâu nay cô vẫn nghĩ Hải Sơn phong độ không ai bằng, không ngờ con trai lại càng xuất chúng hơn ba nó vạn lần. Người ta nói con gái giống ba, con trai giống mẹ, cậu ta là di truyền từ mẹ sao? Hẳn người phụ nữ kia phải xinh đẹp lắm? Bất giác Mai Thy trong lòng có chút ghen tị.

Vũ Phong rất điềm tĩnh, rất thân thiện, tựa như nam chính trong những bộ phim tình cảm mà cô hay xem.

Từ hôm đó, Mai Thy đến Lâm gia tìm Hải Sơn là lại ngóng xem Vũ Phong có nhà hay không. Lúc đầu cũng chỉ vì ấn tượng về vẻ ngoài cùng tính cách hoàn hảo của cậu ta. Nghĩ đi nghĩ lại thì cậu ta cũng chỉ là một học sinh cấp ba, so với Hải Sơn vẫn là nhân vật nhỏ bé.

Nhưng đến khi cô nhìn thấy cậu ta dùng thẻ thanh toán không giới hạn để mua đồ, cô phải nhìn cậu ta bằng cái nhìn khác. Chiếc thẻ ấy là lần đầu tiên cô nhìn thấy, đã từng nghe đến mức độ xa xỉ của chiếc thẻ nhưng cô không ngờ mình lại có cơ hội tận mắt thấy qua một lần.

Không biết là do vẻ đẹp của ai đó hay do tiền của cậu ta làm cho mờ mắt, Mai Thy từng bước tiếp cận Vũ Phong, với ý định làm cậu ta yêu thích cô. Quén rũ đàn ông là điểm mạnh của cô, cô tự tin mình dư thừa khả năng làm điều đó với cậu con trai mới lớn kia.

Tất cả mọi chuyện Mai Thy có nằm mơ cũng không thể ngờ, con người mà cô tưởng là hiền lành non nớt kia ngay từ đầu đã giăng bẫy cô.

Mọi chuyện bị Hải Sơn phát hiện, ông ta ngang nhiên chen ép cô, hợp đồng với Công ty TT bị hủy, nợ nần đuổi tới chân. Mai Thy tới bước đường cùng phải đến biệt thự Lâm gia tìm Vũ Phong. Con người đó thản nhiên nói mình là Lâm Thuận Phong, không quen biết cô.

Tưởng mình là cáo hóa ra chỉ là con cáo non tay, tưởng người ta là thỏ hóa ra lại là cáo già đội lớp thỏ. Tính toán sai một bước, mất cả chì lẫn chài.

Mai Thy đến cuối cùng vẫn không hiểu, ruột cuộc chuyện gì đang xảy ra?

.....

Biệt thự Lâm gia.

Sau khi cúp điện thoại của Vũ Phong, Lâm Thuận Phong mở tập hồ sơ ra, dùng bút lông đỏ vẽ dấu “X” thật lớn lên tấm hình cô người mẫu Mai Thy, lãnh đạm nói một câu.

- Cô đã bị loại!

Tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Hai Lần Nở Rộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Hai đô, tôi cho bạn nợ.

Sáng sớm.

Trịnh Lam ngồi trên xe, mắt lơ đãng nhìn cảnh trời bên ngoài. Đang trong trạng thái buồn chán, mắt mơ màng có chút buồn ngủ, Trịnh Lam bất chợt nhìn thấy khung cảnh không mấy tốt đẹp ở trước mắt.

Một nhóm nữ sinh đang vây quanh một cô bé tóc ngắn, mà điều đáng nói là cô bé kia lại mang trên mình bộ đồng phục của trường Khải Nguyên. Lơ lơ đãng được dù sao cũng chẳng phải chuyện của cô. Xe lướt qua rồi Trịnh Lam mới cảm thấy trong lòng bức rứt khó chịu, liền nói tài xế dừng xe.

Trịnh Lam nói với tài xế xuống dưới xem tình hình giải vây cho cô bé kia, còn cô ngồi trên xe quan sát tình hình. Cô không muốn tự mình làm anh hùng này nọ, cô biết rõ mình không đủ sức, càng không muốn dính vào cái bọn đàn anh đàn chị học đường kia.

Một lúc sau, đám nữ sinh kia lên xe rồi đi, nhìn thấy tình hình ổn thỏa Trịnh Lam mới mở cửa xe đi xuống. Cô cầm theo áo khoác của mình tiến lại chỗ cô bé tóc ngắn, khoác lên người cô bé.

- Em có sao không?

Nghe Trịnh Lam hỏi, cô bé đưa đôi mắt vẫn còn đang sợ hãi nhìn cô, nó rất nhanh mắt nhìn thấy phù hiệu trên ngực đề tên Trịnh Lam 11A1, ánh mắt nó không khỏi kinh ngạc.

Trịnh Lam thấy cô bé kia cứ nhìn mình lạ lẫm, cô nghĩ cô bé vừa bị đám người kia hành hung nên còn hoảng loạn. Cô nhìn hết một lượt cả người cô bé, tay chân đều lạnh băng, có đôi chỗ váy áo bị rách, chảy cả máu. Hình ảnh này làm Trịnh Lam hồi tưởng lại chính mình trong quá khứ.

Cô của lúc đó bộ dạng cũng thế thảm thế này, chỉ khác một điều, ngày hôm đó cô bị đám Hạnh Uyên đánh, không có ai đứng ra giúp đỡ cô. Ngày hôm đó, cô lết thết trở về nhà, ngất xỉu ngay trước cửa. Mấy ngày sau vì sợ hãi mà không dám đến trường.

Chú tài xế hỏi Trịnh Lam định thế nào với cô bé này. Cô không do dự nói chú đưa cô bé đến bệnh viện, còn mình tự đi bộ đến trường. Chú tài xế ban đầu có hơi chần chừ, nhưng Trịnh Lam nói với chú, thời gian vẫn còn sớm, đường cũng không xa lắm, tự cô có thể đi bộ, cô bé kia cần đến bệnh viện hơn.

Nhìn theo xe chạy một đoạn xa, Trịnh Lam mới yên tâm quay người hướng phía trường mà bước.

Cũng đã lâu rồi Trịnh Lam mới cảm nhận được cái không khí buổi sớm. Sáng nào cũng ngồi trong chiếc xe hơi ngọt ngào kia, làm cô thấy mình giống như con chim bị nhốt trong lồng, không có chút tự do. Hôm nay được thả mấy phút thôi, Trịnh Lam cũng cảm thấy tâm trạng vui vẻ hẳn lên.

Đang trong tâm trạng cực kỳ thư thái, bỗng nhiên có tiếng thắng xe ngay trước mặt. Trịnh Lam bị dọa cho giật mình, đứng khựng lại. Cô ngay lập tức nhìn thấy cái con người quen thuộc trước mắt. Hắn ngồi trên xe, nghiêng đầu nhìn cô.

- Tôi có nhìn nhầm không? Trịnh đại tiểu thư sao lại lang thang ở đây thế này?

Nghe thấy cái giọng điệu giễu cợt, Trịnh Lam nhú mày, không thèm đáp lời, cô đi vòng lên phía trước, tiếp tục bước đi.

Đi được một đoạn, Trịnh Lam cứ cảm giác có người đi theo phía sau, tiếng xe đạp cứ chầm chậm nhấp nhấp từng chút. Cô dừng thì hắn dừng, cô bước thì hắn cũng đi theo. Đi một chút mà tâm trạng cô như muốn bốc hỏa, đến khi không nhịn được nữa, cô quay phắt ra đằng sau.

- Lâm Vũ Phong! Ruột cuộc cậu muốn gì?

Bị Trịnh Lam hung dữ quá lớn, mà mặt Vũ Phong vẫn bình thản, ngay thơ đáp trả.

- Tôi chẳng muốn gì cả.

- Vậy sao cậu cứ đi theo tôi thế hả?

- Tôi đi theo bạn lúc nào chứ? Tôi đang đi đến trường mà, chẳng qua chúng ta đi chung đường.

Vũ Phong nói quá hợp lý, hại Trịnh Lam đang điên hết cả đầu mà không nói gì được. Rõ ràng biết hấn trên cô, nhưng cô còn cách nào khác được đây? Đánh hấn? Cô không dám. Quát hấn? Rõ ràng là không có tác dụng.

Vũ Phong trên tức Trịnh Lam thì rất đắc ý, cậu còn thấy cái ánh mắt sát khí của cô nàng, cô nàng thiếu điều muốn đánh cho cậu một trận. Thế nhưng cô gái ấy lại cứ nhẩn nhẩn không làm gì, quay lưng mang theo tức giận bước nhanh về phía trước.

Vũ Phong nhìn theo bóng lưng bé nhỏ phía trước, nhìn một hồi lâu, sau đó chẳng biết suy nghĩ cái gì, đạp xe đuổi theo cô.

- Lên xe, tôi cho bạn đi nhờ.

- Không cần.

Lòng tốt bị từ chối thẳng thừng, Vũ Phong có hơi cảm thấy mất mặt. Đây là lần đầu tiên cậu gặp phải tình huống này. Đồi lại là nữ sinh khác thì chắc chắn bọn họ gạt đầu đồng ý ngay. Trịnh đại tiểu thư đã từ chối như thế, vậy mà cậu lại không bỏ cuộc.

- Còn năm phút nữa là cổng đóng, bạn có phải muốn bị ghi tên đi trễ hay không?

Trịnh Lam nghe đến đó vội vàng xem lại giờ, quả thật còn khoảng năm phút nữa. Quảng đường còn lại, nếu chạy nhanh vẫn kịp. Cô lên tinh thần sẵn sàng chạy bộ, xem như tập thể dục buổi sáng là được rồi.

Vũ Phong thấy thái độ chần chừ của Trịnh Lam, cậu không nói nhiều nữa, trực tiếp kéo cô, ấn cô ngồi vào yên sau.

- Không muốn đi nhờ, vậy coi như đi xe tính phí là được rồi.

Trịnh Lam chưa kịp phản kháng thì xe đã chuyển động, đi kèm là giọng nói của tên đáng ghét kia, hấn nói cô bám chắc vào, còn hấn thì lao xe vút đi.

Trịnh Lam tay chân luống cuống, lại chưa kịp chỉnh tư thế ngồi, cả người cô chông chênh sợ là rơi khỏi xe. Cô cứ vậy mà vô thức nắm áo tên đáng ghét ấy. Đến lúc xe tới nơi, tay cô rời khỏi áo hấn, cô mới phát hiện chỗ bị mình nắm làm cái áo trắng phẳng phiu của hấn có một chỗ nhăn lại, nhìn không thuận mắt chút nào. Trịnh Lam ban đầu cảm thấy mình thật có lỗi, nhưng sau suy đi nghĩ lại cô thấy đều tại hấn cả, là do hấn ép cô lên xe.

- Tiền phí là bao nhiêu?

Vũ Phong vừa gởi xe, đang định đi vào dãy hành lang, thì đột nhiên thấy Trịnh Lam đứng ở đó, cô nàng cố ý chò cậu, chắc là muốn giải quyết chuyện lúc nãy. Lúc nãy tình huống cấp bách nên cậu nói đại một câu, ai ngờ cô gái này lại ghi nhớ. Trả tiền phí đi nhờ xe sao? Trịnh đại tiểu thư này cũng quá sòng phẳng rồi.

- Không cần đâu.

Trịnh Lam không quan tâm đến lời của Vũ Phong, vẫn nhất định không muốn nợ nần, lại hỏi.

- Bao nhiêu?

Vũ Phong hết cách với cô gái này, cậu nghĩ ngợi một hồi, rồi giơ lên hai ngón tay. Trịnh Lam không chắc chắn, nên nghi ngờ suy đoán.

- Hai mươi ngàn?

- Bốn thiếu gia không xài tiền đồng chỉ lấy tiền đô! Là hai đô đó!

Trịnh Lam không nói không rằng, mở ví lấy ra một tờ năm chục ngàn. Hai đô đổi ra chỉ có bốn mươi mấy, trả năm chục xem như hấn ta được lợi quá còn gì.

Ấy thế mà có người không nhận, còn khẳng khẳng nói với cô.

- Tôi lấy đúng hai đô thôi. Nếu bạn không có tiền sẵn ở đây, thì cho bạn nợ.

Ai đó nói rồi ung dung đi trước, ai kia ở phía sau thiếu điều muốn lấy gạch phang cái tên phía trước. Mới sáng sớm đã chọc cô hết lần này đến lần khác. Ngày hôm nay của cô xác định rất là xui xẻo.

.....

Mấy ngày sau.

Trịnh Lam gặp lại cô bé tóc ngắn hôm nọ. Cô bé chủ động đến lớp tìm cô, cả hai cùng ra sau vườn hoa của trường nói chuyện.

Cô bé có vẻ đã khỏe hơn, dù trên cánh tay còn vài ba chỗ máu bầm chưa tan hết, mấy vết xước đã đóng vảy. Cô bé nhanh nhẹn giới thiệu tên mình là Hà Mi, học lớp tám ở bên khu B. Hà Mi có vẻ ngoài rất cá tính, tính cách lại thân thiện dễ gần. Mới trò chuyện với em ấy một lúc mà cứ ngỡ như hai người quen biết nhau từ lâu rồi vậy.

Rồi cứ lúc nào rảnh rỗi, Hà Mi cũng qua lớp rủ Trịnh Lam xuống căn tin ngồi buồn chuyện với nó. Hà Mi còn đem cả đám bạn qua giới thiệu từng người một. Một đám gồm năm đứa con gái, đứa nào nhìn qua cũng thấy không phải dạng vừa.

Ngay lúc nhìn thấy đám bạn của Hà Mi, Trịnh Lam nghĩ đến đám Hạnh Uyển. Cái đám Hạnh Uyển ấy cũng vừa hay có năm đứa. Cô bé Hà Mi này, xem ra cũng không phải nhân vật nhỏ. Chẳng trách cô bé lại dính vào cái vụ dẫn dắt hôm trước.

- Chị Lam này! Bọn em xin lỗi chuyện hôm trước nhé!

- Chuyện gì?

- Thì chuyện bọn em phá tranh chị ấy...

Hà Mi nhỏ giọng nhận lỗi. Trịnh Lam thì không giữ được kích động, ngạc nhiên đến nỗi hơi lớn tiếng.

- Em nói cái gì?

Hà Mi quay sang nhìn đồng bọn, mấy đứa chúng nó trao đổi với nhau bằng ánh mắt. Mấy giây sau, cô bé quay sang nhìn Trịnh Lam, thật thà kể rõ toàn bộ sự việc.

Thời gian trước cả bọn nghe đồn bên khu C có cái cô cháu gái của chủ tịch trường, tên là Trịnh Lam, phách lối, ức hiếp bạn học, lại còn chảnh chọe không xem ai ra gì. Cả bọn chường tai gai mắt, muốn chinh cô. Vừa hay nghe tin cô tham gia câu lạc bộ hội họa, rồi tham gia vẽ tranh dự thi, nên bọn chúng cử Hà Mi, là cái đứa nhanh nhẹn nhất nhóm đi hành sự.

Ban đầu kế hoạch phá tranh thành công, nhưng tự dưng tranh của cô lại lọt top chung kết. Thế là Hà Mi lại phải qua khu C một lần nữa để hoàn thành nhiệm vụ. Không ngờ lại có người phát hiện, bắt tại trận, làm kế hoạch bị phá sản.

Cả bọn còn đang chờ thời cơ khác tiếp tục. Nhưng đến cái ngày Trịnh Lam ra tay giúp đỡ Hà Mi, qua tiếp xúc cả bọn mới biết những lời đồn thổi kia đều không đúng sự thật. Trịnh Lam chỉ lạnh lùng, ít nói, ít cười chứ không hề chảnh chọe. Nên cả bọn quyết tâm có lỗi xin lỗi. Từ nay xem Trịnh Lam như một thành viên trong nhóm.

Trịnh Lam nhất định từ chối, cô không thể dính vào thị phi thêm nữa. Ông Trịnh Đình mà biết, cô có thể sẽ không thể tiếp tục diễn tròn vai cháu gái ngoan nữa rồi.

.....

Đêm hôm đó, Trịnh Lam ngồi trước bàn học, tay cầm bút chì vẽ một cảnh hoa mộc lan. Đến giữa chừng cô tự nhiên lại nghĩ đến chuyện bức tranh hoa mộc lan của mình.

Nếu như đúng theo lời Hà Mi nói, thì cô đã hiểu lầm Vũ Phong. Hắn ta quả thật không có phá tranh của cô, hắn còn có lòng đem sửa tranh giúp cô, nộp tranh giúp cô. Hà Mi nói lần thứ hai đi phá tranh, bị một anh cao lớn đẹp trai bắt gặp, nên kế hoạch thất bại. Trịnh Lam chợt nhớ đến cái hôm cô đến phòng trưng bày, cô có bắt gặp Vũ Phong đi cùng cô nữ sinh tóc ngắn từ phòng tranh ra. Nữ sinh kia là chắc là Hà Mi rồi. Vũ Phong lại ở sau lưng giúp cô hết lần này đến lần khác.

Vũ Phong kia ruột cuộc là người như thế nào? Sao lời nói và hành động đều làm cho người ta chán ghét, nhưng lại ở sau lưng làm ra những chuyện khiến người khác không ngờ tới?

Lâm Vũ Phong, đâu mới là bản chất thật của hắn đây?

.....

Ban đêm nghĩ nhiều, ban ngày liền đưng mặt.

Trịnh Lam đi ra nhà gỗ học bài, bắt gặp Vũ Phong cũng ở bên trong. Hắn ta đang chăm chỉ quét bụi trên mấy kệ sách.

Nhìn thấy Trịnh Lam đang đứng bên ngoài, Vũ Phong bước ra. Lại cái bộ dạng ý cao làm phách, Vũ Phong cúi đầu xuống nhìn con người thấp bé trước mặt mình.

- Phiên Trịnh đại tiểu thư hôm khác lại đến, hôm nay nhà bạn dọn dẹp, rất nhiều bụi bẩn, sợ là ảnh hưởng đến tâm trạng của tiểu thư!

Tiếp...

[santruyen.com]

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Hai Lần Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Cafe đen, không đường, không đắng!

Trịnh Lam điên tiết, hai tay kìm chế nắm thành nắm đấm. Tiểu thư? Thời nào rồi còn danh xưng này? Người ở Trịnh gia kỳ quái không nói, ngay đến cả cái tên này suốt ngày treu tức cô. Đã bao nhiêu lần cô nói hấn đừng gọi cô là đại tiểu thư nữa, mà càng cấm hấn càng thích gọi hay sao ấy?

Trịnh Lam không thèm để ý đến Vũ Phong, cô đi vòng qua hấn, ngang nhiên bước vào trong. Cô ngồi xuống cái bàn quen thuộc, lấy sách vở ra ngồi học.

Được mấy phút sau, không biết bụi từ đâu trên, dưới, trái, phải đều thay phiên bay đến chỗ Trịnh Lam, làm cô ho sặc sụa. Cô ho, còn người đứng bên thì cười.

Trịnh Lam bị treu hết nhịn nổi, vớ lấy cây chổi, một hai phát quét hết bụi bắn đến chỗ Vũ Phong.

Người qua kẻ lại, đám bụi cứ vậy bay tứ tung trong không khí. Bên trong căn nhà gỗ bụi mù mịt, đến lúc cả hai đều không nhìn ra hình dạng con người nữa mới chịu dừng lại.

Vũ Phong cả người ám bụi, cái băng ở cổ tay để che miếng gạc cũng bị bắn. Cậu vừa tháo băng tay, vừa đưa mắt nhìn trộm cô nàng hung dữ kia. Lần đầu tiên bị cậu chọc giận, Trịnh Lam mới có phản ứng lại. Cô nàng cả người cũng đầy bụi, mà phui cũng không thèm phui, cô nàng tiến tới dọn dẹp sách vở, vẫn mang cái bộ dáng cam chịu như thường ngày, quay lưng bước ra cửa.

- Ê! Bạn hành hung người bị thương, giờ tính sao đây?

Vũ Phong bước đến giờ tay ra chặn Trịnh Lam, còn cố tình đưa cánh tay đang dán gạc ra cho cô nhìn thấy. Trịnh Lam nhìn qua, bình thường đối với người bị thương cô sẽ đặc biệt quan tâm, nhưng đang có ác cảm với cái tên này, nên cô thờ ơ nói một câu.

- Tôi không phải nhân viên y tế.

Trịnh Lam ôm sách vở lách người qua, phăng phăng đi nhanh. Vũ Phong ở phía sau nói lớn theo.

- Bạn gây ra thì bạn phải chịu trách nhiệm!

.....

Còn ba phút trước khi bắt đầu tiết học buổi chiều.

Trịnh Lam cùng Mộc Khuê đang cùng thảo luận mấy phương trình hóa học. Đột nhiên có vật gì đó đáp xuống bàn cô, tiếp đến có người mặt dày đuổi cái tên bàn trước ra, ngồi mặt đối mặt với cô, chia cánh tay của mình ra, rất tự nhiên nói.

- Băng lại cho tôi.

Mọi ánh mắt trong lớp đều bị lời nói kia thu hút. Trịnh Lam có thể cảm nhận được sự quan tâm đặc biệt của cả lớp dành cho mình, cô còn bắt đầu nghe thấy tiếng xì xầm to nhỏ. Lâm Vũ Phong, cái tên ngang ngược không biết xấu hổ này, hấn nghĩ ai cũng mặt dày như hấn sao? Hấn có biết bản thân nổi tiếng thế nào không? Chỉ cần hấn có hành động gì bất thường, cả trường đều biết. Người dính phải hấn, thế nào cũng một bước trở thành tâm điểm.

Trịnh Lam cô chỉ muốn bình yên, có sao chẳng thể yên bình.

- Sao bạn không xuống phòng y tế mà nhờ?

- Không thích. Ai làm người đó có trách nhiệm.

- Vũ Phong, bạn đừng có quá đáng.

- Tôi chính là muốn quá đáng vậy đấy!

Vũ Phong nhìn Trịnh Lam đang phải kiềm chế tức giận mà cười thầm. Cái điệu bộ gằm gừ nhỏ giọng sợ người khác nghe thấy của cô nàng sao cứ muốn chọc thêm nữa. Mà ai biết cô nàng này có sức kiềm chế cao như vậy. Cô nàng không thèm quan tâm đến cậu, quay sang tiếp tục làm việc của mình.

Chuông báo vào lớp.

Trịnh Lam thở phào trong lòng, vào tiết rồi thế nào tên đáng ghét kia cũng phải buông tha cho cô. Ai ngờ đâu, hắn không những không về chỗ, còn chen xuống ngồi chung bàn với cô. Chỗ bị chiếm, Mộc Khuê đành ôm sách vở xuống bàn cuối ngồi tạm.

Trịnh Lam đến đây thì hết nhin nổi, phát cáu.

- Vũ Phong! Tôi mắc nợ gì bạn hả?

- Nợ? Nhắc mới nhớ, lần trước bạn nợ tôi hai đô chưa trả đó!

Trịnh đại tiểu thư nợ tiền người khác, có đưa bàn sau nghe thấy, thông tin liền bị truyền ra bàn sau ra bàn sau nữa, phát tán nhanh như phấn hoa trong gió.

Trịnh Lam điên tiết, tiền không phải cô không trả mà là chưa kịp trả, có cần trước mặt cả lớp khiến cô mất mặt như thế không? Trịnh Lam lấy tiền đập lên bàn, trừng mắt nhìn Vũ Phong.

- Bạn đi được chưa?

Vũ Phong cảm tiền, nhưng cậu vẫn không chịu rời đi, lại chìa tay mình ra trước cô. Trịnh Lam hiểu hành động hắn muốn nói chuyện gì. Trịnh Lam trong tình thế bị dồn ép, giáo viên sắp vào, cũng không thể dây dưa không quyết.

Trịnh Lam đành cắn răng nuốt hận, cầm lấy bạch băng gác mới, tháo băng gác cũ trên tay Vũ Phong. Nhìn vết thương trên cổ tay hắn ta, một vết thương không sâu nhưng dài, vết thương đang hình thành vẩy, chắc là mới bị thương mấy ngày. Cái này không phải đi đánh nhau mà có đấy chứ? Nghe dân tình đồn đại hắn thường đi gây chuyện lắm. Mà cô cần gì quan tâm, cứ làm cho xong chuyện trước mắt là được rồi.

Vũ Phong nhìn Trịnh Lam chú tâm băng bó cho mình, cái bàn tay kia sao có thể nhỏ đến vậy, giống như người bị suy dinh dưỡng. Cô nàng này chẳng phải cháu gái độc tôn của nhà họ Trịnh sao? Chắc không phải do ăn uống thiếu chất mà cả người vừa gầy vừa nhỏ đâu nhỉ? Bọn con gái, nhất định là do chạy theo tiêu chuẩn của cái đẹp, tự mình hành hạ bản thân.

Thầy vào lớp, vừa lúc Trịnh Lam cũng băng bó xong xuôi. Cô thở phào như vừa trải qua bài kiểm tra về tốc độ. Cái tên đáng ghét nhìn sản phẩm của cô, trước lúc rời đi hắn còn để lại một câu quen thuộc.

- Cũng không tồi.

Trịnh Lam điên tiết, tự mình làm bà làm bầm, mắng cái tên kia không còn gì. Mộc Khuê ôm sách vở về bàn, tò mò hỏi chuyện giữa cô và Vũ Phong. Cô chỉ chán ghét nói mình xui xẻo chộc phải ác ma nên bị ám.

- Lam, bạn làm xong mấy câu này nhanh vậy? Mình chỉ mới đến câu thứ ba.

Nghe Mộc Khuê nói, Trịnh Lam nhìn vở bài tập, mười cái phương trình hóa học đã được cân bằng xong. Lúc nãy rõ ràng mấy cái phương trình này cô đã làm đâu, bị tên đáng ghét kia làm phiền tâm trí cô sao tập trung cho được. Vậy mấy cái phương trình này là...?

Trịnh Lam nhìn về phía bàn cuối. Cái tên kia đang nằm dài ra bàn, chắc lại ngủ trong giờ học. Học hành như hắn làm sao có thể trong thời gian ba phút ngắn ngủi làm xong mấy bài này. Chắc chắn không phải, nhất định không phải. Vậy còn mấy cái bài này, là ai đã làm? Ma hả?

.....

- Chị Lam, hình của chị xuất hiện trên diễn đàn trường. Bọn em vào bệnh vực cho chị, mà càng bệnh càng loạn.

Trịnh Lam thở dài. Chuyện Hà Mi nói cô biết từ tối hôm qua rồi. Chẳng biết đứa nào trong lớp nhân lúc cô băng bó cho Vũ Phong đã chụp lại một tấm, còn đăng với tiêu đề Nam thần Vũ Phong bị cháu gái chủ tịch trường mê hoặc. Chính cái bài viết lá cải ấy khiến cô bị đám nữ sinh trong trường công kích dữ dội, không ngại dùng những từ ngữ mỉa mai cô quyến rũ thần tượng của bọn họ.

Cuộc sống bình yên của cô lại càng bị xáo trộn. Đám Hà Mi nghe cô kể đầu đuôi sự việc liền vào bệnh vực cô, nói giúp cô, càng bệnh thì mọi chuyện càng phức tạp hơn ban đầu.

Vậy là danh tiếng trong trường ngoài cái tính chảnh chọe, cô còn mới được thêm cái tính lằng lự với trai đẹp, lại còn kéo bè kết phái với đàn em khu B.

Trịnh Lam biết dính phải nhân vật nổi tiếng kia, thì bản thân thế nào cũng gặp phiền phức. Thôi kệ vậy, dù sao cô cũng quen bị người khác ghét rồi, ghét thêm hay ghét bớt thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến cô.

- Bọn em giúp chị trả thù.

- Không cần đâu. Bọn họ nói xấu chán rồi thôi, chị cũng chẳng buồn.

- Không! Ý bọn em không phải là nói mấy đứa trên diễn đàn.

- Vậy em nói ai?

Bọn Hà Mi đưa mắt nhìn nhau cười ranh mãnh. Thế là chiều thứ bảy, bọn nó bảo cô kêu tài xế về trước, cô bị bọn nó kéo đến một quán cafe. Trịnh Lam trước sau không hiểu ý đồ của bọn này là gì, chỉ tò mò đi theo xem chúng ruốc cuộc nói muốn trả thù ai.

Quán cafe tên Phong Linh, đúng như tên gọi, trong quán treo rất nhiều chuông gió, đủ kiểu đủ màu sắc, tiếng leng keng nghe cũng thật vui tai. Còn đang nhìn ngắm mấy cái chuông gió treo trên cửa sổ, thì có giọng nói phát ra bên cạnh.

- Quý khách dùng gì?

- Chị Lam, chị uống gì?

Hà Mi thúc tay Trịnh Lam hỏi, cô thì đang bận ngắm chuông gió nên nói mình uống gì cũng được. Bởi nghe cô nói uống gì cũng được, nên lúc sau nghe Hà Mi to giọng gọi đồ uống mà cô phát hoảng.

- Cho sáu ly cafe đen, không đường, không đắng!

Cafe đen nguyên chất, không bỏ đường mà còn đòi không đắng, bọn này sở thích kỳ quái gì thế? Ấy thế mà Trịnh Lam nghe cái người phục vụ kia lịch sự nói.

- Quý khách đợi một lát, sẽ có ngay.

Trịnh Lam thì thầm với Hà Mi.

- Em gọi thế thì sao người ta làm cho được?

- Làm không được mình mới có cơ làm loạn, để xem anh ta làm sao để chống đỡ đây!

- Anh ta?

- Là Vũ Phong đó, ai bảo hại chị bị cả trường ghét.

Trịnh Lam hướng theo người phục vụ nhìn theo, dáng người cao lớn nổi bật, lúc này còn nghe giọng nói có chút quen, thì ra đúng là Vũ Phong. Lúc trước cô đọc trên diễn đàn nói hắn ta tự đi làm thêm, chi trả mọi phí sinh hoạt, không ngờ lại có thật.

Vũ Phong dù là mặc đồng phục của trường hay đồng phục của nhân viên đều rất chuẩn, cộng thêm gương mặt yêu nghiệt kia thật khiến người ta không thể rời mắt. Trịnh Lam nhìn chăm chú người ta từ lúc đi từ trong ra, đến khi ly nước được đặt xuống chỗ cô, cô mới ý thức mà thu hồi ánh mắt của mình. Bởi vì xấu hổ mà cô định cầm đầu uống ly nước của mình, còn đang ngậm ống hút chưa hút lên. Thì từ chỗ bé mập đối diện phát ra tiếng kêu kỳ quặc.

- Ái, mặn... mặn... mặn... quá.

Hà Mi ngồi bên cạnh cũng hút một ngụm xong phản ứng tương tự. Ba đứa còn lại thì tò mò nên cũng thử, biểu cảm giống y như nhau.

- Đây là cafe hay nước công pha muối thế hả?

Bé chị đại hướng thẳng phía Vũ Phong làm dữ. Trịnh Lam cũng ngược mắt nhìn lên quan sát. Cái tên đáng ghét ấy mặt rất bình tĩnh, còn nở nụ cười đúng chuẩn nữa, rất tử tôn giải thích.

- Quý khách gọi cafe đen, không đường, không đắng, nên quán chúng tôi phải pha chế cho hợp với yêu cầu của quý khách.

- Bọn này có yêu cầu cho muối vào hả?

- Vậy thì quý khách góp ý xem nên cho gì vào để cafe không bỏ đường nhưng cũng không đắng?

- Không biết bỏ sữa vào hả?

- Quý khách gọi cafe đen, chúng tôi đâu dám bỏ thêm sữa.

Bé chị đại cứng họng. Trịnh Lam biết kết quả khi đối đầu với Vũ Phong thế nào cũng thua thảm mà. Đừng nói đi trả thù, cả bọn là đang tự mình hại mình, mất mặt thế thảm, đành gọi lại năm ly nước cam uống cho bớt mặn miệng.

Trịnh Lam trước giờ chưa từng thử qua cafe, cafe pha với muối lại càng chưa, nên cô tò mò hút thử một ngụm trong ly của mình. Nhưng cô không ngờ, nhìn vào bên trong ly sữa mới để ý, thử nước trong ly của mình không phải cafe, vị của nó cũng không phải vị mặn như mấy ly kia. Hình như đây là nước dâu tằm, vị chua ngọt thanh thanh vừa vặn, rất dễ uống.

Trịnh Lam uống một hơi, làm mấy đứa nhìn cô mà trố cả mắt. Bọn nó còn hỏi cô không thấy mặn sao? Cô lắc đầu.

Trịnh Lam không nói, cũng không dám nói ra sự thật, ly nước của cô được ai đó đặc biệt làm khác bốn ly cafe muối kia.

Tiếp...

[Comment nhé! ^^]

Bạn đang đọc truyện *Mộc Lan Hai Lần Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.